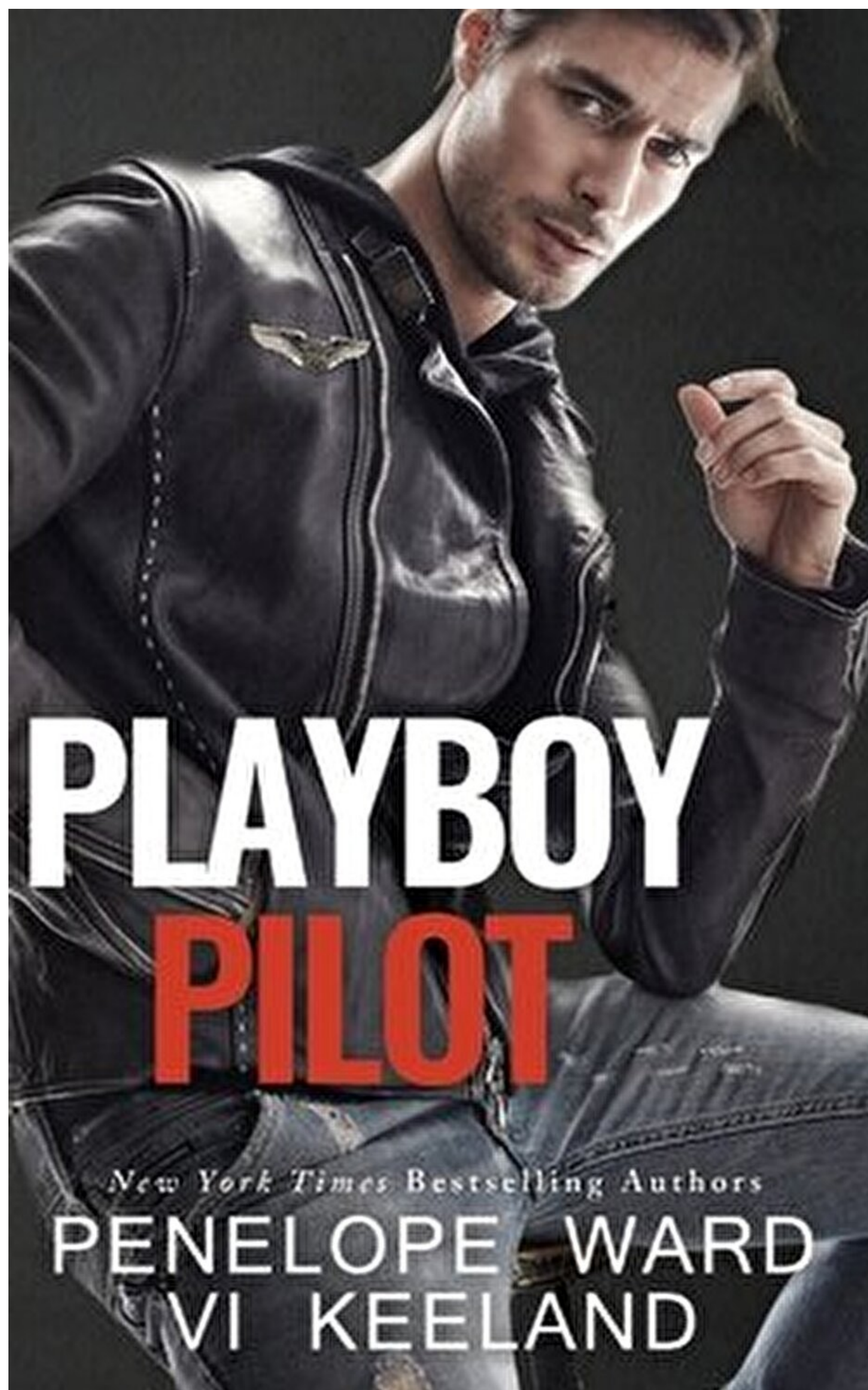

PLAYBOY
PILOT
New York Times Bestselling Authors
PENELOPE WARD
VI KEELAND

PLAYBOY PILOT

PENELOPE WARD
VI KEELAND

Money can buy a lot of incredible things...

But Can't Buy Me Love

-The Beatles

Playboy Pilot

Penelope Ward
Vi Keeland

Carter Kendall

CHAPTER 1

CHRIS HEMSWORTH.

Am răsfoit pagina catalogului American Airlines Worldwide Destinations prin secțiunea despre Australia. Paginile erau pline de imagini colorate – canguri, apă turcoaz, acea clădire mare albă care arăta ca o grămadă de pânze care suflă în vânt. Frumos. Dar nu ceea ce mă interesa cu adevărat.

Liam Hemsworth . Accente australiene. Oh, Doamne. Doi dintre ei.

Pagina următoare avea o hartă a lumii. Am urmat linia punctată a traseului, cu degetul urmărind Miami până la Sydney. Rahat. Este o călătorie lungă cu avionul.

Oftând, am mers mai departe. Pagina următoare — Londra.

Robert Pattinson.

Theo James.

Accente mai sexy, cu mai puțin de o treime din timpul de zbor. Am dat cu urechea de câine colțul paginii și am continuat să răsfoiesc.

Italia. George Clooney. Cui îi pasă dacă are practic aceeași vârstă cu tatăl meu? Bărbatul era ca o sticlă bună de Cabernet – mai bine cu vârsta și menită să fie savurată în gură. Un alt colț cu urechi de câine.

Barmanul mi-a întrerupt cumpărăturile la destinație și a arătat spre paharul meu de martini pe jumătate gol. „Pot să-ți aduc un alt Appletini?”

Appletini

"Nu încă. Mulțumiri."

Dădu din cap și se îndreptă spre celălalt capăt al barului plin. Eram deja la a doua băutură și habar n-aveam câte ore voi rămâne blocat în acest lounge de la aeroport. Probabil că a fost o idee bună să aleg unde voi petrece următoarele zece zile înainte ca alcoolul să intre prea mult.

Santorini. Hmmm. Pozele arătau frumos. Clădiri albe, cu uși și obloane de un albastru regal strălucitor. Totuși... chiar nu aveam idee unde voiam să ajung. Nimic nu sarea peste mine; nici măcar o insulă tropicală nu îmi striga numele.

Respirând adânc când mi-am dat seama că mă aflam aproape la sfârșitul catalogului gros de vacanță, mi-am dus băutura la gură și mi-am mormăit: „Unde naiba să merg?”

Nu mă așteptam la un răspuns real.

„Locul meu nu este departe.” A spus o voce profundă, de bariton, de lângă mine. Fără să-mi dau seama că cineva a luat scaunul din dreapta mea, am tresărit, răsturnând paharul de martini și vărsând ce mai rămăsese din băutură peste blatul meu nou-nouț.

„La naiba!” M-am ridicat, luând rapid un șervețel din bar și am început să-mi șterg bluza nou-nouță. „Acesta este un Roland Mouret .”

Roland Mouret top

"Îmi pare rău pentru asta. Nu am vrut să te sperii."

„Ei bine, atunci nu te furișează pe oameni."

"Relaxa. Voi plăti ca să fie curățat chimic. bine?"

„O să se păteze."

„Atunci o să-ți cumpăr una nouă, dragă. Este doar o cămașă."

Mi s-a repezit capul. „M-ai auzit spunând că a fost Roland Mouret ? Erau opt sute de dolari."

"Pentru asta? Este un tricou."

„Este un designer."

„Este încă un tricou al naibii. Nu mă înțelege greșit. O completezi destul de frumos. Dar ai fost furat. Ai auzit vreodată de Gap?”

"Glumesti?" Am întrebat înainte de a renunța în cele din urmă la ștergerea mea și a privi în sus la bărbatul care avea ceva nervi.

La dracu.

Avea ceva nervi în regulă.

Un nerv înalt, întunecat și frumos. Minunat, de fapt.

M-am îndepărtat pentru o clipă să-mi prind orientarea și am plecat în căutarea mai multor șervețele. Nu era altul la vedere. Când m-am întors la locul meu, domnul Beautiful l-a chemat pe barman: „Hei, Louie. Pot să iau un pahar de sifon și niște prosoape de hârtie aici jos?

— Sigur, Trip.

excursie?

„Numele tău este Trip?”

"Uneori."

„Sunt într-un nenorocit de bar de la aeroport cu un tip pe nume Trip?” Nu m-am putut abține să nu chicotesc.

"Si tu esti?"

Ce naiba, nu l-aș mai vedea niciodată pe acest om. M-am uitat în jos la catalogul de călătorii pe care îl cernusem când ochii mi-au aterizat pe coperta. „Sunt...” am ezitat, apoi am mințit. „Sydney”.

„Sydney...” șuieră el, sceptic.

"Asta e corect."

Înghițind, a trebuit să mă uit în altă parte pentru o clipă. Chiar și cu privirea îndreptată spre el, puteam simți asupra mea greutatea ochilor lui mari de culoare alune. Mirosul greu al coloniei sale moscate era mistuitor. Prezența lui înaltă și dominatoare la periferia mea a făcut dificil să-mi concentrez atenția în altă parte.

Barmanul s-a întors și i-a întins un pahar și o mână de șervețele.

Trip și-a ridicat sprânceana spre mine. „Vrei să scoți pata?”

Am încuviințat din cap, pielea mea înțepătându-se în timp ce el s-a aplecat înăuntru. În câteva secunde, totul a trecut de la cald la rece, când un șoc de umezeală m-a lovit, strecurându-se prin materialul cămășii mele, în timp ce el a turnat apă cu sodă încet și direct pe pieptul meu.

"Ah! Ce... ce naiba faci?” Am vărsat, privind în jos la locul umed de pe cămașa mea de designer.

„Vrei să îndepărtezi pata, nu-i așa? Apa carbogazoasă o va face. Trebuie doar să se înmoaie un timp.”

„Pata nu este atât de mare. Tocmai mi-ai turnat apă peste partea din față a cămășii!”

„Nu a existat o modalitate ușoară de a evita asta.”

„N-ai fi putut să o faci!”

„Nu ar fi fost deloc distractiv.”

M-am uitat în jos la mine. Sfarcurile mele se uitau prin materialul ud. „Poți vedea chiar prin cămașa mea acum!”

„Sunt dureros de conștient de asta.” A inspirat, cu ochii lipiți de pieptul meu. „Doamne, nu porți sutien?”

„De fapt, nu sunt.”

În cele din urmă și-a ridicat privirea. „Aș putea să întreb, de ce ești într-un aeroport fără sutien?”

Mi-am dres glasul, am spus: „Am vrut să fiu confortabil în zbor. În plus... sunt... îndrăzneață. Nu prea am nevoie să port unul în general. Ei bine, cel puțin, n-am făcut-o până când nu m-ai turnat zăpadă peste tot! Nu mă așteptam ca un om străin să mă atace cu apă.”

Globii lui ochi au coborât din nou pe pieptul meu. „Perky... nu?”

„Nu ai putea să mă privești așa?” Mi-am încrucișat brațele peste piept.

"Imi pare rau. nu ma asteptam...”

„Să mă vezi practic goală? Nu mai spuneți…"

A râs vinovat. „Ce ar trebui să spun? Uite, am venit aici să mănânc ceva și am primit mult mai mult decât m-am chinuit. Ai sâni fantastici. Ai dreptate. Sunt înflăcărați... la fel ca stăpânul lor înflăcărat.”

Și-a scos brusc geaca de piele și a înfășurat-o în jurul meu. „Acoperiți-vă cu asta.” Era greu și se simțea ca o îmbrățișare caldă acoperită de parfumul lui de lemn de santal. Dacă s-ar simți bine, mi-aș putea doar să-mi imaginez cum s-ar simți corpul lui real învăluit în jurul meu. Am clătinat din cap la acest gând.

Privind în jos în timp ce l-am închis, am observat o pereche mică de aripi de metal prinse de piept. „Ce este acest ac? Ai fost un băiețel bun în zborul tău sau așa ceva?”

El a zâmbit. "Ceva de genul."

Când am zâmbit, el și-a întins mâna mare. "S-o luam de la capat. Bună, sunt Carter.”

Carter.

Huh.

Arăta într-un fel ca un Carter.

L-am luat de mână și am simțit tremurând prin mine când a strâns-o pe a mea cu o strângere puternică. Mijind ochii, am spus: „Carter... Credeam că te cheamă Trip.”

"Nu. Ai presupus că mă numesc Trip pentru că așa mă numea Louie. Călătoria este o poreclă.”

"De unde vine?"

"Poveste lunga."

„De unde te cunosc ei aici? Călătorești mult pentru afaceri?”

„Ai putea spune asta.”

„Ești un pic dus, știi asta?”

„Și ești al naibii de adorabilă. Care e numele tău?"

„Ți-am spus numele meu.”

„Oh, așa e. Sydney... și numele tău de familie este Opera-House. Opera din Sydney.” A râs, ridicând revista și arătând pe coperta Operei din Sydney. „De ce m-ai mințit, Perky?”

am ridicat din umeri. "Nu știu. Nu-mi place să dau numele meu adevărat străinilor.”

"Nu e asta. Nu ești timid. Nici măcar nu porți sutien în public, pentru numele lui Dumnezeu. Și ți-a luat aproape un minut să-ți acoperi sânii după ce ai știut că le pot vedea. Nu ești rezervat și cu siguranță nu ești precaut.”

„Atunci, de ce crezi că am mințit în legătură cu numele meu?”

„Cred că ți-a făcut fior să te prefaci că ești altcineva. Te-ai gândit că nu mă vei mai vedea niciodată, așa că de ce nu? Am dreptate?"

„Crezi că mă consideri un căutător nepăsător de senzații tari? De ce... zece minute mă cunoști?

"E nevoie de unul ca sa cunosti unul."

"Oh, chiar așa?"

"Da. Așa îmi trăiesc viața... mereu căutând următorul fior, niciodată într-un singur loc.” După un moment de tăcere, își miji ochii cu o privire examinatoare. „Nu știi unde mergi.”

"De unde stii ca?"

„Când m-am dus prima oară în spatele tău, vorbeai singur, întrebându-te unde ar trebui să mergi. Tine minte?"

"Oh. Asta e corect. Da. Mă iau într-o excursie... Excursie.”

„Spre ce te înclini?”

„Încă n-am idee.”

M-a tresărit când și-a pus mâna pe umărul meu. — De ce fugi, Kendall?

Inima îmi bate mai repede. M-am mișcat înapoi, departe de el puțin.

„De unde ai știut numele meu?”

Băgă mâna în buzunarul din spate și flutură un pașaport. „Chiar trebuie să fii mai atent când călătorești singur. Pleci pentru o secundă, cineva ți-ar putea strecura ceva în băutură sau ți-ar putea lua lucrurile.”

"Asta e al meu? Cum ai obținut asta?”

„Când ai plecat să cauți un șervețel, ți-a căzut din poșetă. L-am ridicat, am aruncat o privire la numele tău. Kendall Sparks. Imi place. Ești norocos că poți avea încredere în mine."

— Nu sunt atât de sigur de asta, am bâfâit, smulgând pașaportul.

Am stat acolo un pic, doar privindu-ne unul la celălalt. Gura i s-a curbat într-un zâmbet și pentru prima dată am observat gropița de pe bărbie.

„Am văzut-o stând acolo", a spus el.

"Ce?"

„Cântecul The Beatles. Am văzut-o stând acolo."

"Ce e cu asta?" Am întrebat.

„Am această teorie. Dacă te gândești la aproape orice moment al vieții, există o melodie a Beatles care o poate descrie."

„Deci, acesta este cântecul orei?"

"Exact. Te-am văzut stând acolo. M-am dus și se pare că ți-am perturbat luarea deciziilor. Deci, lasă-mă să-ți cumpăr încă o băutură. Ne putem da seama împreună unde vei merge. O putem rezolva."

Când a râs, i-am repetat ultimele cuvinte în capul meu.

O putem rezolva.

Doamne, e puțin nebun.

Am clătinat din cap neîncrezător. „Putem rezolva. O altă melodie a Beatles."

"Foarte bun. Ești prea tânăr pentru a-i cunoaște atât de bine pe Beatles."

„Mama i-a ascultat. Care este scuza ta?"

„Apreciez doar muzica bună, chiar dacă a fost înainte de vremea mea." Se uită în jos la ceas. „Apropo de timp, nu am atât de mult. Ce zici de băutura aceea?"

Când a zâmbit din nou, nu m-am putut abține să simt că hotărârea mea se topește. Nu era niciun rău în încă o băutură, mai ales că încă nu mă hotărâsem unde mă duc.

"Sigur. De ce nu?"

Carter m-a condus la una dintre mese, apoi a plecat să pun o comandă la bar.

„Sper să nu te superi. Am comandat câteva aperitive pentru noi."

"Mulțumiri. E in regula."

— Deci, care este natura acestei călătorii, Kendall?

„Am câteva lucruri importante la care să mă gândesc. Trebuie să scap de viața reală pentru un timp pentru a face asta.”

„Sper că toate sunt lucruri bune? Pari cu adevărat la stres. De aceea am presupus că fugiți de ceva.”

„Doar o decizie importantă pe care trebuie să o iau.”

„Pot ajuta cu ceva?”

Nu decât dacă vrei să mă fecundezi.

Dacă ar ști.

"Nu. Este o problemă pe care trebuie să o rezolv singură.”

„Serios, totuși, cât de rău poate fi? Ești sănătos, vibrant...frumoasă și se pare că ai bani. Sunt sigur că totul va funcționa pentru tine.”

— Crezi că m-ai înțeles, nu?

"Tu esti tanar. Orice ar fi... ai suficient timp pentru a rezolva problema.”

Nu mi-aș dori că acesta să fie adevărul.

„Cât de tânăr crezi că sunt?”

S-a zgâriat pe bărbie. "Douazeci si doi?"

„Sunt pe cale să împlinesc douăzeci și cinci de ani.”

Exact asta e problema. Douăzeci și cinci.

"Bine. Ei bine, arăți puțin mai tânăr.”

"Si cati ani ai? Având în vedere gustul tău muzical, cred că în jur de cincizeci și trei... dar după aspectul tău, te-aș pune la douăzeci și opt de ani.

"Destul de aproape. Douazeci si noua."

Un chelner ne-a adus aperitivele la masă. Carter comandase un amestec de bețișoare de mozzarella prăjite, aripi de bivol și chifle cu ouă.

Buffalo wings

Stomacul meu mârâia. „E bine că nu sunt la dietă.”

„Da. Nu au prea multe altele care să fie bune aici. Tot ce este prajit are un gust bun.”

Am observat că nu comandase o băutură. „Nu bei?”

"Nu pot."

"De ce nu?"

„Dacă îmi spui care este dilema ta, îți voi spune de ce nu pot să beau.”

Luând un baton de brânză prăjită, am schimbat subiectul. „Nu e timp să intri în asta. În acest moment, chiar trebuie să iau o decizie cu privire la unde mă duc. Și tu? Incotro te indrepti?"

"Rezistă." Mi-a ignorat întrebarea, în schimb și-a scos telefonul și a început să deruleze.

"Ce faci?"

„Aceasta este o listă completă a zborurilor internaționale care pleacă în următoarele trei ore.” A îndreptat ecranul în direcția mea.

Am luat telefonul. „Bine... Madrid. Iberia Airlines, 8:55.”

„Nu vrei să mergi în Spania.”

"De ce?"

„Este iulie. Super fierbinte acolo. Îți vei transpira fundul. Și nu poți să-ți dai jos cămașa, pentru că nu porți sutien.”

Simțindu-mă înroșită, m-am uitat înapoi la listă. „Bine... um... ce zici de Mexic? American Airlines, 10:20.”

"Nu."

"Nu?"

„Noul norovirus care circulă.”

"Ce?"

„Isuse, femeie. Nu te uiți la știri?”

"Nu. Este prea deprimant.”

"Ai incredere in mine. Vrei să eviți mâncarea de acolo chiar acum.”

„Bine. Dar Amsterdam? KLM, 9:45.”

„Nu cred că este o alegere bună pentru tine. Prostituția este legală acolo. Te plimbi prin oraș fără sutien, poți fi confundat cu ceva ce nu ești.”

Mi-au făcut ochii mari. — Crezi că aș putea fi confundat cu o curvă?

„Trevele sunt destul de elegante acolo, de fapt.”

„Și de unde știi?”

„Uau... eu nu plătesc pentru sex, dacă la asta vrei să ajungi.” Scoase un râs gutural. „Am o problemă, de fapt.”

"Aștepta. Femeile te plătesc pentru sex?” Mi-am acoperit gura. "Oh, Doamne. Ești o prostituată! Sau o escortă? Asta faci, stând în saloanele aeroportului?”

Și-a aplecat capul pe spate în râs. "Nu."

„Deci, femeile se aruncă în tine. Asta spui tu.”

„Spun că... uneori este distractiv să fii urmăritorul. Și nu am fost nevoit să fac asta de foarte mult timp și nici nu am găsit pe cineva care merită urmărit. Deci, practic, ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac este să plătesc pentru sex.”

Asta nu m-a surprins. Nici măcar nu puteam evoca o revenire. Acest bărbat era superb și carismatic. Cocky ca naiba. Femeilor le-a plăcut asta.

Când mi-a luat telefonul înapoi, atingerea rapidă a mâinii lui s-a simțit foarte bine. Prea bun.

— Ai fost vreodată în Brazilia, Kendall?

"Nu."

„Este foarte frumos acolo în această perioadă a anului. E iarna. Dar este încă suficient de cald pentru a se bucura.” A trântit telefonul în fața mea „Rio. Companiile aeriene internaționale. 10:05.”

„Ce altceva este de făcut acolo?”

„Plajele sunt frumoase. Există, de asemenea, o mulțime de cluburi și baruri în Copacabana și Ipanema. Este distractiv al naibii.”

„Este sigur pentru o femeie singură care călătorește singură?”

„Trebuie să folosești același bun simț ca oriunde te duci. Poate cumperi un sutien.”

Carter și-a răsturnat brusc telefonul pentru a se uita la ora. „La naiba. Trebuie sa plec. Am întârziat la serviciu”, a spus el în timp ce se ridica de pe scaun, aruncând o grămadă de bani pe masă.

Nu-mi dăduse șansa să-l întreb ce a făcut pentru a trăi sau unde se duce. Încă nu știam nimic despre acest bărbat, dar un sentiment de dezamăgire în interiorul meu a dovedit că îmi doream cu adevărat să aflu mai multe.

„Hm... bine. Ei bine, mulțumesc pentru aperitive.”

După o lungă pauză, a spus: „Lasă soarta să decidă. Dar, pentru consemnare, votul meu este pentru Rio. Ai grijă de tine, Kendall.”

Când a început să plece, mi-am dat seama că încă purtam geaca lui de piele. Am strigat după el: „Stai! jacheta ta!”

„Păstrează-l. Îți va menține sânii caldi.”

A fost ciudat de drăgăstos. „Bine.” Am râs ușor și mi-am ridicat mâna. „La revedere, cred.”

"Salut la revedere."

"Ce?"

„Cântecul Beatles”. Făcu cu ochiul.

"Oh." Mi-am dat ochii peste cap. „Ar fi trebuit să știu.”

El a zâmbit și mi-am dat seama că era probabil ultima oară când îi voi vedea gropița pe bărbie atâta timp cât am trăit. În timp ce s-a îndepărtat, i-am admirat fundul, la care nu mă uitasem prea bine până în acel moment. Se opri brusc și se întoarse. „Kendall…”

„Da?”

„Dacă nu alegi Brazilia, ai o viață frumoasă.”

Înainte să pot răspunde, el s-a întors și a continuat să meargă într-un ritm mai rapid.

Un sentiment nedorit de singurătate m-a cuprins. L-am urmărit până când a întors un colț și a dispărut din vedere.

A fost un comentariu ciudat, totuși.

Dacă nu aleg Brazilia... ai o viață frumoasă?

Am fost prost că am ascultat sfatul acestui străin? Timpul nu era tocmai de partea mea. A trebuit să aleg ceva. Deci... Rio de Janeiro? Și dacă aș sfârși mort, aș da vina pe Rio.

Nu a fost un film?

Da vina pe Rio?

Am început să transpir în jacheta lui. Doamne, încă eram atât de fierbinte și deranjat.

Da vina pe Carter.

CHAPTER 2

NU M-A PUTEM AI AJUTĂ SĂ SIMT DEZAMĂGIREA când însoțitorul de bord a închis ușa avionului, deși știam că era ridicol să mă simt așa. Stând la clasa întâi, în loc să-mi sorbesc șampania înainte de zbor și

să mă bucur de alune prăjite calde, m-am trezit privind în sus, plină de speranță, când fiecare pasager se îmbarca.

Am crezut că Carter va fi cu siguranță în acest zbor, deși nu spusese exact că se va îndrepta spre Brazilia. O înregistrare a venit peste sistemul PA din cabină, iar un însoțitor de bord a urmat demonstrând mască de oxigen și centură de siguranță. După ce demonstrația a fost terminată în engleză, ea a interpretat un bis, a doua oară trecând la o înregistrare în... braziliană? Aștepta. Nu. Nu a fost corect. portugheză? Cred. La dracu. Mă îndreptam într-o țară despre care nu știam nimic și cu siguranță nu vorbeam limba.

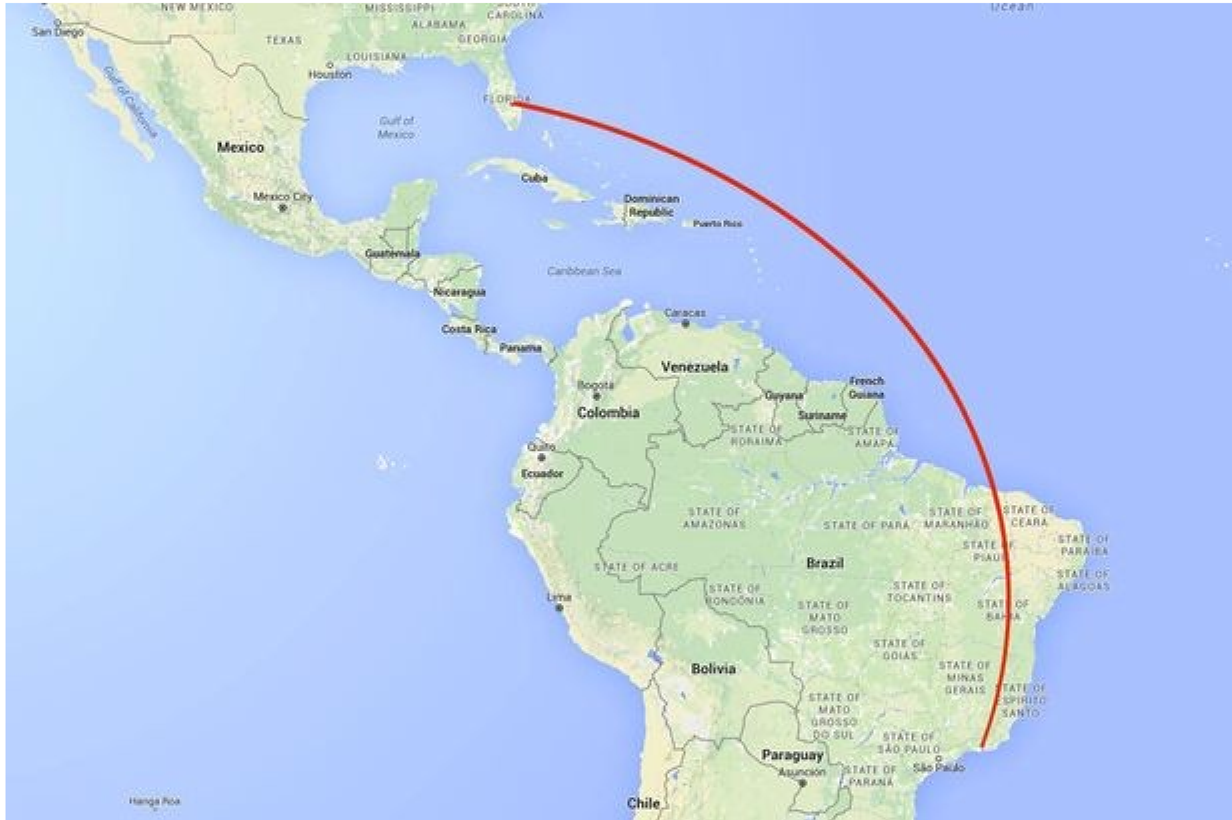
Odată ce am ajuns în aer, a venit un alt însoțitor de bord să-mi ia cina și să comandă băuturi. În mod ciudat, am observat că semăna cu mima centurii de siguranță. Înaltă, slabă, cu o față drăguță care era puternic machiată, totuși s-ar fi putut descurca fără toate. Amândoi aveau părul întunecat tras pe spate și răsucit într-o răsucire strânsă în spate. Un al treilea însoțitor de zbor a venit în fața avionului și, pentru prima dată, mi-am dat seama că toate arătau la fel. Parcă cineva ar fi construit însoțitorul de bord ideal, apoi ar fi clonat-o.

După aproximativ zece minute, avionul părea să se niveleze. Deoarece scaunul de lângă mine era gol, mi-am strecurat balerinii Tory Burch și am decis să închid ochii. Desigur, a fost aproape exact în aceeași perioadă în care Căpitanul a decis să facă anunțul său de bun venit.

Tory Burch ballerina flats

„Bună seara, doamnelor și domnilor, acesta este comandantul dumneavoastră suprem, altfel cunoscut sub numele de căpitanul Clynes . Aș dori să vă urez bun venit în această seară, acasă, departe de casă, aici pe acest frumos Boeing 757. Timpul nostru de zbor de la Miami la Rio de Janeiro va fi puțin peste opt ore și jumătate în această seară. Anticipăm o lină...”

Map showing flight path of American Airlines plane from Rio de Janeiro to Miami

Sfinte rahat. Acea voce. Este... ar putea fi?

Chiar atunci, însoțitorul de bord a sosit cu Appletini-ul meu. "Scuzați-mă. Se întâmplă să știi prenumele căpitanului?

"Desigur." Ea și-a ridicat mâna și și-a mișcat degetele, arătând o piatră masivă pe degetul inelar, apoi a făcut cu ochiul și s-a aplecat înăuntru. „Obișnuiam să țip din când în când. Acum sunt logodit cu altcineva, așa că nu mai am. Acesta este căpitanul Carter Clynes , totuși. Omul dă un nou sens zburării pe cerul prietenos.”

Căpitanul Carter Clynes . Totul avea sens acum. Aripile de pe geacă, fiind pe o bază de prenume cu personalul lounge-ului aeroportului, chiar și modul rapid în care a ridicat programul de zbor pe iPhone. Cum aș fi putut să ratez indiciile? Știam cum. Am fost distras de înfățișarea lui și de atitudinea lui înfățișată.

Cu siguranță nu a fost ușor să te relaxezi după aceea. Știind că Carter era la bord, că viața mea era în mâinile lui în următoarele opt ore, m-a făcut să fiu îngrijorat, cel puțin. Deși nu era genul de anxietate pe

care îl am așteptând pe scaun să vină medicul dentist. Era mai degrabă acel sentiment de anxietate pe care îl am când aud zgomotul șurubului de blocare în poziție după ce mă așez pe o rolă. coaster. Ori ar fi călătoria vieții mele, ori aș ajunge împroșcat pe pământ.

Câteva ore mai târziu, un alt anunț a venit deasupra capului. Vocea lui Carter era joasă și răgușită în timp ce vorbea. „Acesta este căpitanul Clynes aici. Suntem cam peste Marea Caraibelor chiar acum. Voi merge mai departe și voi reduce luminile din cabină și sper că veți reuși să faceți ochi. Un minut mai târziu, luminile s-au stins și cabina s-a întunecat, cu excepția câtorva lumini de lectură aprinse deasupra unora dintre scaune. Hotărând să încerc să dorm puțin, mi-am înclinat scaunul până la capăt, trăgând pătura până la bărbie și am închis ochii. După aceea, a început să se audă muzică slabă. La început, nici măcar nu eram sigur de unde venea. Până când am recunoscut melodia care se cânta — Lucy in the Sky with Diamonds. Iar cântărețul – nu era John Lennon cântând despre Lucy – era Carter cântând la sistemul PA din cabină.

Chiar era nebun. Dar dintr-un motiv oarecare, nu m-am putut opri să zâmbesc pentru întreaga melodie.

Am fost UN MOMENT confuz când mi s-au deschis ochii în dimineața următoare. Cel puțin am crezut că e dimineață. Mi-a luat un minut să-mi dau seama că eram încă într-un avion. Chiar mergeam în Brazilia sau noaptea trecută fusese totul un vis? Nici scaunul de lângă mine nu mai era gol. O însoțitoare de bord bea cafea și citea un ziar. Am apăsat butonul pentru a-mi ridica scaunul și i-am zâmbit femeii de lângă mine. Nu era aceeași însoțitoare care mi-a arătat inelul ei strălucitor și care mi-a spus despre Carter.

"Dimineață. Sper că nu te superi că stau aici. Ne luăm pe rând în pauzele noastre și este mult mai confortabil să stai pe unul dintre aceste scaune mari și confortabile decât pe acel scaun de săritură pliabil.”

„Mi-aș imagina.” Am ezitat înainte să pun întrebarea la care mă gândeam, gândindu-mă că ar putea crede că sunt puțin nebună. "Pot să vă întreb ceva?"

"Sigur."

„Unde ne îndreptăm?”

Sprâncenele ei îngrijite se ridicară. „Rio de Janeiro. Nu acolo ar trebui să te îndrepți?”

"Nu. Este. Tocmai am făcut o schimbare de ultimă oră în planuri aseară și, pentru o secundă, am crezut că am visat că mă îndrept în Brazilia.”

"Nu. Ar trebui să ajungem în aproximativ o oră. E bine că ai dormit puțin.”

Am dat din cap. Atâta timp cât ea credea deja că sunt puțin rătăcit, aș putea la fel de bine să sar cu ambele picioare. „A... pilotul a cântat Lucy în Skywith Diamonds aseară la cabină?”

Ea a chicotit. „Sigur că a făcut-o. Îl cântă în fiecare zbor de noapte. Nu sunt sigur de ce.”

„Este un pic ciudat.”

„Acela este căpitanul Clynes pentru tine. Un pic nebunesc, dar foarte frumos și distractiv.”

„Celălalt zbor la care a participat a făcut aluzie la faptul că el este distractiv.”

„Sunt sigur că există o mulțime de însoțitori de bord care îți vor spune cât de distractiv este.”

„Dar nu tu?”

Ea clătină încet din cap. „Bărbații ca ăsta nu sunt de obicei lucrul meu.”

Simțindu-mă dezumflată, a trebuit să fiu de acord. — Și a mea, presupun.

Ceva în fața ei s-a schimbat și ea s-a apropiat mai mult. „Știi care este treaba mea?”

"Ce?"

„Blonde mici, cu ochi mari albaștri și buze pline. Avem o escală completă de două zile la Rio, dacă vrei companie.”

Ce în numele domnului? Toată lumea era nebună în acest avion ? Poate că oxigenul era prea subțire zburând în jur la treizeci și cinci de mii de picioare tot timpul. „Umm... mulțumesc. Dar, eu nu... ummm ... doar nu, mulțumesc.”

Ea a zâmbit politicos și și-a împăturit hârtia. "Rușine. Dar bucură-te de călătoria ta oricum. Trebuie să servesc micul dejun în conducere înainte de a ateriza.”

Când avionul nostru a aterizat în sfârșit pe asfalt, m-am oprit în timp ce restul clasei întâi debarca, așteptând să se deschidă ușa cabinei. Nici măcar nu sunt sigur de ce am făcut-o sau ce aș fi făcut dacă s-ar fi deschis, totuși m-am simțit obligat să-l văd pe Carter cel puțin o ultimă dată. Nu era măcar curios dacă eram în avion?

Răspunsul a devenit foarte clar zece minute mai târziu. Aproape că întregul avion era deja oprit, iar eu stăteam încă pe scaunul meu ca un idiot care fură priviri trecătoare la ușa cabinei care nu se deschidea niciodată. "Ce naiba e in neregula cu mine?" am mormăit în sinea mea. Întâlnisem un bărbat la întâmplare în lounge-ul aeroportului, ale cărui primele cuvinte către mine au fost o invitație de a merge acasă cu el, apoi mi-a făcut bluza transparentă și a vorbit despre sânii mei. Așa că, desigur, am făcut singurul lucru logic pe care l-ar fi făcut orice femeie în locul meu – mi-am cumpărat un bilet de trei mii de dolari la clasa întâi pentru a-l urma în Brazilia. Acțiunile mele au mers aproape cu starea actuală de nenorocire a vieții mele. Aceasta trebuia să fie o excursie despre găsirea propriilor răspunsuri (și poate găsirea unor pantofi grozavi pe parcurs), nu despre a fi o crestătură în stâlpul de pat al Căpitanului Freelove , indiferent cât de frumos ar fi fost.

Stând în picioare, mi-am luat geanta Louis Vuitton Venus, mi-am netezit topul mototolit și am respirat adânc.

Mai târziu, căpitanul Clynes .

A durat mai mult de o oră să-mi găsesc bagajele și să aștept pe linia de taxi. Căldura de afară era apăsătoare, deși trebuia să fie iarnă în Brazilia și am simțit că începeau să se formeze niște perle de sudoare pe spate. Aveam nevoie de un duș rece, de o ceașcă gigantică de cafea cu gheață (s-ar putea ca vanilie sau alune să fie drăguțe) și, eventual, un masaj de nouăzeci de minute la un spa de hotel. Când în sfârșit a venit rândul meu în fruntea liniei, abia așteptam să mă strec în taxiul cu aer condiționat, în timp ce șoferul îmi făcea bagajele în portbagaj, apoi mi se alătură.

„Ola. Onde gostaris de ir ?”

La dracu. „Nu vorbește portugheză .” Stai... nu era la fel de habla în portugheză ca și în spaniolă?

Șoferul s-a întors spre mine. „Vorbiți engleza, da?”

"Da."

"O.K. Spune-mi unde vrei să mergi, înțelegi?”

"Oh. Îmi pare rău. Da-mi o secunda." Am introdus rapid în Google hoteluri de lux cu spa din Rio. Conexiunea la internet era lentă, dar în cele din urmă am început să răsfoiesc hoteluri în căutarea unui lanț cu care măcar eram familiarizat. Căutarea mea a fost întreruptă de deschiderea ușii cabinei.

Șoferul a început să strige ceva în portugheză. După cum dădea degetul lui, am presupus că îi spunea persoanei că taxiul era plin. Dar pasagerul nu a ascultat. Următorul lucru pe care l-am știut, stăteam lângă cineva pe bancheta din spate.

Cineva care poartă uniformă.

Căpitanul Carter Clynes în carne și oase.

S-a întors spre mine cu un rânjet răutăcios pe față. „Esarea mea tocmai a devenit mai interesantă.”

La naiba. Părea că a crescut miriștea peste noapte.

„Cum a fost zborul tău, Perky? Ți-a plăcut plimbarea pe care ți-am dat-o?”

Cămașa mea este uscată. Cred că poți scăpa de Perky.

Ochii lui s-au coborât la sânii mei. Desigur, sfarcurile mele stăteau cu toată atenția, deoarece transpirația de pe pielea mea întâlnise aerul condiționat rece din interiorul cabinei.

Carter și-a frecat mâinile peste față. "La naiba. Nu glumeai cu chestiile astea. Nu am dormit de optsprezece ore și tocmai m-au trezit. Cred că sunt contagioase, iar acum sunt al naibii de plin de veselie.”

„Nu este chiar un lucru potrivit de spus unei femei pe care tocmai ai cunoscut-o, știi.”

„Nu doar ne-am întâlnit. Aceasta este a treia noastră întâlnire.”

„A treia întâlnire?”

„Ți-am cumpărat cina într-un restaurant elegant pentru primul nostru și te-am luat la o plimbare cu avionul pentru al doilea. Au fost întâlniri al naibii de bune. Unele femei ar ucide pentru genul ăsta de lux. Pare potrivită data trei, ar trebui să ne îndreptăm către un hotel. Făcu cu ochiul.

Nu eram sigur dacă era schimbarea orei, obosirea mea din cauza somnului agitat din avion, sau dacă era posibil ca acest om să spună orice și să nu fiu jignit. De ce nu sunt jignit?

Când nu i-am răspuns, a continuat. „Mă bucur că te-am văzut. Nu credeam că te voi mai vedea vreodată.”

„Poate fi pentru că nu m-ai căutat.”

„Nu m-am gândit niciodată că vei accepta sugestia mea și vei zbura în Brazilia.”

am bolborosit. "Nici eu."

Șoferul de taxi ne-a întrerupt, uitându-se între noi pentru a întreba: „Voi împărțiți taxiul, da?”

Surprinzându-mă, a răspuns Carter. In portugheza. Limbajul care suna agitat și frustrant în urmă cu doar două minute, a sunat brusc sexy și romantic.

S-a întors la mine în engleză. „La ce hotel stai?”

„Încercam să-mi dau seama cu puțin ajutor de la Google. Ai unul de recomandat?”

— Ai încredere în mine să aleg unde vei sta în noaptea asta?

M-am gândit un minut la întrebarea lui. Era ilogic, atât știam, dar am avut încredere în el să-mi aleagă hotelul. Domnul știe de ce. "Cred că fac."

Răspunsul acela mi-a adus un alt rânjet sexy care m-a entuziasmat mai mult decât fusesem în ultimul an.

Aproape o jumătate de oră mai târziu, am ieșit în sfârșit de pe autostradă și am călătorit în ceea ce părea un cartier rezidențial. „Barra de Tijuca”. Am citit cu voce tare semnul stradal.

"Foarte bun. Probabil ar trebui să te avertizez. Probabil că nu este tipul de hotel cu care te-ai obișnuit.”

"Ce inseamna asta?"

„Arăți de parcă ești mai mult din lanțul de lux cu o femeie de tip spa, asta-i tot.”

Chiar dacă asta era exact ceea ce am introdus pe Google, când a spus-o așa, a sunat ca un lucru rău. M-a făcut să fiu în defensivă. „Și ce e în neregulă cu un hotel de lux? Uneori, o fată are nevoie de un masaj și de o baie într-o cadă drăguță în timp ce călătorește.”

„Ei bine, cu siguranță nu vei primi niciunul dintre cele în care ne îndreptăm.” Carter mi-a atras atenția. „Dacă nu sunt eu cel care fac masajul, adică.”

M-am înroșit, ceea ce l-a făcut pe Carter să chicotească. „Chiar ești al naibii de adorabilă. Nu sunt sigur ce este mai sexy, faptul că ești dispus să mă lași să te iau în această mică aventură sau că îți place în secret gândul că îți fac un masaj.”

"Eu nu!" Răspunsul meu rapid, defensiv, a confirmat doar că are dreptate.

S-a aplecat spre mine. „Fă și tu.”

„Ești în afara bazei.”

"Ce păcat. Mi s-a spus că sunt foarte bun cu mâinile mele.” Își întinse mâinile în fața lui, examinându-le. Mâini mari. Mâinile care păreau că le folosea pentru a face ceva real când nu pilota un avion.

La naiba.

Trebuia să fiu din nou în controlul asupra corpului meu și asupra acestei conversații. „De fapt, am auzit că ești bun... cu mâinile tale.”

Carter își încruntă sprâncenele.

„Echipajul tău. S-ar putea să fi menționat ceva.”

„Ce au menționat ei?”

"Nu e important."

Carter era pe cale să insiste pentru mai multe informații, până când taxiul s-a oprit. M-am uitat în jur. "Unde suntem?" Eram încă în mijlocul unui cartier rezidențial.

„Pensiunea Maria Rosa Rio.”

Brasil, Rio de Janeiro, Rosa Guesthouse

„Vrei să spui ca o pensiune și mic dejun?”

„Este mai mult ca un pat și o cină. Maria Rosa nu se trezește de obicei înainte de prânz. Dar face cea mai bună feijoada la sud de ecuator.

A ieșit din mașină și m-a surprins oferindu-mi mâna. „Fei-ce?” am întrebat în timp ce mă ajuta să ies din taxi.

"Aveți încredere în mine. Este al naibii de delicios. Mi-e greu doar să mă gândesc la asta.”

— Ești un porc, nu-i așa?

„Perky, habar n-ai. M-am reținut, încercând să fiu un gentleman, deoarece pari puțin mai rafinat decât eram obișnuit.”

Carter i-a întins șoferului o grămadă de bani și mi-a pus bagajul de mână deasupra valizei lui cu roți în timp ce urcam pe alee. După ce a sunat la sonerie și am stat în prag și așteptăm, taxiul a plecat. În acel moment s-a hotărât să-mi dea câteva informații.

„Nu o lăsa pe Maria Rosa să te sperie. Nu este chiar atât de nebună pe cât pare.”

CARTER a fost un mincinos.

„Meu filho Americano!” Maria purta o rochie de casă plină de culoare, în timp ce ia chipul lui Carter cu ambele mâini, sărutându-i pe fiecare dintre obraji. O aromă de șofran și alte ierburi și condimente a umplut aerul.

Carter m-a prezentat. „Maria, este o minha amiga, Kendall.”

Doamne, părea sexy. Chiar dacă singurul lucru pe care l-am înțeles a fost propriul meu nume. Folosise chiar un accent pentru a spune, Kendall, zăbovind puțin pe L la sfârșit.

Maria s-a uitat la mine în sus și în jos, cu o mustață neagră subțire care se extinde pe buza de sus în timp ce zâmbea. "Aha! Você niciodată trouxe um amigo antes...”

M-am întors spre el. "Ce a spus ea?"

— Ea subliniază că nu am adus niciodată un prieten aici până acum.

„Exact cât de des stai aici?”

„De fiecare dată când vin la Rio. Acest loc se simte ca o casă departe de casă pentru mine.”

S-a înregistrat brusc zgomotul zgomotos al unui animal. Înainte să îmi dau seama, o greutate a aterizat pe spatele meu, făcându-mă aproape să mă răsturn în urma impactului. Apoi, am simțit un strop de lichid cald pe gât.

M-am înțepenit și mi-am agitat mâinile neregulat. „Ce este pe mine? Ia-o de pe mine!” Am țipat. "Dă-l jos!"

Creatura a scos o serie de țipete ascuțite în timp ce unghiile au început să-și înfigă în mine. Carter râdea isteric când îmi ridica chestia de pe spate.

Când m-am uitat la el, am descoperit că animalul era o... maimuță mică. Maria Rosa clătină aproape disprețuitor din cap și spunea ceva în portugheză .

Carter nu-și putu stăpâni amuzamentul. „Maria își cere scuze. Maimuțele capucine se pișează uneori pe oameni pentru a-și marca teritoriul.” Maimuța scoase un țipăit puternic de parcă ar fi de acord cu Carter.

„Am pis de maimuță care picură pe Roland Mouret . Acesta este pur și simplu fantastic.”

„Acea cămașă trebuia spălată oricum. Nu vă faceți griji. O să te curăț frumos mai târziu.”

Cuvintele lui au transmis fiori prin mine. Oricât de mult mă speria această situație, nu m-am putut abține de atracția mea față de Carter, în timp ce el stătea deasupra mea, încă îmbrăcat în uniforma lui de pilot. Maimuța era acum cocoțată confortabil pe umărul lui Carter.

Când Carter mi-a zâmbit, am observat din nou gropița de pe bărbia lui, iar comportamentul meu s-a înmuiat. — Cum de nu se supără pe tine, căpitane?

„Pentru că suntem prieteni vechi. Nu-i așa, Pedro? Animalul a fulgerat din dinți. Aș fi putut jura că am râs înainte de a sări în cealaltă parte a camerei.

Maria părea supărată de ceva în timp ce vorbea cu Carter.

"Ce spune ea?"

„Nu și-a dat seama că aduc un oaspete, a vrut să se asigure că știu că singurul dormitor de rezervă este închiriat. Ea spune că va trebui să împărțim o cameră."

„Nu sunt de acord cu asta."

El a șoptit: „Ne vom da seama".

— Nu e nimic de înțeles, Carter.

„Hai să mergem în cameră și să ne relaxăm puțin. Trebuie să ies din uniforma asta și să trag un pui de somn. Apoi, vreau să vă arăt plaja înainte de cină."

„Nu va funcționa... să împarți o cameră. Trebuie să-mi găsesc un hotel."

„Perky... nu m-ai urmat până în Brazilia doar ca să mă părăsești acum. Poți spune că o să iei un hotel, dar adevărul este că nu vrei să fii singur. Nu ai fi aici dacă ai fi făcut-o. Acum calmează-ți sânii și vino cu mine în camera noastră. Crede-mă, chiar dacă aș fi vrut să profit de tine chiar acum, n-am dormit de optsprezece ore. Trebuie să mă prăbușesc."

În timp ce l-am urmat în liniște pe hol în camera de colț, am înjurat de incapacitatea mea de a argumenta asta. A zburat în siguranță cu acel avion gigantic până în Brazilia. Viața mea fusese în mâinile lui tot timpul. Avea un motiv; avea nevoie să doarmă. Sincer, și eu eram obosit de zbor și nici măcar nu pilotasem avionul.

Camera era mică, dar fermecătoare. Peste patul queen-size era drapată o cuvertură de pat roșu aprins cu flori violet brodate din fire. O singură fereastră care lăsa să intre o briză rece arăta o vedere frumoasă asupra apei în depărtare.

În afara camerei era o baie cu o cadă antică din ceramică albă. Am observat flori proaspete pe marginea chiuvetei împreună cu o varietate de săpunuri.

„Este drăguț. Oricum, cum ai găsit locul ăsta? Este cu adevărat în afara drumurilor bătute."

„Am condus într-o zi, explorând Rio. Am coborât din mașină să fac o plimbare și am simțit mirosul de gătit al Mariei pe fereastră. Practic mi-am urmat nasul. Când am descoperit că a închiriat camere, mi-am anulat rezervarea în celălalt loc și am rămas aici. Aș alege asta în orice zi în detrimentul unui hotel."

— Ai spus că stai aici doar jumătate din timp. Celelalte ori, optați pentru hotelul mare?"

El a ezitat. „Vin aici când sunt singur. Mă duc la hotel când...

"Nu contează." Mi-am întins palma. "Înțeleg."

Hotelul era terenul lui, probabil cu stewardesa săptămânii. Nu am vrut să mai aud.

— Atunci de ce m-ai adus aici?

„Am vrut să vă arăt partea autentică a Rioului. Mă simt responsabil pentru că ești aici. Cel puțin aș putea face este să fiu un ghid turistic bun.”

„Cât timp ești aici înainte de a trebui să zbori din nou?”

"Doua zile."

Stomacul mi s-a scufundat. Nu a fost deloc foarte lung.

„Atunci unde pleci?”

"Nu știu. Nu am verificat itinerarul.”

„Două zile aici...”, am repetat.

„Da. Deci, să profităm la maximum de ea.”

Carter începu să-și descheie nasturii cămașei albe de căpitan. A agățat-o în dulapul mic. Pieptul lui gol era la fel de perfect conturat pe cât mi-l imaginasem. Am simțit nevoia bruscă de a-i lins o linie direct de la pieptul lui până la buric și pe dâra subțire de păr fericită care duce în pantalonii lui negri. Era mai mare decât majoritatea bărbaților cu care mă întâlnisem. Mi-am putut doar imagina cum s-ar putea simți greutatea corpului lui apăsată peste cadrul meu mic. Voiam să simt greutatea lui asupra mea și nu acolo ar fi trebuit să fiu capul meu. Aproape uitasem că scopul acestei călătorii era să încerc să-mi îndrept viața, nu să o complic și mai mult îndrăgostindu-mă de cineva de care nu puteam fi. Nu avea să fie posibil să fiu cu niciun bărbat în viitorul apropiat dacă îmi duceam planurile înainte.

Carter a ridicat o sprânceană, o recunoaștere tăcută că a băgat de seamă că îl uitam. Mi-am întors brusc privirea, deși el mă prinsese deja în flagrant.

„Hai să te scoatem din hainele alea”, a spus el.

"Scuzați-mă?"

"Ma intorc imediat."

Ce?

S-a retras în baie și a închis ușa. Îl auzeam făcând pipi. Apoi, apa din baie curgea cel mai mult timp. Stând pe pat cu spatele încă înmuiat de piș de maimuță, m-am întrebat ce îi ia atât de mult.

Ușa se deschise scârțâind. Carter ieși, încă fără cămașă și acum desculț, purtând altceva decât pantalonii negri. Le lăsase descheiate în vârf.

Atât de incredibil de fierbinte.

Mi-am dres glasul. „Ai făcut baie?”

„Nu, îl pregăteam pe al tău. Orice te deranjează este scris pe toată fața. Ești foarte tensionat. Așa a fost din momentul în care te-am cunoscut. Ai nevoie de acea baie mai mult decât am eu acum.” S-a apropiat

încet și și-a pus mâna pe umărul meu. „Să uităm de necazurile noastre pentru câteva zile. Nu te mai gândi prea mult la această situație din cameră. Ai cuvântul meu că îmi voi păstra mâinile pentru mine. Nu voi încerca nimic dacă de asta ești îngrijorat, decât dacă îl ceri. Până atunci, nicio afacere cu maimuțe. Ei bine, cel puțin nu la figurat. Va fi o maimuță adevărată din când în când."

Am izbucnit în râs. M-am simțit bine. Cum a devenit această situație viața mea?

"Ce spui? Vrei să te relaxezi cu mine, Kendall?

Doamne, chiar îmi doream să mă relaxez și să mă bucur de aceste două zile.

Pentru prima dată, am aruncat o privire spre cadă și am observat cu adevărat ceea ce făcuse. Bulele spumoase se ridicaseră în vârf. Carter aprinsese două lumânări mici și le pusese pe pervazul ferestrei deasupra căzii. S-ar putea să fi fost un afemeiat – nenorocitul de stewardesă – dar era al naibii de neted... și dulce.

Fără să mai spună nimic, a prăbușit mai întâi stomacul pe pat. Ochii mei erau lipiți de fundul lui în timp ce el se zdrobi în saltea, practic făcând dragoste cu ea. „La naiba, patul ăsta se simte bine", mormăi el. Carter scoase un geamăt care părea aproape orgasmic. Întinzându-și larg brațele în formă de T, spatele lui se ridica și cobora în timp ce se relaxa în pernă.

Mi-am luat un moment să admir acel spate sculptat, realizând cât de mult îmi doream să stau deasupra lui ca o plimbare de carnaval în timp ce se mișca în sus și în jos.

Când am presupus că moțea în siguranță, m-am îndreptat spre perete și mi-am ridicat cămașa murdară peste cap, aruncând-o pe pământ. Am intrat în vârful picioarelor în baie și m-am dezbrăcat.

Scufundandu-ma in apa calda, am inchis ochii si am respirat aburii. Am simțit că aș fi fost transportat într-o altă lume. Presupun că asta se întâmplase – un loc ciudat cu un om ciudat. Și o maimuță. Chiar dacă nu am putut explica, cumva să fiu aici în acest moment m-am simțit exact.

Am lăsat ușa oarecum deschisă pentru că am presupus că Carter doarme. Așa că, când i-am auzit vocea adormită, mi-a dat un fior pe șira spinării.

— Mă bucur că ai ales Rio, Perky.

CHAPTER 3

carter

SUNT SUNT SIGUR PULA M-A M-A trezit ca și cum ar fi vrut să spună: „Băi, uite ce pierzi."

Nuanțele erau în jos, camera era întunecată și eu eram tare.

Cat era ceasul?

Ceasul arăta patru și jumătate după-amiaza. Am dormit două ore. În timp ce mă uitam în stânga mea, motivul excitării mele dureroase a devenit foarte clar. Poate că creierul meu dormea, dar corpul meu era pe deplin conștient de faptul că fundul strâns al lui Kendall era lipit de partea mea în timp ce se ghemuia în pat.

Dă-mi naiba.

A stat întinsă lângă mine în tot acest timp. Poate că a avut încredere în mine până la urmă. Aceasta a fost probabil prima ei greșeală. Două zile cu fata asta și am promis că voi fi cuminte? Inteligent.

Nu știam nimic despre ea, dar din momentul în care a intrat în conștiința mea, ea fusese tot ce mă puteam gândi. Ar putea părea greu de crezut, dar nu am luat niciodată o femeie într-un aeroport până acum. Da, mi-am dispărut partea mea de colegi de muncă, dar asta era un fel de egalitate cu a fi pilot. Membrii singuri ai echipajului s-au dus unii cu alții, simplu și simplu. Conectarea cu însoțitorii de bord în timpul LAYover -urilor părea interesantă în primele zile ale carierei mele. De-a lungul timpului, însă, devenise învechit și monoton. A fost prea ușor. Mi-a plăcut o provocare, iar Kendall a fost prima femeie din multă vreme care a jucat din greu. Asta m-a făcut greu.

Am fost șocat să o văd la aeroport. M-am gândit la ea tot zborul, sperând în secret că se află la el, dar niciodată nu cred cu adevărat că era. Cu siguranță nu m-am gândit niciodată că voi ajunge să stau în pat cu ea.

Kendall Sparks.

Cine naiba esti tu?

De ce am nevoie să știu atât de rău?

Era complexă; asta era sigur. Tocmai când am crezut că am considerat-o ca o fată bogată, ea a anunțat că purta rar sutien. Cu cât vorbea mai mult, cu atât știam mai puțin ce să fac despre ea. Tot ce știam cu adevărat era că eram incredibil de atrasă de ea și foarte fericită că mi-a dat șansa să o revăd.

Ochii mei au coborât pe lungimea corpului ei flexibil. Doamne, cât am vrut să-mi cuib fața în ceafa ei și să-mi îngrop nasul în părul ei. Trebuia să scap de acest înțepenit înainte ca ea să se trezească, totuși.

Ridicându-mă în liniște de pe pat, m-am îndreptat spre baie pentru a-l șterge. Primul lucru care mi-a atras privirea au fost chiloții ei albi întinși pe podea.

Dă-mi naiba.

Le-am ridicat și le-am ținut în mână câteva minute. Erau mici și delicate la fel ca ea. Nu m-am putut abține de dorința de a le mirosi. Inspirând o miros lungă de parfumul ei, nu eram pregătită pentru reacția mea. Mirosul ei era captivant și doar a făcut ca nevoia să se dezvolte în mine necontrolat mai puternică.

Am deschis apa și am lăsat-o să se umple. Întinsă pe spate în cadă, i-am pus chiloții peste fața mea, imaginându-mi păsărica acolo. Nu judeca. Mi-am scos penisul și am început să mă mângâi. Dacă asta a fost greșit, nu am vrut să am dreptate.

Am mai inspirat adânc din mirosul ei dulce de feminin în timp ce mă smuciam mai tare.

Am fost un nenorocit?

nu mi-a păsat.

Spunându-mi că nimeni nu a fost rănit în acest proces, am continuat, având nevoie să scap de frustrarea sexuală care se dezvoltase din momentul în care i-am văzut pentru prima dată sfarcurile înflăcărate în aeroport.

Mi-a luat doar câteva secunde. Am venit din greu peste mine, gâfâind când m-am prăbușit mai mult înapoi în cadă.

După câteva minute, tot nu mă puteam mișca. Atunci i-am auzit vocea.

„Carter?”

M-am ridicat și i-am aruncat chiloții prin cameră. "Venire! Adică... fii chiar acolo. Trebuie doar să fac o baie rapidă.”

După aceea, m-am spălat cât de repede am putut.

Kendall stătea pe pat când am intrat din nou în dormitor. M-am simțit puțin vinovat pentru ceea ce făcusem, dar tot aș fi făcut-o din nou.

Mi-am ținut prosopul în jurul taliei pentru a-l împiedica să cadă. „Ești gata să explorezi plaja? Ar fi bine să plecăm înainte de apusul soarelui.” Nu m-am putut abține să observ cum mă verifica.

La naiba da. S-ar putea să existe speranță până la urmă.

„Da. Mi-ar plăcea să mă duc acolo jos.”

Kendall se strecură în baie pentru a se schimba în costumul de baie. Când a ieșit, purta o rochie de soare casual din bumbac peste bikini.

Îmi îmbrăcasem costumul de baie și îmi îmbrăcasem un tricou alb simplu.

Când am ieșit din cameră, a trebuit să trecem prin livingul principal al Mariei Rosa pentru a ajunge la ușa din față.

Când Pedro a sărit spre mine, Kendall s-a lăsat instinctiv. Maimuța a sărit pe umărul meu și a început să-mi tunda părul înainte de a zbura practic din nou.

Kendall a fost luată cu garda jos când Maria a condus-o brusc de mână la o masă din colțul camerei.

Oh, la naiba.

Nu vom ieși niciodată de aici acum.

"Ce se întâmplă? Ce spune ea?" întrebă Kendall.

Nevrând ca ea să se sperie și mai tare când am ajuns prima dată aici, am ales să nu-i spun imediat lui Kendall că Maria era de fapt o psihică și o clarvăzătoare. Majoritatea afacerilor ei au venit de la oameni care au intrat pe stradă pentru lecturi. Am tradus ceea ce Maria încerca să-i transmită.

„Maria este o psihică. Ea a spus că simte o energie negativă în jurul tău.”

Kendall înghiți în sec. Frica din ochii ei era palpabilă. Am privit amândoi cum Maria lua ambele mâini ale lui Kendall în ale ei. Ochii bătrânei erau închiși în timp ce se concentra. Am continuat să descifrez ceea ce spunea ea cât am putut de bine.

„Maria spune că vede un copil... și are două capete.”

Capul lui Kendall se îndreptă spre mine. "Ce?"

M-am chinuit să înțeleg divagațiile Mariei, care erau puțin fragmentate.

„Există un blestem care a fost pus asupra ta, unul de care s-ar putea să nu te poți scăpa fără ajutorul ei. Ea spune că se întâmplă ceva care implică un copil și că copilul sau tu ai putea fi în pericol dacă blestemul nu este înlăturat. Nu înțeleg despre ce vorbește ea cu cele două capete.”

Trebuia să spun că, oricât de mult am iubit-o pe Maria, rahatul ăsta pe care l-a tras mereu m-a înfiorat. Într-o noapte, când mă pregăteam să plec spre aeroport, ea m-a încolțit și mi-a spus că era o fată moartă de cealaltă parte care trecea și voia să vorbească cu mine. M-am speriat atât de rău crezând că era Lucy, încât aproape că nu m-am mai întors aici. Din fericire, Maria nu a mai vorbit despre asta după acea zi.

Am decis să mă joc puțin pentru a o descuraja pe Kendall să devină prea ciudat. „Ea a spus, pentru a elimina blestemul, trebuie să mă săruți.”

"Vorbesti serios?"

Expresia mea m-a dat departe, iar ea și-a dat ochii peste cap.

Am ascultat-o mai atent pe Maria. „Bine... cred că am tradus greșit. Ea nu vede un copil cu două capete. Ea vede un bebeluș, dar capul copilului este de fapt o monedă cu două fețe, capete și cozi. Are sens pentru tine?”

Kendall păli. Fie Maria o înnebunea, fie ceva despre acest rahat nebun a rezonat cu ea.

Am continuat să traduc. „Aceasta reprezintă o decizie care are legătură cu banii care ar putea implica și un copil în viitor.”

Kendall și-a pus capul în mâini. Asta o supăra. Trebuia să o scot naibii de aici.

M-am întors către Maria. “ Vamos à praia . Podemos termina mais târziu ?”

"Haide. Se întunecă. Tocmai i-am spus că mergem la plajă.”

A fost liniștită în cea mai mare parte a scurtei plimbări pe dealul abrupt care ducea la apă. Trebuia să o fac să se deschidă puțin față de mine sau măcar să o fac să se relaxeze.

Trăgându-i jucăuș de coada de cal, i-am întrebat: „Ești bine?”

Ea forța să zâmbească. „Da. Sunt bine."

„Rahatul acela pe care îl spunea Maria... avea vreun sens pentru tine?”

Spre surprinderea mea, ea a dat din cap că da. "Oarecum."

„Vrei să vorbim despre asta?”

"Nu. Eu chiar nu. Vreau doar să încerc să mă distrez cât timp suntem aici.”

"Destul de corect."

Soarele începea să apune. Era prea târziu să ne bucurăm cu adevărat de plajă. Când am ajuns aproape de mal, oamenii din jurul nostru au început să aplaude.

"Ce se întâmplă?"

„Nu bate din palme pentru noi.” am chicotit. „Există o tradiție aici, că atunci când soarele alunecă sub orizont, toată lumea se oprește, sta în picioare și bate din palme.

„Este destul de tare.”

„Ar fi frumos dacă oamenii ar aprecia viața și natura mai des astfel, nu-i așa?”

"Da." Ea zâmbi. "Categoric." S-a uitat în jur uimită și mi-a plăcut cu adevărat să-i privesc fața în timp ce a luat totul pentru prima dată.

Un site familiar din colțul opus al plajei mi-a atras atenția. "Haide. Știu exact ce vom face .”

Un mic semn pe un băț îngropat în nisip scria Samba na Agua.

"Ce este asta?"

„Ei fac lecții de samba pe plajă la apusul soarelui aici. Ei primesc bacșișuri, dar este gratuit. S-a întâmplat să trec pe lângă o noapte și am fost prins într-un dans de o bătrână odată. Vrei să încerci?”

Zâmbetul lui Kendall îi lumina chipul. "Sigur." Ce puțin soare mai rămăsese părea să strălucească în ochii ei acvamarin. Văzând-o zâmbind astfel, m-a făcut să realizez cât de frumoasă era ea cu adevărat și cât de bine s-a simțit să-i aduc bucurie. Nu puteam să-mi dau seama de ce să o fac fericită era atât de important pentru mine, având în vedere că abia o cunoșteam. Dar în interiorul meu se auzea o voce care roade care părea să șoptească: „Fii atent. Fata asta este importantă.” Nu am putut să-i explic și cu siguranță nu aveam de gând să o rog pe Maria să investigheze.

Lecțiile de samba nu au ieșit exact așa cum am sperat. Mă gândeam că o să-l folosesc ca o scuză pentru a intra în contact fizic cu Kendall, dar ei o atribuiseră să danseze cu un instructor bătrân. Asta nu mi-a dat de ales decât să dansez cu omologul lui feminin. Probabil că avea sens, deoarece nici Kendall, nici eu nu știam ce facem. Totuși, mi-a plăcut să o privesc trecând peste picioare, în timp ce râdea și se uita la mine făcând același lucru.

Rapid. Rapid. Încet.

Rapid. Rapid. Încet.

Chiar și peste nisip unul față de celălalt, ne conectam cumva în acea experiență. Un fior mi-a străbătut când mi-am dat seama că voi dormi din nou lângă ea în seara asta. Apoi, mi-am dat rapid o palmă în cap pentru că m-am entuziasmat de o fată pe care s-ar putea să nu o mai văd niciodată după această călătorie... și pe care jurasem că nu o ating.

Rapid. Rapid. Mai încet, Carter.

Mai aveam o zi întreagă mâine înainte de a fi nevoit să plec la aeroport în noaptea următoare. Mi-am dat seama că nici măcar nu știam unde locuiește. Era timpul să spargem serul adevărului. În Brazilia, care era altfel cunoscut sub numele de Caipirinha.

„CE ESTE ÎN ASTA? Este puternic... dar bun.”

„Este lime, zahăr și Cachaça.”

Kendall chicoti. „Spune asta din nou.”

„Cachaça.” Am zâmbit.

„Îmi place când vorbești portugheză , căpitane.”

„Va trebui să țin asta în minte.”

Ne-am oprit la micul bar de pe plajă. După câteva pahare acolo, am luat ultima rundă pentru a merge în cupe SOLO și am continuat petrecerea stând pe nisip.

SOLO cup

„Deci, Kendall Sparks. Îți place când vorbesc portugheză . Ce altceva iubești? Trebuie să știu mai multe despre tovarășul meu de călătorie.”

"Ce vrei sa stii?"

„Pentru început, nu mi-ai spus niciodată de unde ești. Cu ce vă ocupați?"

„Locuiesc în Texas. Vin dintr-o familie de magnați ai petrolului. Lucrez și lucrez pentru afacerea de familie, dar nu am o carieră clară."

„A fost atât de greu?"

„Nu îmi place întotdeauna să spun oamenilor despre familia mea. Există o mulțime de noțiuni preconcepute despre oameni din medii bogate."

„Situarea ta economică nu definește cine ești mai mult decât mă definește meseria mea."

„De ce nu mi-ai spus că ești pilot de avion când ne-am întâlnit prima dată?"

Mi-am înfipt picioarele în nisip și m-am gândit la răspunsul meu. „Nu am încercat să ascund asta, într-adevăr. Pur și simplu nu a apărut niciodată. Ți-aș fi spus până la urmă dacă am fi avut mai mult timp împreună. Totuși, speram în secret că vei alege Rio, ca să te pot surprinde. De ce ai făcut-o apropo?"

„Alege Rio?"

„Da."

„Trebuia să iau o decizie."

„Nu a fost nicio parte din tine care a luat acel zbor pentru că ai crezut că aș putea fi pe el? În mod evident, încercam să-ți dau indicii."

Chiar dacă era întuneric, încă îi vedeam obrajii roșindu-se. "Ce vrei să spun? Că sunt atras de tine și am zburat prin lume pentru că mi-ai dat sacoul tău?"

Da.

„Dacă acesta este răspunsul sincer, atunci da. Ce e în neregulă în a fi sincer? Oamenii își petrec jumătate din viață făcând prostii. De ce nu putem fi sinceri unul cu celălalt?"

Am râs în interior. Da, sigur. Atunci de ce nu-i spui că te-ai bătut cu chiloții pe față?

Unele lucruri sunt mai bine ținute secrete.

„Du-te înainte și întreabă-mă orice vrei. Nu o să te mint, Kendall.

Ea a terminat ultima băutură. "Orice?"

Privindu-i adânc în ochii ei, am repetat: „Orice".

Ea ridică privirea spre cer. „Cu câte stewardese de pe acel zbor te-ai culcat?"

"Toti in afara de unul." am înghițit.

„Toate, cu excepția lesbianei."

"Da."

"Este dezgustător."

„De ce este dezgustător? Pentru că sunt un tip singur care desfrânează? Este doar sex în rândul adulților care trăiesc un stil de viață similar. sunt responsabil. Folosesc protectie. Nu le promit nimic ce nu pot livra. De cele mai multe ori, eu sunt cel care este abordat."

Mi-am dat seama că toate astea mă făceau să par rece, dar era adevărul.

„Nu vrei nimic mai mult decât atât? O conexiune mai profundă cu cineva?"

„Nu am spus asta. Dar așa au stat lucrurile până acum." Luând paharul ei de plastic gol și stivuind-o în interiorul meu, am întrebat: „Dar tu? Fara iubit?"

"Nu. Nu in acest moment."

"De ce? Sunt destul de sigur că ai putea avea orice tip vrei."

Părând conflictuală, ea a făcut o pauză înainte de a spune: „Sunt într-o perioadă de tranziție".

„Motivul pentru care fugi. Are de-a face cu un bărbat?"

"Nu. Nu este."

„Poți să-mi vorbești despre orice. Nu voi judeca."

„Nu poți promite asta dacă nu știi ce este."

„Cât de rău ar putea fi? Este vorba de crimă?"

"Nu."

„Atunci, ești bun."

Ea a chicotit, arătând atât de frumos cu briza oceanului care suflă în jurul valurilor ei blonde. "Abia te cunosc. Nu pot să spun despre tot ce se întâmplă cu mine după ce te cunosc de mai puțin de o zi."

— Pun pariu că mi-ar lua doar un minut să știu tot ce aveam nevoie despre tine, Kendall.

"Ce vrei să spui?"

„Punctele importante din viața oricui pot fi rezumate în mai puțin de un minut. Majoritatea lucrurilor banale care se întâmplă între ele sunt nesemnificative." Mi-am scos telefonul și i-am întins-o. „ Vrei să -l testezi? Accesați funcția de cronometru și cronometrați-mă. Îți voi spune totul despre mine în treizeci de secunde."

Ea a deschis cronometrul. "Bine. Du-te, spuse ea apăsând pe start.

„Carter Clynes . Cunoscut și ca Triple C, care înseamnă căpitanul Carter Clynes , uneori prescurtat la Trip. Aproape treizeci de ani. A crescut în Michigan. Clovnul clasei. familie catolică. Părinții încă împreună. Doua surori. O prietenă. I-a rupt inima înainte să plec la facultate. Universitatea din Michigan. A jucat terenul. Abandonat. Am fost la școala de zbor. Zboară tot timpul acum. Fii singur uneori. Dețineți un apartament în Boca. O nepoată, un nepot. Persoană din față. Iubesc pizza și orice fel de muzică. Înfierbântat ca naiba. Stând pe plaja din Rio."

Cam asta a fost. Este amuzant cum o viață ar putea fi redusă la doar câteva detalii. Desigur, a fost un lucru pe care am ales să-l omit. Nu că nu i-aș spune, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a detalia despre Lucy, așa că am ales să omit acel detaliu nu atât de minor care a modelat în principiu cine sunt.

"Wow. Au fost exact treizeci de secunde."

„Acum știi aproape tot ce trebuie să știi."

Ea miji. "Aproape?"

Ignorând întrebarea ei, am luat telefonul pentru cronometru. "Randul tau."

"Rezistă. Trebuie sa ma gandesc."

"Nu. Asta înfrânge scopul. Nu ar trebui să te gândești la asta. Spuneți doar primele lucruri care vă vin în minte. Acestea sunt cele mai semnificative detalii."

Ea a tras adânc aer în piept, iar eu am pornit cronometrul.

"Bine. Kendall Sparks. Dallas, Texas. Douăzeci și patru. Singurul copil al unor părinți bogați care și-au suflat cei mai mulți bani. A crescut într-o fermă. Majoreta de liceu. Tatăl e mort acum. Mama este alcoolică. Am sărit peste facultate. A lucrat interioară și oprită pentru afacerea de familie. Viața fermecată pe dinafară, dar nu atât pe dinăuntru. Nu sunt sigur unde mă potrivesc în această lume. Speriat pentru viitor. Stând pe plaja din Rio."

Când a privit în jos, departe de mine, mi-am pus mâna pe bărbia ei, aducându-i ochii spre ai mei. „Totuși, ultima parte este drăguță, nu-i așa? Singura noastră caracteristică comună."

Închizând ochii pentru scurt timp, ea a spus: „Trebuie să spun... că este".

„Îți mulțumesc că ai împărțit acest timp cu mine, Perky."

M-am ridicat, iar ea ma urmat în timp ce ne întorceam în direcția Mariei Rosa.

„Ce vom face mâine?" ea a intrebat.

„Asta este frumusețea unei vacanțe, nu? Nu trebuie să ne hotărâm."

"Presupun."

Chiar înainte de a ne întoarce pe deal, ne-am oprit la o piață comercială. Am observat un magazin de lenjerie. Mi-a trecut în cap o idee. Am ezitat să o las în pace, dar nici nu voiam să vadă ce punem la cale.

„Stai aici. Ma intorc imediat."

Când m-am întors cu o pungă mică de plastic, ea zâmbea de la ureche la ureche.

"Ce-ai făcut?"

„Ți-am cumpărat un cadou." Dându-i-o, i-am spus: „Este pentru mâine".

„Pot să-l deschid acum?"

"Insist."

Ea a clătinat din cap când a aruncat o privire înăuntru și a aruncat o privire la sutienul alb cu acoperire completă pe care i l-am cumpărat. Materialul a fost complet opac. A fost cel mai nesexi sutien pe care l-am văzut vreodată.

„Acest lucru îmi amintește de sutienul Cross Your Heart pe care l-ar fi purtat bunica mea."

Cross Your Heart bra

„Am înțeles corect mărimea ta?"

„De fapt, ești aproape. Am 34B, iar acesta este 36B. Se va potrivi." Și-a drapat peste piept. „Ei bine, cu siguranță nu există cum să se arate ceva prin acest material."

"Exact. Dacă trebuie să fiu bun, ei nu mă pot saluta în fiecare secundă a zilei. E prea tentant."

„Am un sutien, știi." Ea a râs. „Doar că nu îl port. Dar voi purta asta dacă ți-am distrat atenția."

„Este mai mult o glumă decât orice. Dar ar trebui să te gândești să porți unul dacă călătorești singur."

Un sentiment rău în adâncul stomacului meu s-a dezvoltat la gândul că va continua această călătorie singură. Cu siguranță nu eram pregătit să o părăsesc după mâine.

— Îți mulțumesc că ai grijă de mine, căpitane.

„Oricand.”

Eram la jumătatea drumului înapoi la Maria când am spus: „Kendall...”

„Da?”

"Vreau sa te tin de mana." Gura mi s-a curbat într-un zâmbet. A primit imediat.

"Vreau sa te tin de mana. Cântecul Beatles. Am crezut că vorbești serios pentru o fracțiune de secundă.”

Râzând, am spus: „De fapt, vorbesc serios. Foarte serios. Pot sa?" Mi-am întins mâna.

Ea mi-a dat-o pe a ei. "Da." Degetele ei păreau atât de mici împletite cu cele mari ale mele.

Nu am lăsat drumul înapoi. Adevărul era că am vrut să fac mult mai mult decât să o țin de mână... Am vrut să-mi înfășor întregul corp în jurul ei.

Păcat că nu a existat o melodie a Beatles intitulată I Want to Ravage You. Ar fi fost mult mai potrivit pentru cum mă simțeam în acest moment.

CHAPTER 4

carter

DACĂ VOI FI un nenorocit de adulmetor de chiloți, aș putea la fel de bine să dau all-in și să trag pentru titlul de cea mai mare bucată de rahat a anului. Tocmai făcusem un pis lung de dimineață și practic a trebuit să mă aplec peste bol pentru a-mi coborî lemnul suficient pentru a putea ținti spre apă. Kendall încă dormea în pat, iar autocontrolul meu aluneca. Nu că mi-aș fi petrecut o mare parte din viață exersând de fapt să mă controlez. Dar fata asta m-a făcut să vreau.

Noaptea trecută, când era ora de culcare, am văzut că era inconfortabilă. Și eu mă simțeam al naibii de inconfortabil, dar mai ales pentru că aveam un penis înțepenit pe care încercam să-l vorbesc de cel puțin o oră după ce ea se schimbase în cămașa de noapte subțire ca hârtie și pantaloni scurți. Așa că fiind omul cavaleresc care nu sunt de obicei, am insistat să iau cuvântul pentru a dormi. Acum mă ucidea spatele și mi-am dat seama că nu era nici un rău, nicio greșeală dacă m-am urcat în pat și m-aș fi închis câteva ore bine pe saltea. Era ora 4 dimineața și nu avea să afle până dimineață. Până atunci oricum ar fi prea târziu. Așa că am ridicat cearceaful și m-am strecurat ușor în pat, având grijă să nu agit salteaua prea tare.

Kendall stătuse cu fața în cealaltă parte, iar când vechiul cadru de pat din lemn scârțâi, se răsuci în somn. Am înghețat și am așteptat să văd dacă i se deschide ochii. După un minut, ea era încă în țara viselor, așa că mi-am luat ceva timp să o privesc deschis. Atunci am observat că nasturele de sus a cămășii ei de noapte, care fusese deja nasturi doar la un decolteu în V, era deschis. Și întreaga ei sângă stângă era la vedere. La naiba, lucrurile astea sunt îndrăznețe. Și nu doar sânul în sine. Sfarcul, care avea o dimensiune bună pentru un sân care nu era mai mult decât o mână bună, era complet erect. Arăta spre mine. Îndrăznește-mă. Invitându-mă.

Fuuuuck .

Gura îmi saliva. Îmi doream să sug sfarcul acela mai mult decât mi-am dorit vreodată să ating vreo femeie.

Doar un mic lins.

S-ar putea să nu se mai trezească.

Ochii mei s-au îndreptat spre ai ei. Ea dormea adânc. Mă îndoiam că o va simți chiar în starea ei actuală. Aș putea fi blând. Doar flutura-mi limba peste mugurul mic umflat, suficient pentru a lua cel mai mic gust.

Doar un mic gust.

Un mic lins.

Fuuuuuucck . Capul meu s-a apropiat cu câțiva centimetri de sânul ei. Am fost un rahat. Sunt destul de sigur că am trecut printr-o adevărată lipsă de minte, pentru că aș fi putut jura că stă un mic diavol în vârful umărului ei drept. Chiar am putut auzi chestia, o vedeam limpede ca ziua. Bineînțeles, diavolul meu nu era bărbatul tău chel și amenințător, vopsit în roșu, cu o coadă. Nu, diavolul meu era o brunetă înaltă, cu părul smuls pe spate, o uniformă de însoțitor de bord slăbită și coarne drăguțe pe cap. Ea mi-a făcut cu ochiul și mi-a șoptit la ureche. Fă-o. Fă-o, păsărică . Oricum vrea.

Conștiința mea a răspuns. Ea are încredere în tine. Nu fi prost toată viața ta. Suge-l, omule. Găsește o altă pereche de chiloți, porc dezgustător.

Kendall se mișcă din nou în somn, de data aceasta ridicând un braț în sus și peste cap. Întregul sân a fost apoi pe deplin expus. Pielea ei era cremoasă, iar mamelonul avea o nuanță atât de profundă de roz, a fost cu adevărat o priveliște magnifică.

Ce dracu e în neregulă cu tine, păsărică. Suge-l. Suge-l acum. Nenorocitul de diavol crescuse de două ori mai mult decât ea.

Mi-am frecat mâinile peste ochi pentru a-mi șterge imaginația. Nu a ajutat. Nici măcar un pic. Diavolul meu își descheia propria cămașă peste umărul lui Kendall.

La dracu. L-am pierdut cu siguranță.

Din senin, blocând gândurile păcătoase pe care le aveam, o melodie a Beatles mi-a apărut în creier. Ai de gând să pierzi acea fată. Versurile au început să cânte în capul meu, iar diavolul zâmbea și își învârtea șoldurile la ritm.

La naiba, John Fucking Lennon.

El a avut dreptate. Are întotdeauna al naibii de dreptate.

Scotând cearceaful de pe mine înainte să mă pot răzgândi, mi-am luat pantofii de alergat și o șapcă de baseball și am plecat.

KENDALL NU ERA ÎN PAT când m-am întors în cameră două ore mai târziu. Am alergat o oră și apoi m-am așezat pe plajă să privesc răsăritul soarelui. Chestia nenorocită era că tânjeam după o fată pe care abia știam că stă lângă mine în timp ce se ridica peste ocean, aproape la fel de rău pe cât îmi doream acel mamelon suculent în această dimineață.

Deveneam moale.

Deși în general eram tare în preajma ei.

M-am așezat pe pat și am început să-mi dau jos pantofii când Kendall a ieșit din baie. "Hei. Unde ai dispărut atât de devreme?”

„Am plecat la alergat.”

„Ar fi trebuit să mă trezești. Aș fi plecat cu tine.”

Am vrut să te trezesc, crede-mă.

„Arătai atât de drăguț dormind, zâmbind cu o mână pe pantaloni. Nu aș putea strica asta pentru tine, am mințit și i-am făcut cu ochiul.

Ochii ei s-au mărit la farfurioare. "Minți."

am ridicat din umeri. "Poate."

M-a lovit cu pumnul în abdomen și a râs.

— Ai grijă acolo, fetiță. Nu vreau să rupi acea mână fragilă de pe pachetul meu de șase dureri.

„Ești atât de plin de tine.” Ea a zâmbit și a clătinat din cap în timp ce se îndrepta spre pat. Urcând, s-a așezat în stil indian și a scos o carte de pe masa de la capăt. Călătorii ale martorilor oculari: Top 10 Rio de Janeiro.

"De unde ai luat aia?"

„A fost la masa de la final.”

„Este în engleză?”

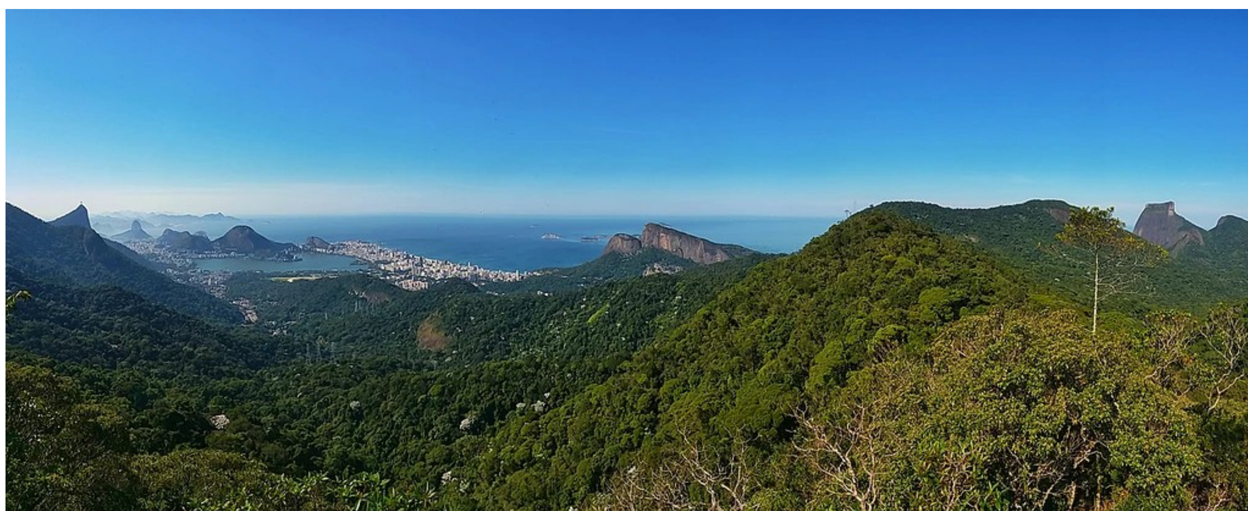
"Nu. Dar mă uitam la poze.”

E atât de drăguță. — Te-a trezit ceva interesul, Sparks?

Fața i s-a luminat când a vorbit din nou. "Tot! Sincer să fiu, ideea mea de a călători este de obicei să găsesc acele câteva blocuri de magazine de lux și să fac cumpărături toată ziua. Apoi merg la un restaurant elegant să arăt ce am cumpărat. Mama m-a antrenat bine. Singura diferență dintre noi este că, în general, nu am opt whisky sours și îmi plantez fața în spaghete bolognese . Nu sunt sigur ce este vorba despre acest loc. Poate că sunt aici la Maria Rosa, dar vreau să văd totul.” Făcu o pauză și începu să răsfoiască paginile pe care le-a urechi de câine. „Trenul până la Muntele Pâinii de Zahăr, statuia Hristos Mântuitorul, Pădurea Tijuca – cascadele gigantice, favelele… Vreau să văd totul!”

Christ the Redeemer Statue

Tijuca Forest

„Este o comandă îngrozitor de mare pentru o zi.”

Zâmbetul ei strălucitor căzu. „Mi-aș dori să avem mai mult de o zi.”

Nu exista nicio cale în lume în care aș putea vreodată să-i refuz acestei femei orice lucru care i-a făcut chipul să se lumineze așa. Mi-am zgâriat bărbia. "Știi ce? Am o idee."

"Ce-i asta?"

„Cred că ar trebui să fie o surpriză."

„Îmi plac surprizele!"

Atunci poate nu ar fi trebuit să plec în dimineața asta.

„Bine. Ai încredere în viața ta în mâinile mele pentru azi?"

„A fost în mâinile tale pentru o călătorie întreagă cu avionul. Deci nu văd de ce nu."

Nu era momentul să menționez că eram mult mai nesăbuit când nu eram pe cer. "Bine. Îmbracă-te. Și va trebui să porți ceva strâmt. Fără îmbrăcăminte largi. Dacă ai oricare dintre acei pantaloni scurți de bicicletă și un maiou strâmt, asta ar funcționa cel mai bine."

"Bine."

„Mă duc la bucătărie și ne pregătesc niște ovo -uri picantes e salsicha ."

„ Mmm ... sună delicios."

"Este. O să-mi placă cârnații." I-am făcut cu ochiul și am lăsat-o.

MARIA ROSA avea un jeep vechi, bătut, în aer liber, pe care internații îl puteau folosi pentru șaptezeci și cinci de Real brazilian pe zi, aproximativ douăzeci de dolari. Mi-a plăcut chestia asta, iar Kendall părea să o facă, de asemenea. Ea nu încetase să zâmbească de când a pus ochii pe bucata de gunoi. Odată, închiriasem un Mustang decapotabil în timp ce făceam o escală în Barcelona și plănuisem să-mi petrec ziua cu unul dintre însoțitorii de bord care fusese în patul meu cu o noapte înainte. M-a pus să pun vârful în sus, ca să nu-i încurce părul. A fost ultima dată când m-am deranjat să încerc să fac ceva în afară de dracu, când am stat la un hotel. Dar Kendall, femeia cu un tricou care costă mai mult decât toată garderoba mea, tocmai a scos o bandă elastică din geantă și și-a legat părul pe spate fără să se gândească măcar la mizeria pe care o poate provoca vântul. A făcut-o mult mai sexy pentru mine.

Open-air Jeep

"Cât mai? Îl vedem mai întâi pe Hristos Mântuitorul?”

Conduceam încet pe un drum de munte sinuos în ultimele zece minute, așa că presupunerea ei a fost una bună. Deși nu știa încă, era mai probabil să se roage lui Hristos să-și salveze fundul în câteva minute, decât să facă poze cu el pentru Instagram. "Suntem aproape acolo. Nu m-am hotărât ce vom vedea mai întâi. Dar vom vedea statuia la un moment dat.”

Ea și-a strâns fața. „Cum ai putut să nu te hotărăști cu privire la prima noastră oprire dacă suntem aproape acolo?”

„Ahh... o ghicitoare. Asta trebuie să știu și tu să-ți dai seama, prietenul meu plin de viață.”

Și-a dat ochii peste cap, dar eram sigur că se distra de minune, deși încă nu ajunsesem la partea distractivă. Când eram la un minut sau două distanță de locul de unde aveam să plecăm, ea și-a dat seama că nu purtam haine strâmte, dar i-am spus că trebuie.

„Unde sunt pantalonii tăi de bicicletă?”

„Nu ai niciunul.”

„Nu ai nevoie de haine strâmte?”

"Nu."

"Cum se face? Mi-ai spus că am nevoie de ei pentru ceea ce facem astăzi.”

„De fapt, nu am făcut-o. Ți-am spus că am nevoie să porți haine strâmte. Dar nu am menționat niciodată că a fost pentru ceea ce urma să facem astăzi.”

"Nu înțeleg."

„Am vrut doar să te văd în haine strâmte.”

Ochii i s-au aprins. Dar, în loc să se enerveze, ea și-a aruncat capul pe spate într-un acces de râs. „Ești un atât de pervers.”

„Îți plac perversii?” am întrebat, părând ca un pervers total.

Ea a oftat. „Bănuiesc că încep să crească pe mine.”

Am parcat într-o poiană de pământ în mijlocul unui câmp în vârful unui munte. Erau câteva mașini parcate, dar ea nu vedea atracția principală pentru că trebuia să coborâm vreo 100 de scări pentru a ajunge la bluff de unde vom decola. "Au fost aici."

Ea se uită în jur. „Unde e aici? Ce vedem?”

Am luat un rucsac din spatele Jeep-ului și am alergat să-i deschid ușa. Întinzând mâna, am spus. „Nu vedem nimic aici. Faceau."

Cu prudență, ea a ieșit afară. „Ce facem, mai exact?”

Nu aș fi putut să o pun în scenă mai bine decât s-a întâmplat. Tocmai când își termina întrebarea, un planor se înălța deasupra marginii muntelui. Era un planor tandem, exact așa cum am face noi. am arătat cu degetul, chiar dacă ea o văzuse deja. "Acea."

Tandem Hang Gliding

CHAPTER 5

kendall

CARTER a fost nebun. Bănuisem că avea câteva șuruburi slăbite, dar gândindu-mă că voi zbura de pe o stâncă cu câteva bucăți de metal și o bucată subțire de poliester, mi-am confirmat că era certificat.

„Te voi urmări cum faci asta.”

Stăteam alături de Jeep în ultimele zece minute certându-ne. „Ești unul dintre aceștia, nu?”

"Ce vrea sa insemne asta?"

„Ești un adversar.”

"Elaborat."

„Stai pe margine și vezi cum se întâmplă viața ta. Dacă nu joci în joc, nu poți fi rănit. Spectatorii sunt în siguranță.”

„În acest caz, prefer siguranța decât să mă năpustesc la moartea mea prematură la douăzeci și patru de ani.”

Carter și-a frecat ceafa și s-a uitat la mine pentru o clipă. „Fiecare spectator care urmărește un eveniment îl urmărește pentru că vrea să fie jucătorul. Dar ei fie nu au talent, fie mingi.”

„Ei bine, cu siguranță nu știu să pilotez un deltaplan. Deci, în acest caz, ai dreptate. Nu am talent.”

„Nu ai nevoie de niciun talent pentru asta. Zbori in tandem, cu un planor antrenat si experimentat. Nu este nevoie de talent. Știi ce înseamnă asta?”

"Ce?"

„Că ești spectator pentru că nu ai bile.”

„Am o mulțime de mingi.” Am stat mai înalt.

„Da. Când a fost ultima dată când ți-ai riscat?”

„Aș spune că acum două zile, când m-am urcat într-un avion spre Brazilia, la recomandarea unui nebun pe care l-am întâlnit într-un bar.”

„Bine. Îți dau pe acela. Asta a luat niște mingi. Dar când ai avut ultima dată o adrenalină adevărată? Genul care îți pompează prin vene atât de puternic încât te face să crezi că nu ai fost cu adevărat în viață până atunci?

Știam răspunsul la asta. Când te-ai urcat ieri în taxiul acela. Numai că nici eu nu am avut curajul să spun asta. "Nu-mi amintesc."

„Este o experiență pe care nu o vei uita niciodată. Iți promit."

„Faci asta des?”

„Planta? Nu mai mult. Totuși, obișnuiam să o fac tot timpul.”

„Nu m-am referit la deltaplan. Mă refeream să faci lucruri care să-ți dea o adrenalină?

„Încă primesc unul de fiecare dată când decol. Când arunc avionul pe pistă cu o sută optzeci de mile pe oră și trag înapoi de jug pentru a ridica nasul și ne rupem de la sol... este ca prima dată, de fiecare dată.”

„Deci ești un căutător de senzații tari.”

Carter a ridicat din umeri. "Câteodată. Viața fără un pic de fior este plictisitoare, frumoasă.”

Îmi place foarte mult când mă spune frumoasă. Nu-mi venea să cred că mă gândesc să fac asta. Dar avea dreptate. Ultimii ani din viața mea fuseseră destul de plictisitori. Și această călătorie ar fi trebuit să mă găsească. Obținerea de răspunsuri. Putea să spună că mă reconsideram.

"Vino zboara cu mine." Își întinse mâna.

„Acesta este Frank Sinatra, nu Beatles.”

„Știu, dar m-am gândit că ar fi mai convingător chiar acum decât în ciuda întregului pericol.” El a zâmbit și, de fapt, am simțit că mi-a ieșit pielea de găină pe brațe când mi-am pus mâna în a lui.

Cursul de antrenament PRE-GLIDE NECESAR a durat o oră și jumătate. Instructorul meu părea să știe cu adevărat despre ce vorbea și mi-a liniștit mintea. Ei bine, la fel de liniștit că era posibil când erai pe cale să sari de pe versantul unui munte. Și vreau să spun să sară. Probabil că cel mai bine nu aveam idee că am fugit literalmente de pe coasta unui munte pentru a decola când am fost de acord cu această nebunie. Fuga aceea nebună era ceea ce eram pe cale să văd când Carter a venit și s-a așezat lângă mine. Nu avusese nevoie să facă cursul de antrenament de când fusese aici de multe ori.

"Agitat?"

„Mă tem că picioarele mele nu se vor mișca când este timpul să fug de pe platformă.”

A zâmbit și și-a pus mâna pe coapsa mea. „Vor funcționa. Ai asta."

Mi-a plăcut foarte mult mâna lui acolo, așa că i-am zâmbit înapoi. Împreună, ne-am așezat pe un petic de iarbă la vreo zece metri distanță de doi oameni care urmau să decoleze. Când au alergat pe cei șapte trepte și au fugit literalmente de pe coasta unui munte, au dispărut imediat din vedere. M-am ridicat să văd ce nu a mers prost. Carter chicoti. „Vor apărea într-un minut. Relaxa. Așa se întâmplă.”

Treizeci de secunde mai târziu, cei doi zburau sus deasupra capului nostru în depărtare. Instructorul meu a sunat, făcându-ne cu mâna să venim. „ Vêm aqui mulher bonita . Vino.”

"Ești gata?" întrebă Carter pe un ton neașteptat de serios.

Am inspirat și am inspirat adânc. "Acum ori niciodată."

El a zambit. "Asta e fata mea." Și m-a luat de mână să merg spre zona de pregătire. În acel moment, mi-am dat seama, cu Carter ținându-mă de mână și numindu-mă fata lui, nu era mare lucru pe care să nu încerc. Gândul a fost reconfortant, dar mi-a speriat rahatul în același timp.

În loc să mă ajute instructorul să mă îmbrac, Carter a făcut-o. M-a ajutat să intru în ham și a verificat conexiunile costumului meu trăgând de ele de câteva ori. Apoi s-a potrivit. „Cine dintre noi merge primul?”

Sprânceana lui Carter se încruntă. „Mergi primul?” Mergem în același timp?”

„Tu ești pilotul meu de planare.” Am presupus că instructorul care mi-a făcut antrenamentul mă preia în tandem. Cuplurile erau în aer în același timp, dar erau întotdeauna cu un instructor.

A salutat cu două degete la frunte. „Căpitan Carter Clynes , la dispoziția dumneavoastră.”

„Dar... dar... ești suficient de experimentat?”

„Sunt foarte experimentat.” El a clătinit din sprâncene.

"Serios. Aceasta este viața mea despre care vorbim.”

„Și ești pe cale să-l pui în mâinile mele. Ești o doamnă norocoasă.”

Eram aproape de panică. „Carter. Fii serios pentru un minut. Ești antrenat să zbori cu chestia aia? Ai mai zburat de unul singur?

Și-a pus ambele mâini pe umerii mei și mi-a vorbit în ochi. „Nu aș lăsa niciodată să ți se întâmple nimic.” Apoi m-a surprins trăgându-mă de pieptul lui pentru o îmbrățișare lungă. După ce respirația mi s-a calmat de la a fi în brațele lui, a vorbit. "Esti bun?"

"Așa cred."

M-a sărutat pe frunte. „Hai să zburăm, iubito.”

PICIOARELE ÎM FUREAU ÎN CĂRĂ, chiar dacă nu mai era pământ sub picioarele mele. Când ne-am scufundat imediat și am început să pierdem altitudinea, mi-am înfipt unghiile în Carter atât de adânc, încât s-ar putea să-i fi perforat pielea. „Carter!”

"Te-am prins. Ține-te bine. Începem." Și exact așa, așa cum ne explicase instructorul, am luat o rafală de vânt și am început să urcăm înapoi. Inima îmi bătea fără control și îmi țineam respirația. Hamul meu era prins puțin mai sus decât al lui Carter, așa că m-am sprijinit parțial pe spatele lui și m-am agățat de el în timp ce el ținea bara de direcție lungă de metal.

După câteva secunde, am respirat tăios, foarte necesar, iar Carter a început să ne înconjoare, zburând din ce în ce mai sus deasupra muntelui de pe care tocmai ne lansăm. Strânsoarea mea în jurul lui s-a slăbit ușor când am început să ne înălțăm. Prind mici rafale de vânt, am alunecat lin prin aer.

„O, Doamne, Carter. Zburăm! Mă simt ca o pasăre.”

Întreaga lui față mi-a zâmbit. „Te simti incredibil, nu?”

"Da!" A fost un sentiment de nedescris. Privind în jos la Atlanticul turcoaz strălucitor, kilometri de țărm de plajă cu nisip și munții verzi luxurianți din jurul nostru a fost complet uluitor. M-am bucurat că Carter mă convinsese. Și am fost și mai extaziat că am experimentat asta cu Carter.

În timp ce zburam, Carter fluiera. Chiar dacă eram unul lângă altul, uneori era greu de auzit pentru că vântul ne umplea urechile. Dar după un timp, am prins melodia pe care o fluiera. Lucy în cer cu diamante.

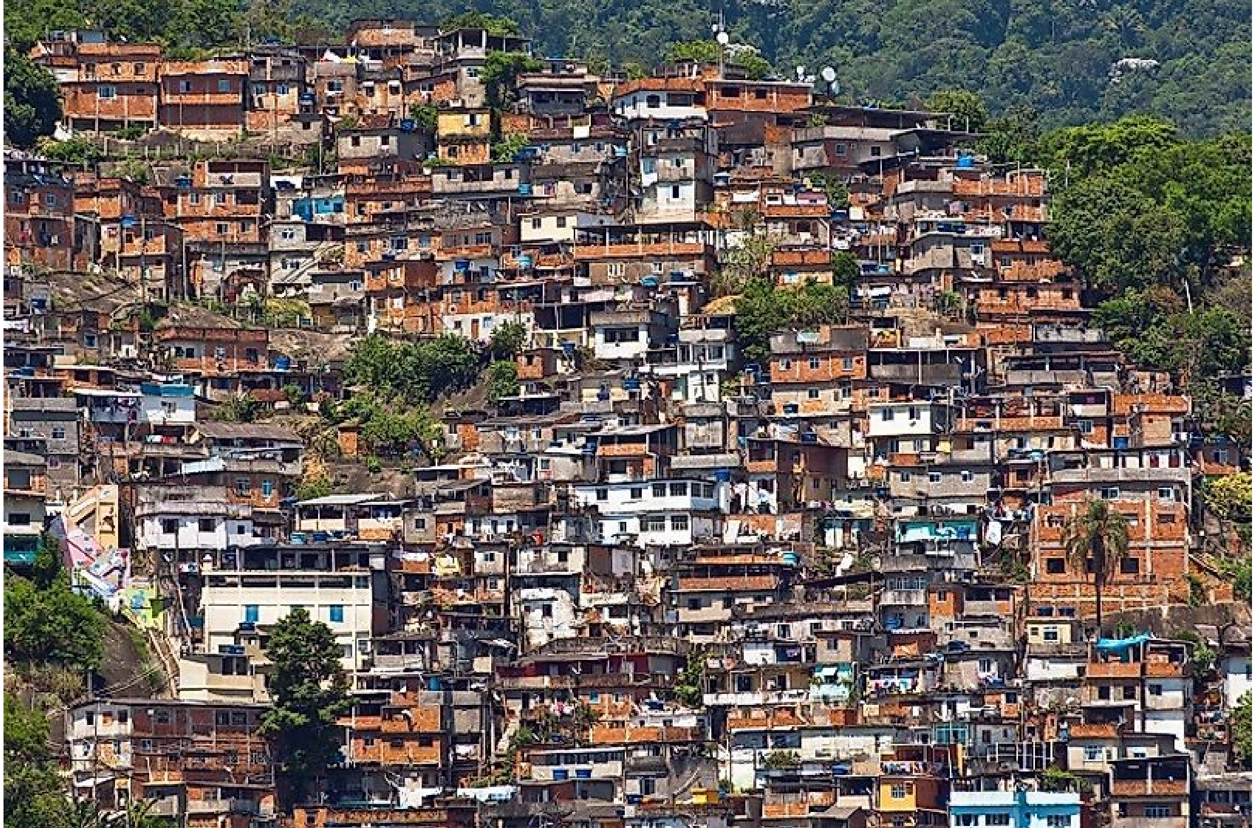
„Ai cântat acea melodie în zbor, peste sistemul PA după ce ai stins luminile. Aproape am uitat. Este cântecul tău de zbor sau așa ceva?”

"Ceva de genul."

Timp de mai bine de două ore, am alunecat pe cerul Rio de Janeiro. Nu cred că zâmbetul imens mi-a părăsit fața o dată. Am văzut tot ce am vrut să văd — Muntele Pâine de Zahăr, statuia Hristos Mântuitorul, Pădurea Tijuca, cascade uriașe, favele, plaje, peisaje extraordinare. Noi nu am văzut Rio, am experimentat-o. Am simțit că dacă ar fi o pânză în fața mea, aș putea să-mi sângerez frumusețea din vene. A fost cea mai incredibilă, revigorantă experiență din viața mea.

Enseada de Botafogo e Pão de Açúcar - Sugar Loaf Mountain

Favela of Rio de janeiro

Când am văzut tot ce voiam să văd și multe altele, vântul a început să se stingă, iar Carter a spus că e timpul să aterizez. Am aterizat pe o plajă cu doar cele mai mici denivelări. Picioarele îmi clătinau când am încercat să mă mișc pe nisip.

"Atent. Ai picioare de aer. Este nevoie de un minut sau două pentru a-ți recupera echilibrul vertical." O echipă de băieți de la compania de planare ne-a decuplat și apoi ne-au făcut băuturi pe plajă.

Încă zâmbeam în timp ce sorbeam Caipirinha dintr-un ananas scobit. „Voi recunoaște, cu siguranță văd cum poți deveni dependent de acel sentiment. Așa se simte de fiecare dată când stai pe scaunul pilotului?"

„Este diferit, dar totuși o grabă. Astăzi a avut acea adrenalină pe care o are întotdeauna. Dar... El ezită și păru să se regândească ce avea de gând să spună. "Ma bucur ca ti-a placut."

„Ce aveai de gând să spui?"

"Nimic."

"Mincinos."

Carter a făcut acel lucru cu privirea mijită și uitându-se la mine care părea să-i placă atât de mult. Apoi și-a înghițit întregul conținut al ananasului dintr-o înghițitură. Când a terminat, s-a aplecat înăuntru.

„Voiam să spun că azi m-am simțit mai bine decât a fost vreodată pentru mine. Că mi-au iubit al naibii brațele tale înfășurate în jurul corpului meu tot timpul și felul în care am simțit când unghiile tale mi-au înfipt pielea și sânii tăi s-au apăsat în spatele meu. Că să-ți văd zâmbetul, să știi că am ceva de-a face cu a-l pune pe acea față frumoasă, a fost mult mai bine decât să ridici vârful unui avion sau să zbori cu un planor solo.

am înghițit. Ochii ni s-au blocat, iar Carter căuta ceva în ai mei. Apoi s-a întors. — Ești gata să sufli, Amelia Earhart?

"Scuzați-mă?"

Carter a râs. „Proastă alegere de cuvinte, presupun. Adică, ești gata să pleci la drum?"

"Oh. Da. Sunt gata."

Călătoria înapoi la Maria Rosa a fost liniștită. Carter părea să fie pierdut în gânduri, iar eu coboram din înălțimea provocată de petrecerea zilei zburând ca o pasăre. Nu-mi aminteam ultima dată când m-am simțit atât de liber. Trebuia să fi fost când eram adolescent, călare cu Emilio. Mi-am scăpat rapid din minte gândul la asta, concentrându-mă în schimb pe realizarea că Carter și cu mine mai aveam doar o jumătate de zi la Rio. Mâine dimineață, Carter avea să zboare către o altă destinație exotică și nu mă puteam opri să mă gândesc dacă va sta la hotel sau într-un loc ca și noi în seara asta. Știind ce înseamnă șederea la hotel, mă durea chiar să mă gândesc la asta.

Si eu. A trebuit să mă întorc la realitate. Realitatea mea. Cel de care mă temeam în ultimii doi ani, iar acum au mai rămas doar opt zile până a trebuit să mă hotărăsc în ce direcție va merge viața mea. Eram în pragul unei bifurcări proverbiale în drum și încă nu eram pregătit să -mi aleg calea. Sincer, nu eram sigur că voi fi vreodată. Dar asta e treaba. Dacă nu aș alege până săptămâna viitoare... calea mea ar fi aleasă pentru mine în mod implicit. Nu mai puteam face asta. Întreaga mea viață fusese o serie de urmăriri pe căi pe care mă pusese cineva. Era timpul să-mi aleg singur calea, indiferent care ar fi.

În timp ce treceam cu mașina prin cartierul rezidențial, Carter trebuie să-și fi dat seama cât de liniștit fusesem. „La ce te gândești acolo? Ești cu totul în altă parte."

"Doar viata. În general, presupun."

„Vrei să împărtășești ceva?"

"Nu chiar."

El a dat din cap. „Te-ai gândit ce vei face după ce plec mâine? Vei sta la Maria Rosa?"

Inima mi s-a scufundat. Chiar avea să plece mâine dimineață. "Nu. Dar cred că ar trebui să părăsesc Maria. Nu vorbesc portugheză și nu mă pricep. Fără tine acolo, cred că m-aș simți inconfortabil."

Ochii lui Carter s-au îndreptat spre ai mei și apoi înapoi la drum. „Există un Westin nu prea departe de aeroport. Este frumos, curat și sunt destul de sigur că are un centru spa. Putem împărți un taxi dimineața, dacă doriți."

Am dat din cap.

Când am oprit la Maria Rosa, Carter a oprit motorul, apoi s-a întors spre mine. „Vrei să vezi ceva în seara asta? Vrei să-ți arăt ceva înainte să plec mâine?

"Nu. Cred că mi-ar plăcea să iau o cină și să ies diseară, dacă e bine?

"Este perfect. Este exact ceea ce mi-aș dori să fac și eu.”

DISPOZITIA SE schimbase cu siguranta din aceasta dupa-amiaza. Cina a fost bună și, deși Carter și cu mine am vorbit tot timpul, mi s-a părut că în cameră era un elefant uriaș pe care niciunul dintre noi nu-l menționa. Când am terminat, Carter m-a întrebat dacă eram să mă plimb pe plajă.

Ne-am descalțat amândoi și i-am lăsat lângă promenada care ducea la nisipul din parcare. Mi-a plăcut foarte mult că Carter m-a luat de mână când am început să mergem.

„Știi unde vei zbura mâine?”

"Dubai. Mi-am verificat programul în timp ce erai la duș înainte.”

„Nu vă spun decât cu câteva zile înainte?”

"Nu. Ei planifică cu luni înainte. Pur și simplu nu-mi place să știu.”

„Nu-ți place să știi unde mergi?”

El a ridicat din umeri. „În cele din urmă, știu. Adică, trebuie să știu înainte de a intra în cabină. Bănuiesc că nu există niciun motiv pentru a verifica în avans.”

„Nu vrei să-ți faci planuri din timp când știi că vei fi într-un anumit oraș?”

"Nu chiar."

— E ciudat, Carter. Stii asta, nu?"

„N-am spus niciodată că sunt normal.”

Am mers încă cincisprezece minute, în cele din urmă dând peste două scaune la întâmplare așezate pe malul apei. Nu era nimeni în jur. Carter mi-a tras mâna spre ei și a repoziționat scaunele astfel încât să fie față în față.

„Au fost așezați să urmărească apa.”

"Știu. Dar de ce m-aș uita la apă când am să te uiți pe tine?”

Am stat amândoi. La început picioarele noastre erau unul lângă altul în nisip. Dar când am început să vorbim, Carter și-a frecat picioarele de ale mele. Plăcuța piciorului lui mi-a masat glezna. M-am simțit bine, așa că i-am întors favoarea. Picioarele noastre au rămas împletite în timp ce discutam.

„Așa că spune-mi, Kendall Sparks. De ce ești în această călătorie? Ce încerci să găsești?”

Mi-a fost rușine să recunosc adevărul. Nu am vrut ca Carter să știe cât de superficial și disperat sunt. Cât de mult control aveau banii asupra vieții mele. „Dacă ți-aș spune, ai crede că sunt oribil. Că aveam nevoie de terapie pentru ceea ce probabil aveam să fac.”

„Sunt sigur că nu aș face-o.”

„Ai vrea.”

"Nu voi."

„Suntem cu toții nenorociți într-un fel. Toți au secrete de păstrat și cruci de purtat în viață.”

m-am batjocorit. "Poate. Dar sunt mai nenorocit decât majoritatea.”

"Mă îndoiesc."

„Ei bine, sunt mai nenorocit decât tine. Ai o slujbă grozavă, deții un loc în Florida și știi să te bucuri de viață.”

„Asta crezi? Că povestea ta e mai deznădăjduită decât a mea și vei arăta rău?”

Am dat din cap. "Poate."

Carter ridică privirea spre cer o vreme și apoi începu să vorbească în liniște. „Aveam șaisprezece ani când am cunoscut-o pe Lucy Langella . Avea părul lung și negru, ochi mari albaștri și scria poezie. Am fost împreună de mai bine de doi ani. Ea a fost prima mea și pentru o lungă perioadă de timp, chiar am crezut că va fi ultima mea. Credeam că sunt îndrăgostit. I-am spus că chiar o iubesc.

În ultimul an de liceu, ea a început să se schimbe. Nu a vrut niciodată să iasă afară și a dormit mult. Era anul superior – petreceri, prieteni, sport, excursii – am vrut să fac totul. O vreme am putut-o convinge să facă lucruri cu mine, dar a devenit din ce în ce mai greu pe măsură ce lunile au trecut. A început să aibă și niște schimbări nebunești de dispoziție. A ajuns la punctul în care nu aveam idee ce aveam să primesc Lucy când mă duc la ea acasă. Așa că am încetinit să merg la ea acasă. Practic, aveam optsprezece ani și credeam că devine plictisitoare. Fusese o studentă mai bună decât mine și când am început să ne întâlnim, vorbisem despre ambele înscrieri la Universitatea din Michigan. Când a venit momentul să trimită cereri la facultate, ea nici măcar nu a trimis niciuna. Când am absolvit, ea ieșea rar, iar a fi în preajma ei era o dezamăgire totală.

În vara de dinainte de începerea facultății, știam că trebuie să o întrerup înainte de a mă muta cu trei ore la școală. Când am făcut-o, a plâns timp de o săptămână. M-am simțit ca un rahat pentru că tot ce spunea a fost: „Mi-ai spus că mă iubești. Mi-ai spus că mă iubești.”

Carter încetă să vorbească pentru un minut. Apoi și-a dres glasul și a continuat. „În prima mea zi de facultate, tocmai terminasem cursurile și am adus o fată pe care o întâlnisem la orientare înapoi în camera mea de cămin. Am ajuns în patul meu și telefonul meu mobil a continuat să sune în timp ce mă încurcam cu o fată pe care tocmai o cunoscusem. Credeam că facultatea este cel mai grozav lucru din lume în ziua aceea.” El a batjocorit și a clătinat din cap. „A doua zi dimineață, m-am uitat la telefonul meu și am văzut că toate apelurile fuseseră de la Lucy. Nu am sunat-o înapoi. A mai trecut o zi și eram în pat cu noua mea fată când a început să se întâmple din nou. Telefonul meu suna iar și iar. Dar când

numele a apărut pe ecranul meu, am observat că era mama mea. Știam că dacă suna așa de multe ori, ceva trebuia să fie în neregulă. Așa că l-am ridicat. Plângea isteric.” Carter se opri din nou, privind în jos la gleznele noastre împletite în nisip. „Lucy s-a sinucis. Ceea ce am crezut că este plictisitor a fost clinic deprimat.”

am gâfâit. „O, Doamne, Carter. Nu puteai să știi.”

"Oricum. Astăzi m-ai întrebat care este semnificația melodiei pe care o cânt de fiecare dată când decol. Lucy în cer cu diamante. Îi cânt Beatles fostei mele iubite moarte de fiecare dată când încep să zbor în cer. Și crezi că tu ești cel care a fost nenorocit?”

"Imi pare rau. Este oribil că ai trecut prin asta.”

"Mulțumesc. Dar nu ți-am spus această poveste ca să ai simpatie pentru mine. E rândul tău, Perky. Pun pariu că te va face să te simți mai bine să împărtășești orice te-a deranjat. În plus, vreau să aud cum frumoasa mea fata s-a încurcat atât de mult încât călătorește în țări străine cu oameni ca mine.”

„Nu mă vei privi altfel după ce ți-o spun?” Chiar dacă mai aveam mai puțin de douăsprezece ore, gândul m-a supărat.

"Nicio sansa."

"Bine." Am respirat adânc și am început de la început. „Bunicul meu, Rutherford Sparks, a fost un om foarte bogat. De asemenea, era dominator, excentric, rasist, homofob și controlant. Și foarte mult șovin. Din fericire pentru el, a avut doi fii și nicio fiică. Dar primul fiu a murit la patru ani de pneumonie. Al doilea a fost tatăl meu, care este Rutherford Sparks al treilea. Ar trebui să remarc că Rutherford Sparks, Jr., a fost fratele mai mare al tatălui meu, care a murit înainte de a se naște.

Tatăl meu a murit acum cinci ani de un atac de cord. Așa că, practic, bunicul meu și-a îngropat cei doi copii, ambii cu numele lui. Chiar dacă aveam doar nouăsprezece ani când a murit tatăl meu, bunicul meu a început să mă împingă să am un copil. A început literalmente să mă strecoare la înmormântarea tatălui meu, cerând să am un copil cât mai curând posibil – un băiat, desigur – pentru a putea fi sigur că numele lui prețios rămâne în viață. Nu aveam niciun interes să am un copil, așa că l-am tot ignorat, deși practic mi-a finanțat stilul de viață generos din ziua în care m-am născut.

Oricum, fără să te plictisești cu toate detaliile, bunicul meu a murit acum doi ani. Am un fond fiduciar care îmi plătește toate cheltuielile de trai, dar care se întrerupe când ating vârsta de douăzeci și cinci de ani. Există un al doilea fond fiduciar, unul care valorează milioane de dolari, care mi-a fost lăsat și mie. Totuși, bunicul meu i-a pus o mică condiție. Pentru ca eu să primesc fondurile, trebuie să am un copil de sex masculin până la împlinirea a douăzeci și șase de ani. Oh... și copilul trebuie să se numească Rutherford Sparks.

„Este chiar legal rahatul ăsta?”

"Asa se pare. I-am pus pe avocații mei să se ocupe de asta. Restricțiile asupra trusturilor sunt frecvente. Singura dată când o instanță va ridica restricția este dacă este ilegală sau împotriva ordinii publice.”

„A forța pe cineva să aibă un copil nu este împotriva politicii publice?”

"Aparent nu."

„Deci, te gândești să ai un copil și de aceea ai făcut această călătorie?”

„De fapt... aceasta este partea care mă câștigă concursul pentru că sunt cel mai nenorocit. Mi-am dat seama de o mică lacună în testamentul bunicului meu. Trebuie să nasc un moștenitor bărbat, dar nu trebuie să păstrez copilul. Majoritatea oamenilor normali ar presupune că este subînțeles că atunci când ai un copil intenționat, îl păstrezi. Nu sunt pregătită să am un copil. Dar există o mulțime de cupluri gay care sunt gata să aibă copii și nu pot. Așa că am o întâlnire în nouă zile cu un cuplu gay căsătorit din Germania. Aș fi inseminare cu spermatozoizii de la ambii bărbați care sunt modificați genetic pentru a mă asigura că am un băiat. După ce am născut, micul Rutherford Sparks va fi al lor. Țările străine sunt mai puțin restrictive cu modificarea genetică a embrionilor preimplantați. De aceea o fac în afara Statelor Unite.”

Carter clătină din cap în sus și în jos de câteva ori și zâmbi. „La naiba. Nu credeam că voi spune vreodată asta, dar este unul apropiat. Nu sunt sigur cine câștigă concursul.”

În mod ciudat, oricât de dezgustat de mine însumi și de rușine de ceea ce mă gândeam să fac, am simțit o greutate ridicată de pe umeri spunându-i lui Carter. Nici el nu părea să mă judece deloc. Tocmai se uita la apă.

„La ce te gândești acum?”

El a râs. „Dacă îți spun, aș putea înclina concursul în favoarea mea.”

"Spune-mi."

„Te imaginam însărcinată și mă gândeam că vei arăta al naibii de fierbinte cu o burtă mare și sânii umflați.”

„Ai vrea.”

Noi doi ne-am crapat o vreme după aceea. Chiar și Carter părea puțin mai ușor după conversația noastră.

„Bine. Ar trebui să știu altceva despre tine, Sparks?

„Am divulgat un lucru. Ai divulgat un lucru. Suntem chiar, căpitane.”

"Vreau sa stiu mai mult."

"Ce vrei sa stii?"

„Ești sigur că nu ai un iubit acasă?”

"Sunt sigur."

„Au fost mulți iubiți?”

„Nu, nu cele serioase.”

„Nu ai fost niciodată îndrăgostit?”

Privind peste valuri, mi s-a dezvoltat o veche durere familiară în piept. Era a doua oară când mă gândeam la Emilio. În cele din urmă, am răspuns: „O dată”.

"Ce s-a întâmplat?"

Trecuseră ani de când am deschis această rană veche. Noaptea asta devenea mult prea adâncă ca să mă descurc. Totuși, am vrut să-i spun lui Carter tot ce era de știut despre mine; Nu am înțeles de unde vine acea nevoie.

„Emilio a fost un angajat de la fermă care lucra pe proprietatea noastră când eram adolescent. Am început să petrecem mult timp împreună, mai ales când părinții mei nu erau acasă. Ne-am plimba pe cai, am vorbit despre lucruri normale ale adolescenților – speranțele și visele noastre. A fost atât de înviorător să fiu cu el, pentru că niciuna dintre conversațiile noastre nu avea de-a face cu banii sau stilul de viață aristocratic care îmi fusese împins pe față de când m-am născut. Cu Emilio, eram doar Kendall, nu o fată cu bani și o mie de așteptări care o îngreunează. Să vorbesc cu el și să călărim împreună pe cai în vânt... acestea au fost unele dintre cele mai bune amintiri din viața mea. Ori de câte ori eram cu el, mă simțeam adevăratul meu eu. M-am simțit liber."

„Din chipul tău acum, am impresia că lucrurile nu s-au terminat bine."

Scuturând din cap, am continuat: „Emilio nu era tocmai legal. El și familia lui au fugit din Mexic. La un moment dat, am aflat că a ajutat să aibă grijă de un prieten bolnav de familie, care era și un străin ilegal. Nu mi-a cerut niciodată ajutor, Carter. A trebuit să-l implor să mă lase să-l ajut."

"Ce-ai făcut?"

„Era o femeie de vârstă mijlocie. Numele ei era Wanda și suferea de boală polichistică a rinichilor, având nevoie de dializă constantă pentru a trăi. Ea era din ce în ce mai slabă pe zi ce trece. Am avut această pensiune veche pe proprietate. Am furișat-o acolo, practic i-am dat mâncare și adăpost, am încercat să am grijă de ea cât mai bine posibil. Dar ceea ce avea cu adevărat nevoie era un rinichi nou. Ea avea un membru al familiei care era dispus să doneze unul, dar nu își puteau permite operația."

„A fost foarte drăguț din partea ta să ai grijă de ea așa."

„Ei bine, m-a făcut să simt că am un scop pentru prima dată în viața mea. Ca să nu mai spun că mă îndrăgosteam de Emilio și aș fi făcut orice pentru el în acel moment."

Când am început să lacrimez, Carter și-a pus mâna pe obrazul meu. — Ce s-a întâmplat, Kendall?

„Părinții mei au venit acasă devreme dintr-o excursie într-un weekend și m-au prins în pensiune cu Wanda și Emilio. Îl imploram și îl imploram pe tatăl meu. La un moment dat, emoțiile mele au luat tot ce e mai bun din mine și am scapat prostește că sunt îndrăgostită de Emilio. Tatăl meu a amenințat că îi va aresta și deporta pe amândoi."

Carter se înfioră. „A făcut asta?"

„Când a aflat de boala Wanda, s-a mai liniștit. Dar nu a acceptat absolut să fiu cu Emilio. S-a târguit cu mine. A spus că va plăti pentru transplantul de rinichi al Wandei, cu condiția ca Emilio și Wanda să nu mai pună piciorul pe proprietate și cu înțelegerea că nu l-am mai văzut pe Emilio niciodată."

A suflat lung. „Cred că știu unde se duce asta."

„Da. Deci... nu aș putea, cu conștiință bună, să-i refuz Wanda viața pentru propria mea nevoie egoistă de a fi cu acest băiat. Eu și Emilio am fost de acord că așa trebuia să fie. Tatăl meu a făcut toate aranjamentele, Wanda a fost operată și nu l-am mai văzut pe Emilio niciodată.”

— Ai făcut ce trebuie, Kendall.

„Am încercat să-l găsesc după aceea, dar din cauza statutului său ilegal, nu a existat nicio înregistrare reală a lui sau a familiei lui. Aveam o adresă la care știam că au rămas, dar când am fost acolo la câteva luni după operație, a fost abandonată.” Am ridicat privirea spre cer. „Acolo se termină cu adevărat povestea.”

„Îmi pare rău, Perky. Îți mulțumesc că ai împărtășit asta cu mine.”

„Ei bine, toată această experiență a avut cu siguranță un impact uriaș asupra vieții mele, mi-a făcut să-mi fie frică să mă mai deschid cu cineva vreodată, de teamă să nu-i rănesc sau să nu fiu rănit. În anii care au trecut, tocmai am învățat să-mi suprim sentimentele și să merg cu mișcările.”

„Ei bine, aș spune că ai făcut o treabă al naibii de bună de a te deschide în seara asta, dar cred că avem nevoie de o pauză.” În cele din urmă, s-a ridicat și și-a întins mâna. „Ce zici că ne ducem la rahat?”

„Cred că asta ar fi o încheiere perfectă pentru seara noastră de confesiuni.”

Eram amândoi destul de beți când am intrat în camera noastră de la Maria Rosa în noaptea aceea. Carter stătea întins în pat cu mâinile încrucișate în spatele capului când am ieșit din baie după ce m-am schimbat.

„Voi dormi pe podea în seara asta”, am spus.

„Mă gândeam că putem împărți patul în seara asta. Voi avea cel mai bun comportament al meu. Iți promit. Dar vreau să te țin în brațe în timp ce dormim. Nici măcar nu-mi pasă că sună ca o păsărică care spune asta. Pentru că este adevărul.”

Nici nu trebuia să mă gândesc la asta. "Mi-ar place."

Carter și-a deschis brațele pentru mine, iar eu m-am urcat în pat și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Și-a cuprins brațele în jurul meu atât de strâns, iar eu m-am agățat de el. M-a simțit atât de bine să fiu ținut de el. Dar sentimentele mele erau contradictorii. Gândul de a pleca mâine dimineață mi-a provocat o durere fizică în piept. A trebuit să-mi sufoc lacrimile în timp ce mă delectam cât de bine se simțea atingerea lui. Niciunul dintre noi nu a mai spus niciun cuvânt după aceea și mi s-a părut corect să zacem în tăcere în ultima noastră noapte împreună. Bătăile inimii lui m-au adormit în cele din urmă.

A doua zi dimineața, am adormit amândoi. Ne-am alergat și ne-am lovit unul de celălalt, am făcut dușuri rapide și ne-am făcut bagajele. Carter trebuia să fie la aeroport până la nouă, și era deja opt și aveam o oră de mers înaintea noastră. În loc să riscăm să așteptem un taxi, Maria Rosa ne-a condus la aeroport.

Când am ajuns la terminalul de ieșire, abia am putut să-mi țin lacrimile la distanță. Acesta a fost cu adevărat. Gândul de a nu-l mai vedea niciodată pe Carter era răutăcios. Petrecusem doar două zile cu el, dar simțeam că mă cunoaște mai bine decât majoritatea oamenilor. Am ieșit când a făcut-o ca să îmi pot lua rămas bun. I-a spus ceva în portugheză Mariei și apoi i-a înmânat banii.

După ce și-a descărcat bagajele, noi doi am stat unul față în față în spatele Jeep-ului. „Maria te va duce la Westin. Ea știe unde este. În timp ce erai la duș, ți-am luat telefonul și l-am programat în numărul ei. Dacă ai nevoie de ceva, sună-o. E puțin locomotivă, dar sunt oameni buni.”

"Bine."

Mi-a prins ambii obraji în mâinile lui. „Nu te duce fără sutien și să vorbești cu bărbați brazilieni străini în baruri. Am înțeles?"

Am dat din cap.

„Acum, dă-mi deja un sărut al naibii. Sunt bine de două zile. În niciun caz, dracu’, te las să ieși din viața mea fără un pic de gust.”

Înainte să pot spune un cuvânt, care, evident, ar fi fost da, te rog, gura lui Carter s-a prăbușit pe a mea. Genunchii mi-au fost complet moale. Pulsul îmi batea rapid în timp ce mă trăgea strâns de corpul lui. A gemut când mi-am cuprins brațele în jurul lui la fel de tare cum mă ținea el. Limbile ni s-au ciocnit frenetic, niciunul dintre noi nu era dispus să pierdem încă o secundă înainte de a fi prea târziu. Aveam nevoie să ne gustăm, să ne simțim, să spunem totul cu acel sărut. Când a început să-mi elibereze gura, am gemut și sărutul a crescut din nou. Chiar mai foame de data asta. Habar nu aveam cât a durat, știam doar că, când s-a terminat, aveam să fiu devastată.

Carter și-a rezemat fruntea de a mea. „Mulțumesc pentru tot, Perky.”

„Ai avut grijă de mine două zile. Eu ar trebui să fiu cel care vă mulțumește.”

„Nimic pentru care să-mi mulțumești. A fost placerea mea. Aș sta chiar aici cu tine dacă aș putea. Ură naibii să te părăsească. Mai ales după acel sărut.”

O lacrimă a căzut pe fața mea și Carter a prins-o cu degetul mare. „Orice decizie ai lua, este cea corectă. Nu lăsa pe nimeni să-ți spună ceva diferit. Promite-mi asta.”

"Iți promit."

Ne-am mai sărutat de câteva ori. „ Trebuie să zbor, frumoaso. Ai grija de tine."

"Și tu."

L-am privit cum mergea spre ușă. Se întoarse și făcu cu mâna pentru ultima oară înainte de a dispărea înăuntru. Apoi am plâns ca un bebeluș.

CHAPTER 6

carter

APROAPE Imediat DUPĂ ce am trecut prin acele uși automate, mi s-a părut greșit – nefiresc – să-mi fi luat rămas bun de la ea.

Idiotule naibii.

Am văzut câțiva membri ai echipajului meu apropiindu-se; valizele lor rulante sunau ca niște unghii pe o tablă. Doi dintre însoțitorii de bord vorbeau într-un alt colț. Unul dintre ei mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am dat din cap ușor.

M-am uitat în jur la rândurile oamenilor. Un sentiment de gol ma mistuia. Pentru prima dată în ultimii ani, nu am vrut să fiu aici. Nu am vrut să zbor. Nu am vrut să evadez la următoarea destinație. Tot ce îmi doream era să mă întorc la mașina aceea, să mă întorc la Maria Rosa și să-l țin din nou pe Kendall. Chiar și după acel rahat de moștenire pe care o mărturisise, ea era tot ce îmi doream acum.

Deja îmi era dor de ea și nici nu trecuseră cinci minute întregi. I-am programat numărul în telefon mai devreme, așa că l-am format impulsiv. Nu a fost nici un raspuns.

Așa că, cu inima bătând, i-am trimis un mesaj.

Amintește-mi de ce tocmai ne-am luat rămas bun?

Am trimis altul.

Pentru că pentru viața mea, nu îmi vine în minte un singur motiv bun.

O alta.

Ce ai spune dacă ți-aș spune că nu sunt încă pregătit să te las să pleci?

După câteva minute, încă nu a existat niciun răspuns. Transpirat prin uniforma mea din poliester, am decis să fac ceva neplăcut.

M-am dus la ghișeul de bilete și i-am cumpărat un loc în zborul meu. Nici măcar nu aveam e-mailul ei, așa că am primit biletul electronic pe adresa de e-mail de pe site-ul psihic al Mariei Rosa. A fost o

lovitură lungă. Nu era aproape deloc șansa ca ea să se întoarcă aici de la hotel la timp pentru îmbarcare. Dar nu m-aș fi iertat dacă nu aș încerca măcar.

Habar n-am dacă vei primi asta la timp, dar tocmai ți-am trimis un bilet ca să mergi la zborul meu. Cere-o pe Maria să-și verifice contul de e-mail. Este acolo. Plecăm în puțin peste o oră. Ar trebui să-ți iei lucrurile și să zbori înapoi aici. Fără presiune, dar nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să continuăm mica noastră aventură. Dacă răspunsul este nu, voi înțelege.

Am chicotit la încercarea mea de a par casual. "Nici o presiune." Ceea ce vroiam cu adevărat să spun a fost: „Kendall, du-ți fundul înapoi aici, pentru că nu -mi pot imagina cum voi respir prin acest zbor nenorocit fără tine.”

Din nou, niciun răspuns după ce am încercat să sun pentru ultima oară.

M-am îndreptat spre salonul pilotului pentru a face check-in, a obține prognoza și a trece peste detaliile zborului. Încă nicio veste de la Kendall. Nu a fost de ales decât să rămânem la itinerariu, deoarece acest avion nu avea de gând să zboare singur.

Verificându-mi telefonul în mod constant în timp ce mă întâlneam cu echipajul, începea să simt că Kendall să urce pe acest zbor pur și simplu nu avea să se întâmple. Într-un ultim efort de a bloca, am făcut ceva ce nu m-am gândit să fac nici măcar o dată în toată cariera mea: am provocat în mod intenționat o întârziere.

În calitate de prim ofițer, era responsabilitatea mea să inspectez avionul când a sosit. Am creat o îngrijorare falsă că unul dintre instrumentele din carlingă nu se calibra corect și trebuia examinat. Asta a dus la nevoia unui inginer să execute niște teste pe el. Deși inspecția a ajuns să întârzie avionul cu peste o oră, totul a fost în zadar. Nu Kendall.

În cele din urmă, am închis ușile cabinei și, când documentele mele de dinainte de zbor au fost finalizate, am primit aprobarea pentru respingere.

Zece minute mai târziu, am ridicat avionul la o decolare lină, în timp ce imagini cu păr blond, ochi albaștri sinceri și cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată îmi treceau prin creier. M-am întrebat dacă ne vom mai încrucișa vreodată.

Odată ce am ajuns la altitudinea de croazieră, am decis să-mi epuizez ultima sclipire de speranță. Biletul pe care îl cumpărasem pentru Kendall era pentru locul 12C. Uneori, câțiva rătăciți se îmbarcau în ultimul moment. Aș fi putut să-mi fie dor de ea?

Când un însoțitor de bord a intrat cu apă, am întrebat: „Este cineva să stea la 12C, întâmplător?”

— Lasă-mă să verific, spuse ea.

Viețile a aproape două sute de oameni erau în mâinile mele și nu m-a făcut deloc nervos. Aștepți ca însoțitorul de bord să revină cu răspunsul? A fost tortură.

Ușa s-a deschis.

— De fapt, căpitane, nu. Scaunul acela este gol.”

— Mulțumesc, Cammie.

Cu confirmarea că Kendall cu siguranță nu se afla în avionul meu, mi-am eliberat respirația pe care o ținusem și am apelat la interfon pentru a face ceea ce făceam întotdeauna când mă simțeam dezamăgit.

Dar acesta era pentru ea.

CHAPTER 7

kendall

AM ÎNCERCAT să mă relaxez pe scaunul meu, deși eram o epavă nervoasă.

Însoțitorul de bord a făcut anunțul de a închide toate dispozitivele wireless, dar asta nu a fost necesar în cazul meu, deoarece telefonul meu murise. În graba mea să mă pregătesc azi dimineață, mi-am lăsat încărcătorul telefonului conectat la perete, în dormitorul de la Maria.

La scurt timp după ce l-am lăsat pe Carter la aeroport, am avut un atac de panică în mașina Mariei Rosa. Gândul de a continua această călătorie singur părea insuportabil.

Eram aproape la hotel când totul a devenit clar.

Nici măcar nu știam să vorbesc portugheză, așa că am bănuit cum să-mi transmit gândurile Mariei.

Arătând în direcția din spatele nostru, am spus: „ Aeroport !"

Ea a dat din cap și a continuat să conducă spre Westin.

„Maria, trebuie să mă întorc la aeroport."

Probabil că m-a înțeles pentru că brusc a făcut o întoarcere bruscă la stânga , în sus și peste mediană. Apoi, în sfârșit ne îndreptam spre aeroport. Inima îmi bătea o milă pe minut în timpul drumului înapoi.

Când s-a oprit în zona de predare, am îmbrățișat-o rapid. „ Multe mulțumiri!" Mi-am dat seama imediat că era spaniolă, pur și simplu nu am avut suficient timp să-mi dau seama cum să-i mulțumesc. Mai târziu, i-aș trimite o scrisoare de mulțumire tradusă împreună cu niște bani ca să înlăture aparentul blestem asupra mea.

Trecând grăbit pe ușa către ghișeul de bilete a companiei International Airlines, aproape m-am împiedicat de propria mea valiză.

„Zborul spre Dubai a plecat încă?"

Însoțitorul a făcut clic pe câteva butoane. „De fapt, aceasta a fost amânată din cauza unor probleme tehnice."

Multumesc Iisus.

— Mai este timp să urcăm în acel zbor?

Ea a dat un telefon înainte de a răspunde: „Va trebui să vă grăbiți, dar i-am avertizat să vă aștepte la poartă. Dă-mi cardul tău de credit și te vom configura cât mai repede posibil.”

Ea mi-a tipărit cartea de îmbarcare și am alergat cât de repede am putut spre securitate. Din fericire, nu au fost probleme la trecere și am reușit să ajung în avion.

Nu mi-a cerut să vin cu el. Acesta a fost un risc uriaș.

În ciuda nesiguranței mele tot mai mari, mi-am păstrat amintirea privirii din ochii lui când s-a întors să-mi facă semn cu mâna pentru ultima dată. Expresia lui părea plină de regret și îndoială. Arătase cum mă simțeam eu.

Au trecut paisprezece ore până îmi voi da seama dacă aceasta a fost o mare greșeală. Cabina de pilotaj fusese deja închisă când m-am îndreptat spre spatele avionului.

Acum, aș încerca să mă relaxez. Ei bine, cât de bine am putut, știind că majoritatea, dacă nu toate, brunetele cu picioare lungi care se plimbau pe aceste coridoare probabil se culcaseră cu Carter.

În timp ce avionul rula pe pistă, am închis ochii și mi-am lăsat să-i simt prezența în fiecare mișcare a navei în timp ce urca spre cer. Mi-au trecut prin minte amintiri ale zborului nostru în tandem. Gândul că Carter era cel care controla această aeronavă era la fel de reconfortant, pe cât a fost o schimbare uriașă. Nu era nimic mai puternic decât să ții zeci de vieți în mâinile tale. A fost un erou, dacă mă întrebați.

Odată ce avionul s-a echilibrat, inima mea aproape a sărit o bătaie la sunetul vocii lui profunde și liniștitoare la interfon.

„Bună ziua, doamnelor și domnilor, acesta este comandantul dumneavoastră suprem, altfel cunoscut sub numele de căpitanul Clynes . Aș dori să vă urez bun venit în această după-amiază, acasă, departe de casă, aici, pe acest frumos Boeing 757. Timpul nostru de zbor de la Rio de Janeiro la Dubai este de paisprezece ore. Anticipăm câteva buzunare de turbulență în primele patruzeci de minute și ceva, dar după aceea, ar trebui să fie o navigare lină. Din nou, bun venit la bordul zborului International Airlines 237 către Emiratele Arabe Unite.”

Apoi, fără avertisment, Carter a început să cânte. În timp ce toți pasagerii păreau distrați, însoțitorii de bord, care erau în mod clar obișnuiți cu cântatul lui, erau complet nefazați.

Melodia Beatles pe care o alesese de data aceasta era Ticket to Ride. Două lucruri nu mi-au fost pierdute: faptul că melodia era despre o fată neglijentă care pleca și faptul că o cântase în loc de Lucy in the Sky with Diamonds. Își înlocuise melodia semnătură cu una despre care eram destul de sigur că era despre mine.

Dacă ai vrut să rămân, de ce nu m-ai întrebat?

Nu puteam să încep să-mi imaginez care va fi reacția lui când m-a văzut în Dubai.

Ziua îmi luase cugete. În mod normal, nu puteam dormi bine pe un avion, dar Carter fiind la cârmă m-a făcut să mă simt în siguranță. Am ajuns să dau din cap câteva ore.

Când m-am trezit, am fost întâmpinat de o trezire grosolană. Câțiva dintre însoțitorii de bord bârfeau în bucătărie. Locul meu din ultimul rând era situat chiar în fața zonei în care au pregătit mâncarea.

Am încercat să blochez sunetele din jur pentru a mă concentra pe ceea ce spuneau.

„Tu și Trip v-ați întâlnit la Rio?”

"Nu. Nu ne mai vedem. Și să nu îndrăznești să-mi spui „Ți-am spus așa”.

„Sincer... ai rezistat mai mult cu el decât oricine altcineva cu care l-am văzut vreodată încurcandu-se.”

„Două luni întregi.” Ea a râs. M-am întors ca să pot vedea care dintre ele vorbea. Era cea pe nume Jolene. brunetă înaltă. Șocant.

„Două luni reprezintă o viață întreagă în timpul călătoriei. Speram că îți va merge. Dar știam mai bine... din cauza experienței personale, din păcate.”

„Ar fi trebuit să te ascult.”

„Uneori trebuie să aflăm lucruri pentru noi înșine.”

„Îmi pare rău că aproape că am riscat prietenia noastră pentru a fi cu el.”

„Când mi-ai spus că te culci cu el, eram fericit cu Brian. Într-o zi, vei întâlni și un tip bun. La dracu lui Carter.”

"Aceasta este problema. Deja am făcut. Acum, trebuie doar să trec peste asta.”

Nu mai suportam să ascult. Punându-mi căștile, am sunat muzica.

Mi-a fost rău la cap?

Au fost atât de multe motive pentru care aș putea să fiu delir. Tipul ăsta avea un istoric dovedit de a fi un nemernic pentru femei. Femei atractive. Deodată, eu aveam să fiu cel care îl schimba? O fată care era pe cale să rămână însărcinată de un alt bărbat?

Neștiind dacă să râd sau să plâng, m-am simțit prins. Atât la propriu în acest zbor pe distanță lungă, cât și la figurat, de propria mea inimă idioată. Pentru că, pe cât de mult știam că ar trebui să ies din această situație, inima mea nu m-a lăsat.

Și dacă.

Și dacă.

Și dacă.

Dacă ceea ce avem este diferit?

Când a venit Jolene să-mi ia comanda de cină, nu m-am putut abține. "Pot să vă întreb ceva?"

"Sigur." Ea a zâmbit, arătându-și dinții albi perfecti. Doamne, ar fi putut fi mai opusă de mine fizic? Era ca o femeie Amazon. Toți erau. Ce voia de la mine, dacă îi plăceau?

„Am observat că pilotului îi place să cânte melodiile Beatles. Eram într-un alt zbor cu el și a cântat Lucy in the Sky with Diamonds.”

„Uh-huh. De obicei, el o cântă doar pe aceea. Dintr-un motiv oarecare, a făcut unul diferit astăzi.”

„Tatăl meu obișnuia să-mi cânte cântecul lui Lucy”, am mințit. „Există o poveste în spatele motivului pentru care o cântă în special pe aceea?”

Fără să ezite, ea clătină din cap. "Eu nu cred acest lucru. Mi-a spus odată că îi place cântecul.”

I-am examinat fața pentru orice semn de necinste. "Bine. Mulțumiri."

Știam că spunea adevărul pentru că nu avea niciun motiv să-l protejeze în acest moment. Dacă ceva, probabil că i-ar fi făcut plăcere să-i dezvăluie secretul. Nu-i spusese sensul din spatele cântecului.

Când Jolene mi-a luat comanda, inima mea făcea un dans puțin fericit. Faptul că se întâlnise cu ea timp de două luni și nu s-a deschis niciodată cu ea așa cum a făcut cu mine mi-a dat puțină speranță. Cu toate acestea, partea cinică a mea a concluzionat rapid că poate s-a deschis față de mine pentru că și-a dat seama că nu mă va mai vedea niciodată.

Restul întregului zbor a fost petrecut ruminând. L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea un indiciu că a fi aici nu a fost o mare greșeală. La un moment dat, am reușit să adorm din nou.

Când m-am trezit de data asta, soarele strălucea prin ferestrele avionului și eram aproape în Dubai. Habar n-aveam nici măcar cât era ceasul acolo.

Am observat că bărbatul care stătea peste culoar față de mine avea un încărcător conectat. Din fericire, m-a lăsat să-l împrumut pentru a-mi porni telefonul mort.

Când vocea lui Carter a venit pe interfon, a trimis fiori prin mine, nu numai pentru că nu o mai auzisem de ceva vreme, ci pentru că suna slab și obosit.

„Doamnelor și domnilor, ne aflăm acum la apropierea finală a Aeroportului Internațional Dubai. Ora aici este puțin după unu și jumătate după-amiaza. Aceasta este cea mai tare perioadă a anului în Emiratele Arabe Unite. Temperatura actuală este de nouăzeci și trei de grade. Rămâneți calm și vă mulțumesc din nou pentru că ați zburat cu International Airlines. Sperăm să ne revedem curând.”

Închizând ochii, am spus o mică rugăciune pentru o aterizare lină. Mi-au izbucnit urechile când avionul a pierdut altitudine. Inima a început să-mi bată scăpat de sub control în așteptarea de a mă dezvălui lui Carter.

Aterizarea a fost cât se poate de lină. Când motoarele s-au oprit, mi-am pornit telefonul, șocată să constat că erau câteva mesaje pierdute – toate de la Carter.

Oh, Doamne.

Îmi cumpărase un bilet.

Mă voia aici.

Trebuie să fi crezut că l-am ignorat.

Transpirația a început să mă pătrundă. Inima mea simțea că va sparge.

Neputând să văd dincolo de rândul de oameni care așteptau să iasă din avion, mi-am întins gâtul să-l caut.

Acolo era, stând în picioare în partea din față a avionului, cu o mână încrucișată peste cealaltă, în timp ce oamenii îi mulțumeau că a aterizat avionul în siguranță.

Nu semăna cu Carter pe care l-am cunoscut. Ochii lui erau întunecați și goali în timp ce dădea din cap către ei, trecând prin mișcări.

Părea să dureze o veșnicie pentru a ajunge în față. Cu fiecare pas înainte, pulsul îmi creștea mai repede. Încă câțiva pași până la el.

Cineva îi pusese o întrebare și, în mijlocul răspunsului, s-a oprit la jumătatea propoziției, când în cele din urmă s-a întors și m-a văzut stând acolo. Pentru câteva secunde, a încremenit în aparent șoc. Pieptul i se ridica și cobora pe măsură ce respirația i se accelera. Apoi, expresia anterior îmbufnată de pe chipul lui a lăsat încet locul unui zâmbet masiv.

Acesta a fost unul dintre acele momente din viață în care cuvintele nu erau necesare. Carter clătină încet din cap, neîncrezător, părând delir de fericit. Mai aveam îndoieli cu privire la intențiile lui? Da. Dar cu siguranță nu ar fi putut preface expresia de fericire autentică de pe chipul lui în acel moment.

Am stat acolo, uitându-ne unul la altul, câteva secunde. Toți pasagerii ieșiseră din avion, dar echipajul era încă împrăștiat.

Carter s-a aplecat și a șoptit: „Văd că ai primit mesajele mele."

"Nu."

"Nu?"

"Nu. Telefonul meu a murit la scurt timp după ce te-am lăsat. Am văzut acele texte abia acum. Am ajuns să mă grăbesc înapoi și să-mi cumpăr propriul bilet."

Globii oculari i se mișcau înainte și înapoi în timp ce procesa asta. „Perky..." Făcu o pauză.

"Ce?" Am zâmbit.

„Nu știu ce este asta."

„Nici eu. Eu..."

— Lasă-mă să termin, îl întrerupse el. „Nu știu ce dracu se întâmplă aici, dar când am crezut că ai plecat, m-am simțit mult mai rău decât ar fi trebuit după ce am cunoscut pe cineva doar două zile. Deci, nu știu ce este asta. Știu doar că vreau mai mult."

S-a uitat în jur, apoi și-a pus mâna în jurul taliei mele, conducându-mă în carlingă și închizând ușa în urma noastră.

„Nu pot să cred că ai venit cu adevărat." Într-o clipă, am fost lângă perete în timp ce el și-a apăsat buzele cu putere de ale mele și a gemut în gura mea. M-am deschis larg pentru el și am savurat aroma pe care o

simțisem o singură dată înainte – cea pe care credeam că nu o voi mai gusta niciodată. Limbile noastre ne-au explorat disperat în timp ce îmi treceam degetele prin părul lui și îl trăgeam.

El s-a tras înapoi primul. „Am avut atât de mare nevoie de asta.”

Gâfâind, am spus: „Au fost paisprezece ore lungi”.

Mi-a băgat o parte din păr după ureche. „Ascultă, o parte din motivul pentru care tocmai te-am atacat ca și cum ai fi ultima mea masă... este din cauza locului în care ne aflăm, bine?”

"Nu înțeleg."

„Odată ce coborâm din acest avion și suntem în public, nu avem voie să ne atingem.”

"Ce vrei să spui?"

„Lucrurile sunt foarte diferite în Dubai. Nu avem voie să arătăm afecțiune în public. Am putea fi literalmente arestați. Chiar și persoanele căsătorite se pot ține doar de mână. Sărutul sau chiar îmbrățișarea pentru ei este considerat indecent.”

„Glumești al naibii de mine?”

„Nici nu poți înjuri în public. Este o infracțiune.”

„Isuse, am nevoie de băutură.”

„Asta e altceva. Avem voie să bem doar în hoteluri și cluburi aici.” M-a privit în sus și în jos. — Trebuie să te acoperim și noi înainte de a pleca acolo. Sper că ai adus sutienul pe care ți l-am cumpărat.”

„Este în valiza mea.”

Și-a scos jacheta. „Ia asta deocamdată. Trebuie să plecăm de aici.”

Carter și-a pus mâna pe partea mică a spatelui meu și m-a condus afară din carlingă.

„Unde ne îndreptăm?”

Făcu cu ochiul și aruncă un rânjet răutăcios. „S-ar putea să știu de o mică ascunzătoare.”

CHAPTER 8

carter

ASCUNDAREA MEA OBINUTĂ a fost rezervată solid. Amari îmi oferise canapeaua gratuit până când unul dintre cele trei dormitoare ale lui s-a eliberat în dimineața următoare. Dacă aș fi fost singur, l-aș fi acceptat, știind că o să mă prăbușesc și să fiu mort pentru lume când voi ajunge acolo oricum. Dar Kendall merita mai bine decât să împartă o canapea în timp ce străini la întâmplare veneau și plecau. În plus, până și gândul că cineva o verifică în timp ce ea dormea în cămașa ei mică de noapte subțire m-a enervat. În loc să risc să încerc un loc nou într-un loc ca Dubai, am luat o cameră la hotelul în care compania aeriană a pus echipajul. Cu siguranță nu era ideal, dar era sigur și trebuia să iau niște dormi.

În afara aeroportului, l-am îndepărtat pe Kendall de duba angajatului companiei aeriene care ne-ar fi dus la Hilton Dubai Jumeirah Resort împreună cu restul echipajului. Nu voiam ca ea să fie expusă la mai multe indiscreții ale mele din trecut decât fusese deja. La linia de taxi, am reușit să găsim o dubă comună fără prea multă așteptare. Eu și Kendall ne-am așezat pe bancheta din spate, iar celelalte rânduri erau pline de oameni care vorbeau ceva ce credeam că ar putea fi Farsi.

Hilton Dubai Jumeirah Resort

Hilton
JUMEIRAH

Pe spătarul scaunului din fața noastră se afla o pungă de plastic plină cu pamflete laminate cu Legile locale din Dubai în diferite limbi. Le-am citit cu atenție înainte și m-am gândit că Kendall va primi o lovitură. Scotând versiunea în limba engleză de pe spătar, am ținut-o și am arătat spre prima regulă: Fără manifestări publice de afecțiune. Aceasta include sărutul, îmbrățișarea și ținerea de mână. Palma ei era plată pe scaun. Am verificat că nimeni nu dă atenție și apoi mi-am strecurat mâna peste a ei, împletindu-ne degetele. Ea mi-a aruncat o privire piezișă cu o sclipire în ochi.

Ținându-și mâna stângă împletită cu a mea, ea s-a întins cu dreapta și mi-a luat cartea de lege din mână. L-a așezat pe scaun și a arătat în tăcere a doua regulă: Îmbrăcămintea ar trebui să fie conservatoare. Femeile trebuie să evite să poarte haine transparente, decoltate sau scurte. Stomacul, umerii și spatele trebuie acoperite. Bărbații trebuie să-și acopere pieptul și nu trebuie să-și arate lenjeria. S-a uitat drept în față, asigurându-se că nimeni din rândurile de deasupra noastră nu ne privea, apoi a început încet să urce pe fusta rochiei de soare pe care o purta. Știind că era ilegal și în urma mișcării lente și senzuale a mâinii ei în timp ce o ridica încetul cu încetul, a fost nevoie de tot ce aveam pentru a înăbuși un geamăt. Când a ajuns chiar în vârful coapsei, a trebuit să mă mișc pe scaun. O văzusem într-un nenorocit de bikini, dar asta... furișându-se în timp ce oamenii erau chiar acolo, era pur erotic.

Cu mâinile împletite, fusta ei împinsă în sus, acoperind abia lenjeria intimă, mi-a întins felicitarea. Nevrând să atrag atenția asupra noastră comportându-ne ciudat și având nevoie de un minut pentru a-

mi încetini umflarea penisului, mi-am petrecut un minut uitându-mă pe fereastră, prefăcându-mă că sunt interesat de altceva decât de vederea coapselor ei și de senzația noastră. piele pe piele. Apoi am indicat regula șase de pe cartonaș: Nu vor fi tolerate niciun limbaj urât sau gesturi indecente. Am așteptat până când șoferul era ocupat să fuzioneze pe autostradă și familia din fața noastră a fost adânc într-o conversație tare. Apoi m-am aplecat și i-am șoptit la ureche. „Penisul meu este greu de stâncă întrebându-mă dacă am împins fusta aia un pic mai sus, dacă m-ai opri."

Ea a gâfâit; din fericire nimeni nu părea să observe. Câteva minute mai târziu, coboram deja de pe autostradă și știam că nu suntem departe de hotelul nostru. Kendall a întors cartea cu regulile în direcția ei și s-a uitat la mine cu un rânjet diavolesc care a spus: ce alte reguli am putea încălca? Ea a răsfoit din nou lista și apoi mi-a atras atenția în timp ce își sugea buza de jos între dinți înainte de a arăta spre regula numărul nouă: Sexul în afara căsătoriei nu este permis în Dubai și este un fapt că această lege se aplică vizitatorilor, indiferent de importanță. de unde esti.

Nu exista o lege în această naibii de țară pe care să nu mă străduiesc să o încalc cât eram aici.

Din păcate, EMOȚIA și acumularea sexuală de la plimbarea cu duba nu au durat mult. Holul hotelului Hilton era destul de gol când am ajuns. Cu excepția... pentru câțiva însoțitori de zbor cu care prefer să nu mă întâlnesc. Când doi dintre ei s-au apropiat, mi-am dorit atât de mult să o trag pe Kendall aproape de mine, să o încolesc posesiv cu brațul pentru a oferi un fel de liniște fizică, dar nici nu am vrut să-i fac probleme cu legea. Oamenii ăștia din țările arabe nu s-au încurcat. Cu câteva luni în urmă, doi însoțitori de bord britanici de la o altă companie aeriană au fost închiși pentru nouăzeci de zile pentru că au fost prinși făcând sex. Trei naibii de luni.

— Călătorie, toarcă Jolene. „Nu eram sigur că vei fi aici pentru această escală." Stând lângă Kendall, a fi cu Jolene a simțit ca o viață în urmă. Dar realitatea a fost că nu a fost. În urmă cu mai puțin de o lună, ne-am dracu chiar în acest hotel.

Kendall s-a înțepenit când Jolene s-a apropiat de mine. Ea a vorbit în liniște, dar suficient de tare încât atât Kendall, cât și cu mine să-l auzim în timp ce mi-a strecurat o cartelă în buzunarul reverului. „Dacă vrei companie mai târziu, sunt în camera 4030. Lana este alături de mine de data aceasta, așa că cel puțin nu vom mai primi plângeri cu privire la toate zgomotele puternice și bubuiturile." Am făcut un pas înapoi de ea, iar Jolene a observat-o pe Kendall pentru prima dată. "Cine ești tu? Oh... din avion, nu?

Kendall se uită la Jolene. La început, am crezut că Kendall va fi supărată. Dar apoi am prins focul în ochii ei. Era supărată. Deși și-a dat un zâmbet fals și și-a întins mâna cu un puternic accent texan pe care nu-l mai auzisem până acum, „Kendall Sparks, mă bucur să te cunosc."

Jolene și-a dat mâna fără tragere de inimă. Odată ce Kendall a avut mâna lui Jolene în a ei, a ținut-o și s-a aplecat înăuntru. „Sunt terapeutul personal al lui Carter. Mi-e teamă că este în pauză de la bătăi și zgomote puternice pentru o vreme. Disfuncția erectilă indusă de stres." Kendall a luat cardul din

buzunar și i-a întins-o lui Jolene. „Nu va vizita camera 4030.” Gura lui Jolene rămase deschisă când ne-am îndepărtat.

„Știi că bărbăția mea trebuie să demonstreze că tot ce ai spus acolo a fost o prostie.”

„Poate că dacă l-ai ține din când în când în pantaloni, bărbăția ta ar avea ocazia cândva.”

— O să te țin la asta, Perky. O să te țin de asta.”

De data aceasta, escala mea a fost de trei nopți în Dubai, dar i-am spus lui Kendall să ia o cameră doar pentru diseară când ne-am cazat. Urăsem că nu împărțim o cameră ca la Maria Rosa. Dar măcar acest rahat a fost doar pentru o noapte. Odată ce am fi fost mâine la Amari, nu ar mai fi ochi care să privească.

Camerele noastre erau la etajul opt, la trei uși mai jos una de cealaltă. Ajungând primul la Kendall, am încercat să-mi fermec drumul înăuntru. „Îți mulțumesc că ai continuat această călătorie cu mine, Perky. Nu am fost gata să te las să pleci. Nu știu ce este asta, dar este cel mai bun lucru pe care îl am în viața mea acum și nu vreau să-l pierd.”

— Și eu mă bucur că am venit.

Când și-a deschis ușa, am încercat să intru în camera ei, dar ea m-a oprit cu palma la piept. „Coridorul are camere de luat vederi.”

„Aș merge la închisoare pentru un sărut chiar acum. S-ar putea chiar să-ți fie greu să te simți la sânii alea ale tale.”

Ea a clătinat din cap, dar a zâmbit. „Ai o limbă rea.”

mi-am arcuit o spranceana.

"Merge. Odihnestete. Trebuie să fii epuizat. În seara asta vreau să mă duci în oraș. Ia-mă să dansez.”

Ea avea dreptate. Cu siguranță aveam nevoie de câteva ore de somn. Dar n-aveam cum să fac asta fără un alt gust. L-am avut de două ori, iar acum eram dependent. Am intrat în camera ei înainte să se închidă ușa. Când a văzut hotărârea pe chipul meu, a lăsat ușa să se închidă în urma mea.

„Carter... am putea avea probleme.”

„Cu atât mai mult motiv pentru a-l face să merite.”

Zece minute mai târziu, am părăsit camera ei cu o furie puternică. Nici măcar nu observasem ce fredonam până când am făcut duș și m-am urcat în pat. The Beatles, vreau să fiu omul tău.

Am fost gata.

CHAPTER 9

kendall

Mă înmuiam în cadă după un pui de somn lung când a sunat telefonul din camera de hotel. În mod convenabil, în baie era un telefon cu fir și tot ce trebuia să fac era să mă întind și să-l iau.

„Am avut acest vis că erai lângă mine în pat când m-am trezit.” Vocea lui Carter era încă răgușită din cauza somnului. Sunetul a călătorit de la receptor, prin urechi și drept în jos între picioare. „Dezamăgit când am ajuns lângă el și tot ce am primit a fost un pat gol.”

M-am scufundat înapoi în cadă, lăsând doar sfârcurile deasupra apei calde. Între aerul rece și vocea lui Carter, stăteau ferm în picioare. Am stropit cu apă să le încălzesc, dar nu a ajutat. „Vrei să spui că visezi la mine?”

„Am visat la tine din momentul în care te-am văzut în lounge-ul aeroportului. Deși nu sunt sigur că unele dintre lucrurile la care m-am gândit s-ar numi vise. Fanteziile ar putea fi mai degrabă asemănătoare.”

"Chiar așa?"

"Este."

Am luat o mână de apă și am lăsat-o să se picure pe sfârcurile mele în timp ce vorbeam. „Ai dormit bine sau acele vise au îngreunat odihna?”

„Oh, cu siguranță a făcut-o greu. Dar am închis măcar câteva ore. Tu ce mai faci?"

„Am dormit puțin. Mă durea din cauza zborului lung, așa că m-am gândit că o baie mi-ar putea ajuta să-mi relaxez mușchii.”

„Ești în baie chiar acum?”

„ Mmmm -hmmm.”

Carter scoase un zgomot care suna ca un geamăt. — Mă omori, Perky. În sfârșit mi-am coborât vela, iar acum îmi spui că stai goală în cadă și vorbești cu mine?

"Se simte atât de bine. Ar trebui să încerci."

„Nu trebuie să întrebi de două ori. Voi fi acolo."

Am râs. „Aveți disfuncție erectilă indusă de stres, vă amintiți?”

„Îți voi arăta cât de disfuncțională este erecția mea.”

"Fii dragut. Le-aș fi putut spune că ai o BTS, știi. Atunci ai avea probleme să te întorci cu curvele din cer, chiar și după ce eu sunt plecat.”

„Treve din cer, nu?”

Am oftat. "Hai sa vorbim despre altceva. Nu-mi place să mă gândesc la tine așa. Pari... atât de diferit când ești cu mine.”

„Sunt diferit când sunt cu tine.”

Am tăcut un minut. O persoană poate fi doi oameni diferiți? Nu credeam că este cu adevărat posibil. Mai mult ca sigur, una dintre cele două personalități a fost un act. Nici măcar nu mă puteam lăsa să mă gândesc la asta... poate că nu eu l-am văzut pe adevăratul Carter.

„Ai tacut cu mine. La ce te gandesti?"

„Ca să fiu sincer, mă întreb care Carter ești tu adevărat. Tipul care a dormit pe jos în Rio fără să fie întrebat pentru că știa că sunt inconfortabil. Sau tipul care se întâlnește cu un însoțitor de bord diferit în fiecare săptămână.”

„Și eu sunt cam confuz în privința asta. Dar știu care îmi place mai mult. Îmi place mai mult când sunt cu tine. Cred că scoți tot ce e mai bun din mine, Kendall – o parte pe care nu am mai văzut-o de mult timp. Am uitat că o parte din mine chiar mai exista până când te-ai urcat în avionul meu.

„Cred că acesta este cel mai dulce și mai adevărat lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată. Și mie îmi place de tine, Carter Clynes .”

În următoarele minute, ne-am ascultat respirând. În mod ciudat, acele minute mi-au relaxat mușchii mai mult decât făcuseră somnul și cada caldă combinate.

„Ești încă pregătit să dansezi în seara asta? Înțeleg dacă nu ești. Ai zburat cu un avion timp de paisprezece ore și ai luat doar un pui de somn, într-adevăr.

„Nu am nevoie de mult somn. Voi fi bine să plec într-o oră.”

„M-am uitat prin valize înainte. Sincer, nu am prea multe de făcut, care să acopere toate părțile care trebuie acoperite.”

— Ai o jachetă lejeră?

"Fac."

„Îmbracă-te cel mai sexy. Aruncă jacheta peste tine pentru a te acoperi. Regulile nu se aplică în cluburile licențiate și abia aștept să văd ceva piele.”

"Bine. Ei bine, atunci veți vedea pielea, căpitane.”

UITĂ DUBAI, era șansa să iau un bilet în Texas cu această ținută. M-am întors la stânga, apoi la dreapta, modelându-mi pentru ultima dată rochia în oglindă pentru a mă asigura că toate părțile mele importante erau acoperite corespunzător. Erau... abia. Din față, părea o rochie neagră simplă, deși era foarte, foarte scurtă. Abia când m-am întors într-o parte în care ai putut vedea că toate părțile erau transparente. O fâșie de material transparent de aproximativ opt inci lățime ținea împreună materialul negru și arăta că era imposibil să porți nimic dedesubt. Fără sutien nu a fost neobișnuit pentru mine, dar să merg fără chiloți la un club de dans a fost o premieră. Acesta a fost motivul pentru care nu purtasem rochia, deși o ridicasem de la o vânzare de portbagaj în urmă cu patru luni.

Pentru a merge cu aspectul meu de apelant de înaltă clasă, îmi tachinasem pletele blonde pentru a le oferi un plus de corp și îmi machiam ochii într-un gri purpuriu fumuriu. Era o linie fină între sexy și curvă și am sperat că mă clătinam pe partea dreaptă. Când Carter a bătut, am fost brusc nervos de fluturi.

"Un minut!"

Mi-am dat o ultimă dată în oglindă și am tras adânc aer în piept înainte de a mă îndrepta spre ușă cu stilettos.

Aparent, curvă era un aspect care îi plăcea foarte mult lui Carter. Ochii i se umflau din orbite și înjură pe sub răsuflare. „Isus, Maria și Iosif. Încerci să mă omori.”

Am rotit un cerc lent pentru a-i oferi vedere completă. "Vă place?"

„Nu ai sutien sau lenjerie de corp sub chestia aia, nu?”

„Nu există părți; nu poți purta niciuna. Este prea mult?”

Rămase în prag, ținându-se atât de strâns de ambele părți, încât degetelor i se albiră. Felul în care mă privea cu o intensitate atât de crudă mi-a înțepat pielea. „Arăți superb, Kendall. Nu este prea mult. Pur și simplu urăsc gândul de a te împărtăși cu oricine altcineva în acea ținută.”

„Ai spus că vrei să vezi pielea. Așa că l-am purtat pentru tine.”

"Mulțumesc. Mi-a făcut ziua. La naiba, mi-a făcut anul. Acum ia-ți jacheta și acoperă-te înainte să fac ceva cu care s-ar putea să nu ești de acord.”

Haina mea era pe pat. Alunecând-o, l-am strâns strâns în talie și m-am bucurat că mi-a căzut până la genunchi. Nimeni nu și-ar fi putut imagina ce puțin am avut dedesubt. Carter a ținut ușa când am trecut, dar m-am oprit să șoptesc. „Nu mă pot gândi la ceva ce ai face cu care să nu fiu de acord.”

CLUB BOUDOIR A fost mai plin de farmec decât orice club în care am fost vreodată. Și asta include excursia anuală a fetelor pe care o făcusem în ultimii ani la New York. Era o frânghie lungă în care să intru, dar Carter m-a surprins mergând în față. Când și-a dat numele, am fost escortați chiar înăuntru. Își rezervase o masă care a venit cu o sticlă scumpă de șampanie.

Dubai, Club Boudoir

BOUDOIR
CLUB
BOUDOIR
DUBAI

CLUB
BOUDOIR
DUBAI

"Acest lucru este frumos."

Mi-a tras scaunul. "Ma bucur ca iti place. Pentru că s-ar putea să nu îmi pot permite cina în următoarele zile după asta.” O spusese în glumă, dar știam că trebuia să-l coste o mică avere pentru o sticlă de American Dom și intrare fără așteptare. Am împărțit o masă plină cu aperitive și am băut sticla plină de șampanie în timp ce ne uitam la oameni împreună. A fost atât de ușor să petrec timpul cu Carter, indiferent dacă stăteam în camera noastră la Maria Rosa sau mă legănam pe muzică pe scaunul meu într-un club elegant din mijlocul Dubaiului elegant. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi-am dat seama cât de ciudată era întreaga situație.

„Nu-mi vine să cred că acum câteva zile o maimuță mi-a făcut pipi pe umăr la o pensiune și acum stau într-un club plin de oameni frumoși care beau șampanie cu tine.”

"Care îți place mai mult?"

"Nu știu. Încă nu mi-ai arătat mișcările tale. Poți să dansezi, căpitane Clynes ?

A înghițit înapoi ultima șampanie din paharul său. "Poate."

M-am ridicat și i-am întins mâna. „Arată-mi ce ai, chestii fierbinți.”

O sprânceană arcuită. „Chestii fierbinți?”

Șampania nu m-a făcut să simt nicio durere. Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui Carter. „Ești superbă, încrezătoare, amuzantă și pilot de avion. Singurul lucru care poate face acel pachet mai bun este dacă ai ritm.”

Carter s-a aplecat încet înăuntru, atingându-și obrazul de al meu și mi-a șoptit la ureche, în timp ce degetele lui coborau încet pe o parte a corpului meu. „Oh, am ritm. Dar asta o vei vedea mai târziu în privat. Iți promit."

Când și-a tras capul pe spate, buzele mele erau întredeschise și respirația mea era greoaie. L-am dorit atât de mult, încât m-a durut fizic. „Am putea sări peste dans?”

"În nici un caz. Mă macin de tine pe ringul acela de dans. Va fi preludiul tău. Pentru că nu sunt sigur cât de mult vei primi când o să-ți rup această rochie mai târziu.”

Carter a gemut în gura mea când mi-am strecurat mâna în talia din spate a pantalonilor lui. Eram pe un hol lângă baie, amândoi îmbibați de sudoare de la ore de dans. Am râs și dansat, ne-am legănat la melodii lente și am macinat pe R&B american . Doamne, Carter Clynes putea dansa. În felul în care și-a mișcat șoldurile, și-a împins erecția necruțătoare în mine, aproape că puteam să vin de la asta singur.

În ultimele zece minute, însă, lucrurile se schimbaseră. Sărutul a devenit mai urgent, nevoia crescând până la un nivel care simțea că, dacă nu ne-am dezbrăcat amândoi în următoarele bătăi ale inimii, aș leșina de privarea sexuală.

Tocmai aparise din nou un cântec lent. Nu știam cuvintele, dar Carter cânta în anumite părți, trupurile noastre legănându-ne în timp ce stăm lipiți unul de celălalt în intimitatea holului întunecat.

"Ma innebunesti. Trebuie să mergem, am spus. Era o ieșire de urgență la capătul coridorului. Nu conta că habar n-aveam unde duce. Tot ce conta era că afară era cu un pas mai aproape de a ajunge înapoi la hotel. L-am tras de mâna lui Carter. El a urmat când am împins ușa laterală deschisă. Aerul proaspăt se simțea atât de bine pe corpul meu transpirat, trimițând furnicături peste tot încât aerul s-a întâlnit cu umezeala. Nu-mi aminteam să fi fost vreodată atât de viu înainte. Până și pielea mea a simțit emoția. Chiar înainte ca ușa clubului să se închidă, Carter o prinse. "La dracu. Mi-am lăsat cardul de credit chelnerului. Trebuie să închid fila și să o iau. Trebuie să ne întoarcem înăuntru."

A fost cea mai incredibilă noapte de vară. Simțeam mirosul de apă sărată din aer și briza ușoară se simțea atât de bine. Strada era liniștită și nu era nimeni prin preajmă. "O sa astept aici."

"În nici un caz. Nu te las aici singur."

Mi-am alunecat pantofii din picioare. „Nu pot să intru înapoi. Tu du-te. Grăbiți-vă." A încercat să protesteze din nou, așa că mi-am înfășurat brațele în jurul taliei lui și m-am aplecat în vârful picioarelor. „Dacă nu te grăbești... o să încep fără tine."

Carter gemu. "Nu vă mișcați. Mă întorc în două minute."

Mai puteam auzi muzica din interior chiar și după ce ușa s-a închis. Închizând ochii, am zâmbit simțindu-mă mai liber și mai fericit decât mi-aș fi putut imagina vreodată. A apărut Dangerously in Love a lui Beyonce și mi-am legănat trupul pe muzică gândindu-mă cât de în ton eram eu și ea. M-am simțit liber, deși bărbatul de care mă îndrăgeam era periculos. Ridicându-mi brațele în aer când a venit refrenul, m-am învârtit de câteva ori cântând Dangerously, Dangerously in Love. Eram atât de pierdut, atât de fericit, atât de îndrăgostit de acest bărbat, nici măcar nu eram atent la împrejurimile mele. De aceea, probabil, nu am observat că mașina de poliție cobora pe drum până când sirenele au răsunat.

TRADUCĂTORUL NU avea niciun sens.

„Dar nu era pe cartea cu reguli. Cum poate fi ilegal dansul în public? Nu mi-a spus nimeni? Nici măcar nu dansam cu adevărat. Era mai degrabă ca să ne legănam."

„Este considerat un act de indecență. Nu-ți face griji, vei merge în fața judecătorului și vei pleda nevinovat. Este puțin probabil să primești o sentință de peste nouăzeci de zile, deoarece este prima ta abatere."

„Nouăzeci de zile! Nu pot face nouăzeci de zile în închisoare. Nu am făcut nimic rău. Unde e Carter? Am nevoie de Carter. Sau avocatul meu. Pot să-mi sun avocatul în America? El va ști ce să facă.”

„După ce vorbești cu judecătorul, vei fi dus la centrul de deținere. Te vor stabili și apoi, în câteva zile, poți da niște apeluri.”

"Nu. Nu pot. Nu înțelegi. Nu am făcut nimic rău.” Inima îmi bătea din piept și aveam o mâncărime îngrozitoare pe braț. M-am tot zgâriat și zgâriat, dar pur și simplu nu a dispărut. Mi-au izbucnit urticaria pe tot corpul, la fel ca atunci când eram copil.

Asta nu se poate intampla. Cum se poate întâmpla asta? Este nebun!

„Domnișoară. Trebuie să te calmezi. Judecătorul va fi foarte supărat dacă te comporți așa în sala de judecată. Se așteaptă că vei rămâne tăcut dacă nu ți se vorbește.” Vorbește când i se vorbește. Nu mai eram în America.

Puțin mai târziu, traducătorul meu a dispărut lăsându-mă singur într-o cameră care mi-a amintit de o scenă proastă de interogatoriu de la CSI. Nu avea ferestre, doar două scaune și o masă veche și murdară. Îmi venea să plâng, dar mi-a fost teamă că, odată ce am început, nu mă voi putea opri niciodată. Realitatea locului în care mă aflam. O femeie singură într-o națiune arabă în care încălcasem legea lor de indecență. Speriat nu a început să descrie cum mă simțeam.

Mi-au luat telefonul și nu era nici un ceas pe perete, așa că nu aveam idee cât timp trecuse. Capul meu stătea pe masă, dar era imposibil să adorm. La câteva ore după plecarea interpretului meu, a intrat un ofițer în uniformă, care purta o beretă și nu una, ci două pistoale în toc. El purta o farfurie cu un sandviș și mi-a aruncat-o în direcția. Farfuria a zgomotit puternic pe masă, iar eu am tresărit, sărind de pe scaun. Nu eram sigur dacă nu vorbea engleză sau doar se prefăcea că nu, dar a ignorat fiecare întrebare pe care i-am pus-o și a ieșit imediat din cameră.

La un moment dat, trebuie să fi ațipit. Un alt ofițer a trântit ușa ca să mă trezească. Ștergându-mi saliva de pe față, am sărit în picioare. „Trebuie să dau un telefon.”

— Îl vei vedea pe judecător acum.

„Dar nu am vorbit încă cu avocatul meu și nici nu am dat un telefon. Nu pot să fac asta mai întâi?”

Din nou, am fost ignorat. În schimb, am fost încătușat cu încă o duzină de oameni și am fost conduși în linie dreaptă pe o serie de holuri lungi. În cele din urmă, am ajuns la o ușă și am fost introduși înăuntru. Odată înăuntru, mi-am dat seama că gratiile de pe cealaltă parte a camerei dădeau spre o sală de judecată goală. M-am simțit ca un animal într-o cușcă pe cale de a fi judecat pentru o crimă pe care abia am comis-o.

Câteva minute mai târziu, doi ofițeri în uniformă au descuiat ușile din spate ale sălii de judecată, iar oamenii au început să umple bucătăria. M-am ținut de gratii, căutând frenetic printre oamenii care intrau. Carter! Slava Domnului.

„Carter!” Mi-am ridicat mâna să fac semn cu mâna, strângând în sus brațul persoanei de lângă mine la care eram încă încătușată, fără avertisment.

A încercat să vină la mine, dar unul dintre paznici l-a oprit să se apropie atât de mult. „Nu spune nimic. Ți-am luat un avocat. Ea se va ocupa de tot.”

Am dat din cap, simțind primul sentiment de ușurare de când începuse acest coșmar. Lacrimile au început să-mi curgă pe față, dar nici măcar nu am putut să le șterg fără să deranjez persoana de lângă mine. Așa că le-am lăsat să cadă.

Puțin mai târziu, instanța a fost chemată în ședință. Un judecător care purta o haină tradițională Kandura până la glezne, cu o casă de cap în carouri roșii și albe, drapat peste cap, a luat ședința. Vorbea rapid și furios în arabă și rareori își ridica privirea.

Atât de multe se întâmplau deodată. Judecătorul ar fi vorbit cu o persoană, în timp ce alte două sau trei aveau conversații secundare în limbi diferite – dintre care unele nici măcar nu eram sigur ce limbă vorbeau. Am continuat să mă uit înainte și înapoi între fața sălii de judecată și Carter care stătea în spate. A fost prima dată când l-am văzut pe Carter arătând altceva decât în sinea lui calmă, relaxată și încrezătoare. Doar asta m-a speriat.

În cele din urmă, un ofițer mi-a strigat numele. M-a descătușat de lanțul de prizonieri și m-a condus pe hol unde mă aștepta o femeie în costum. Vorbea o engleză perfectă, dar cu un accent arab intens. Era, de asemenea, uimitor de frumoasă.

„Când judecătorul îți va striga numele, voi vorbi în locul tău. Vom pleda nevinovați. Ofițerul care a arestat nu se va prezenta pentru a-și depune mărturia, iar acest lucru îl va supăra pe judecător”.

"Ce? De unde știi că ofițerul care a arestat nu va apărea și de ce vrem să-l supărăm pe judecător?”

Ea a oftat de parcă aș fi enervat-o. „Pentru că ofițerului i s-a spus să nu se prezinte astăzi. Iar acest judecător este un stăruitor pentru audierea mărturiei la acuzarea inițială. Există o șansă de cincizeci și cincizeci să-l enerveze atât de tare încât să te elibereze pentru a dovedi un punct.

„Ce se întâmplă dacă lucrurile merg în altă direcție? Ce se întâmplă dacă cealaltă șansă de cincizeci la sută va câștiga?”

„Atunci mergi la închisoare pentru maximum treizeci de zile până când ofițerul poate fi găsit și poate apărea.”

„Dar...” Înainte să pot obiecta, un ofițer mi-a strigat numele.

„E rândul nostru. Sa mergem."

"Aștepta…"

"Nu. Intrăm acum.”

Tot ce a urmat s-a desfășurat înaintea mea de parcă l-aș fi privit de la distanță. Eram prezent fizic în sala de judecată, dar mintea mea plutea undeva deasupra uitându-mă la cum se desfășoară totul. M-am uitat înapoi la Carter înainte de a sta lângă avocatul meu în fața curții. Stătea pe marginea scaunului său și părea la fel de nervos pe cât mă simțeam eu.

Judecătorul a spus câteva lucruri pe care nu le-am înțeles, iar apoi avocatul meu a răspuns în arabă. Mi-am ținut respirația privind pe judecător în timp ce el devenea din ce în ce mai supărat cu fiecare flux de

cuvinte pe care l-a lătrat. După o dezbatere aprinsă, judecătorul și-a ridicat ciocănul și l-a trântit cu furie. Am sărit din sunet.

"Vino cu mine." Un ofițer m-a luat de cot și a început să mă conducă afară din sala de judecată.

"Aștepta. Stai... Ce s-a întâmplat?" l-am întrebat pe avocatul meu. „Ce a spus judecătorul?”

Ea și-a dat ochii peste cap. "Esti liber sa pleci. Ofițerul vă va duce să vă ridicați lucrurile acum.”

CARTER Aștepta pe treptele din față a tribunalului cu avocatul meu. Reacția mea inițială a fost să fug și să-mi arunc brațele în jurul lui. Dar apoi mi-am amintit că așa am avut probleme în primul rând – să fiu indecent în public.

"Esti bine?" Fața lui era atât de plină de îngrijorare.

"Așa cred."

S-a întors către avocatul meu. — Nu știu cum să-ți mulțumesc, Serine.

Un rânjet viclean i-a străbătut fața și ea a dat din cap. — Sunt sigur că te vei gândi la ceva data viitoare când drumurile noastre se vor încrucișa într-un zbor către America, căpitane. S-a întors spre mine. „Mult succes cu sora ta. Încearcă să o păstrezi decentă de acum înainte.”

Am stat cu gura căscată în timp ce ea a plecat. "Sora ta?"

Carter încercă să explice. „Ne-am întâlnit de câteva ori pe zboruri. Am crezut că șansele ea să mă ajute sunt mai mari dacă...”

Am ridicat mâna și l-am oprit. „Nici nu vreau să știu.”

„Îmi pare atât de rău, Kendall. N-ar fi trebuit niciodată să te las acolo singură. Ar fi trebuit să te fac să vii cu mine și asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.”

"Nu e vina ta."

Își înclină bărbia spre parcarea de peste drum. „Am închiriat o mașină. Putem pleca de aici, te rog?”

„Doamne, da. Trebuie să fac un duș atât de mare și să mă dau jos din hainele astea.”

"Bun. Am deja bagajele tale. Am menaj pentru a-ți deschide camera. M-am prefăcut că mi-am pierdut cheia.”

„Galgii mele? Unde mergem?"

— Unde ar fi trebuit să te duc în prima noapte.

CHAPTER 10

carter

CHIAR AM NICHISIT totul.

Sub nicio formă nu ar fi trebuit să-l las pe Kendall singură. Chiar dacă ea a tot încercat să mă convingă că arestarea nu a fost vina mea, nu m-am putut abține să nu mă simt responsabil pentru toată încercarea.

A fost neobișnuit de tăcută toată călătoria până la Amari. Prietenul meu ne-a asigurat unul dintre dormitoarele din casa lui pentru următoarele două zile. Locul lui Amari era situat în inima deșertului, departe de agitația orașului. Din fericire, Amari nu a fost conservator. Atâta timp cât eram discreți, prefăcând că suntem căsătoriți, pentru ca ceilalți oaspeți să nu fie anunțați, el a fost complet bine că Kendall și cu mine împărțim o cameră. S-ar putea avea încredere în el că nu ne va supăra.

Tocmai ajunsesem în camera noastră când am observat-o pe Kendall privind gânditoare pe fereastră la deșertul de nisip.

"Esti bine?"

„Am nevoie doar de un duș”, a răspuns ea fără să se întoarcă spre mine.

Tonul ei m-a alarmat. Trebuia să repar asta. Tot ce voiam era să repar prejudiciul făcut de arestare.

„Lasă-mă să-ți fac o baie”.

În ciuda faptului că ea nu mi-a răspuns, am mers la baie pentru a amenaja cada până s-a umplut cu apă și săpun. Încă simțindu-mă îngrijorat de mentalitatea ei, m-am întors în dormitor și i-am oferit mâna să o ridic de pe pat.

Conducând-o în baie, nu voiam altceva decât să o țin sub apa caldă.

— Scoate-ți hainele, i-am cerut. „Dar lasă-ți sutienul și lenjeria pentru că ne facem baie împreună.”

Ușurată că nu a protestat, mi-am dat jos pantalonii, ținându-mi boxerul înainte de a mă scufunda în apă. După ce și-a scos rochia, penisul meu s-a umflat la vederea corpului ei în formă, în doar chiloți și sutien. Am întins mâna spre ea.

„Intră. Îți promit că nu voi mușca”.

Și-a înmuiat cu ezitare picioarele unul câte unul, apoi și-a coborât corpul în fața mea, așându-se între genunchii mei. Cu spatele lipit de pieptul meu și fundul ei atât de aproape de picioarele mele, nu a putut fi de ajutor. Să sperăm că a înțeles.

Kendall avea părul legat la spate într-o coadă de cal. Trăgând de bentita, am privit cum coama ei blondă se desprindea. Luând o parte din apa caldă în mâini, i-am umezit în mod repetat părul, apoi i-am turnat o cupă de șampon în palmă.

Am început să-i masez încet scalpul în timp ce își apleca capul pe spate. — Relaxează-te, iubito, am șoptit. "Relaxeaza-te." Nu voiam altceva decât să am grijă de această fată chiar acum, să o fac să se simtă din nou în siguranță.

Era liniște în afară de sunetul slab al bărbaților care vorbeau arabă în camera alăturată. După câteva minute de aproape tăcere, Kendall a vorbit pentru prima dată.

— Sunt un prost, Carter?

Am oprit instinctiv mișcarea degetelor mele prin părul ei pentru a-i procesa întrebarea. "Ce vrei să spui?"

"Ce fac eu aici?"

Inima mi s-a scufundat. A auzi această întrebare a fost ca un pumn în intestin. „Regreți că m-ai urmărit?”

S-a ridicat puțin și a făcut o pauză înainte de a vorbi. „Ești un bărbat frumos... atât de carismatic... un spirit atât de liber. Și mă faci să simt lucruri pe care nu le-am mai simțit niciodată. Dar cred că m-am lăsat luat. Pur și simplu nu înțeleg cum o să ies nevătămată din tot ceea ce este.”

„De ce îți faci griji pentru lucruri care nu s-au întâmplat? De ce nu poate fi vorba doar despre prezent?”

„Mă pot gândi la multe motive pentru care nu poate fi.”

„Bine... ce sunt ei? Vorbește-mi. În afară de arest, spune-mi de ce tot ce s-a întâmplat înainte de acel moment te-a făcut să crezi brusc că toate acestea sunt o greșeală colosală.” Tonul supărat al propriei mele voci m-a surprins. Corpul meu a devenit rigid în timp ce așteptam răspunsul ei.

„Nu este vorba doar despre tine. Am fost egoist. Vrei să știi de ce toate astea sunt nenorocite? Pentru că sunt doi bărbați, pe care i-am condus, care așteaptă să mă întâlnească în cinci zile, doi bărbați care îmi lasă în seama mea să stabilesc dacă vor avea sau nu o familie. Pentru că ar trebui să iau vitamine prenatale, nu să beau. Pentru că nu m-am hotărât deloc dacă trec prin asta. Pentru că am auzit-o pe Jolene în avion spunându-i celeilalte însoțitoare de bord — pe care l-ai înșelat și tu — ce ticălos ești. Pentru că avocatul meu care m-a scos din cârlig este încă unul dintre cei mai ieftini. Pentru că mă simt de parcă poate sunt un prost pentru că mă gândesc că sunt cumva diferit de toți. Pentru că poate că arestarea mea a fost un semn că să mă culc cu tine ar fi fost o greșeală colosală. Pentru că încă nu știu dacă pot avea încredere în tine. Chiar pot continua și mai departe.”

A fost greu de auzit și, sincer, nu știam ce să spun. Puteam să înțeleg îndoielile ei cu privire la mine și, indiferent cât de puternic mă simțeam pentru ea, nu avea să existe o modalitate ușoară de a-i demonstra asta.

După o lungă tăcere, am spus în cele din urmă: „Înțeleg situația în care te afli și ai dreptate să ai acele îngrijorări despre mine.”

„Sunt atât de multe în joc și aș putea sacrifica totul pentru un bărbat care mă va arde. Cu ce sunt eu diferit de ei, Carter? Spune-mi. Toate celelalte femei... cu ce sunt eu diferită?”

Știam că asta era. Aceasta era singura mea șansă de a răspunde la acea întrebare într-un mod cât mai sincer posibil, altfel aveam să o pierd.

Mi-am trecut mâinile ude prin păr și am respirat adânc. „Nu sunt mândru de mine pentru felul în care mi-am trăit viața până acum. Tot ce ai auzit... este adevărat, Kendall, totul. Nu încerc să-ți ascund nimic. Dar nimic nu a mai fost la fel din ziua în care ne-am cunoscut. Nu știu cum să explic exact de ce se simte diferit. Este încă prea nou. Singurul lucru de care sunt sigur este că vreau mai mult timp să-mi dau seama, mai mult decât vreau nimic.”

Respirația ei a devenit mai grea și am știut că trebuie să o privesc în ochi.

„Am nevoie să te întorci și să mă înfrunți.”

Când în cele din urmă a făcut-o, mi-am repoziționat picioarele în jurul ei, blocând-o. „Acesta sunt eu, eu adevăratul. Nu pilotul, nici playboy-ul sau vreuna dintre etichetele pe care le-am pus pe mine din cauza unor decizii stupide. Vreau să știi că ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te rănesc. Voi face tot ce îmi stă în putere pentru a evita asta. Dar trebuie să înțelegi că nu-mi pot schimba trecutul nenorocit.”

Ochii ei au început să se ridice. „Nu ești doar tu. Și eu sunt atât de nenorocit, Carter.

Am șters o lacrimă care i-a căzut pe obraz cu degetul mare. „Suntem amândoi nebuni. Poate că asta este. Poate ne vedem un pic din noi înșine. Suntem două greșeli care, cumva, îndreptează. Inseparabili suntem nefericiți, dar împreună... muncim cumva. Știu că aceasta nu este o situație simplă. Știu că ai decizii de luat.”

"Sunt speriat."

„ Vrei să știi adevărul? Si mie mi-e frica pentru tine. Când mi-ai spus ce se întâmplă cu tine înapoi la Rio, chiar nu l-am lăsat să se afunde. M-am gândit mult la asta în zborul de aici, de fapt. E un rahat înfricoșător. Dar vă înțeleg dilema. Sunt o mulțime de bani nenorociți - moștenirea familiei tale. Simți responsabilitatea de a susține asta și încerci să o faci într-un mod care să-i ajute de fapt pe oameni — acești tipi din Germania. Dar nu ești pregătit să iei o decizie, Kendall. Nu vreau să faci o greșeală pe care nu o poți recupera niciodată. Nu este nevoie de un geniu pentru a-ți da seama că pur și simplu nu ești pregătit să te angajezi să ai un copil. Nici asta nu se va schimba în cinci zile. Ai nevoie de mai mult timp. Trebuie să amâni călătoria în Germania cel puțin până când ești sigur.”

Am nevoie și de mai mult timp.

Doar dă-mi mai mult timp cu tine.

„Dacă continuăm această aventură, nu mă pot culca cu tine, Carter. Oricât de mult îmi doresc, am decis că nu ar fi o idee bună până la urmă.”

"Înțeleg. Nu o să mint și să spun că asta mă face fericit sau că îmi va fi ușor. Dar îl înțeleg și îl respect. Și promit să nu te presez nici pe tine.”

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt până când m-am aplecat și i-am sărutat fruntea și mi-am ținut buzele lipite de ea. Mi-am pierdut o clipă simțurile și calmul când am vorbit împotriva pielii ei: „Nu mă lăsa încă, Perky”.

S-a tras înapoi să mă privească și, când a zâmbit brusc, mi s-a părut că mi-ar fi eliberat inima de o sufocare. „Atunci, ce este la robinet astăzi?” ea a intrebat.

Relief.

„Ei bine...” am zâmbit. „Tragem un pui de somn. Apoi, când ne trezim, vom lua o cină devreme cu niște shawarma lui Amari, apoi niște narghilea.”

— Tocmai m-ai numit prostituată? Ea a râs.

Râsul meu răbufni în toată baie. M-am simțit atât de bine să-l dau afară după tensiunea de acum câteva minute.

"Nu. Narghilea. Cunoscut și sub numele de shisha. Este o pipă de apă folosită pentru a fuma tutun cu aromă. Îl fumează înapoi după cină. Este o tradiție aici. Nu trebuie să o faci dacă nu vrei. Dar promit că este singura țeavă pe care ți-o voi cere să-ți faci gura în seara asta.

Kendall m-a ciupit jucăuș de obraji. "Iată-l. Începeam să cred că o să-mi faci ușoară chestia asta fără sex, închizând și gura murdară.”

„Oh, am spus că aș respecta decizia ta, dar nu există nicio modalitate de a se extinde până la gura mea murdară.”

„Îmi place de fapt gura ta murdară.”

— Într-o zi, Perky. Într-o zi... când vei fi gata, vei realiza cât de murdară poate fi gura mea peste tine. Și o să-ți placă.”

DISCUȚIA PE CAZĂ PĂRĂ că ne apropie. În acea noapte, ne-am așezat afară, în spatele proprietății lui Amari, care era practic deșertul vast și uscat, împărțind nu doar o pipă de narghilea, ci și poveștile copilăriei noastre.

Kendall mi-a spus totul despre cum am crescut la ferma din Texas și i-am spus câteva secrete amuzante, cum ar fi cum mă machiau surorile mele în timp ce dormeam când eram copii.

Kendall a fost o bucurie să o privesc în timp ce stătea cu picioarele încrucișate, suflând inele de fum din țeava de narghilea cu gura aceea drăguță, în timp ce râdea și se deschidea spre mine.

Nu mi-am dorit-o niciodată mai mult, dar oricât de mult îmi doream să gust din ea, am jurat să mă țin de promisiunea mea că nu voi depăși granițele fizice în timp ce ea se afla în această stare de limb.

Mai târziu în noaptea aceea, ea adormise cu fundul lipit de partea mea. Între liniștea deșertului și furia mea, nu puteam dormi de rahat.

Având cu disperare nevoie de alinare, m-am ridicat în liniște din pat și m-am retras în baie. Cu spatele rezemat de ușă, am închis ochii și m-am gândit la timpul petrecut în club, dar în loc să dansăm, mintea mea și-a imaginat cumva Kendall complet goală, înfășurată în jurul meu în timp ce îmi călărea penisul pe ringul de dans.

Am fost atât de aproape de Nirvana în acea seară, înainte ca eu să o iau dracu și să o las singură pe stradă. Scuturând gândul supărător din capul meu, am încercat să mă concentrez din nou asupra fanteziei mele de club.

Gâfâind, mi-am bătut pumnul, pompându-l cu putere în timp ce mi-am imaginat că-i dracului păsărică fierbinte și udă, amintindu-mi felul în care mirosea când trupurile noastre erau aproape, cât de mult mă dorea în acea noapte, felul în care avea limba ei când ne sărutam.

M-am smucit mai tare înainte de a mă opri brusc la sunetul vocii ei din spatele ușii.

„Carter? Ce faci?"

La dracu.

Am râs pe sub răsuflare și mi-am lovit ceafa de lemn. „Te rog?”

„Respiri mereu așa când te rogi?”

„Este o rugăciune intensă.”

„Ce faci cu adevărat?”

— Cred că s-ar putea să știi ce fac cu adevărat, Kendall.

"Pot intra?"

Încă în picioare, mi-am băgat penisul înapoi în pantaloni cât am putut mai bine înainte de a deschide ușa.

Ochii ei au coborât până la erecția mea masivă. „Îmi pare rău... să te fac să recurgi la asta.”

"E in regula. Mâna mea și cu mine nu am petrecut așa timp de când eram adolescent. Cred că i-a fost dor de mine.”

"La ce te gândeai?"

"Tu."

„Da... dar ce anume?”

„A fost fantezia asta de a te dracu pe ringul de dans din spate la club.”

S-a uitat din nou la mine. Expresia ei era serioasă când a întrebat: „Ai nevoie de ajutor?”

— Credeam că ai spus că nu vom merge acolo.

„Nu pot face sex cu tine. Dar vreau să te ating. Aș putea să-mi dau hainele, să te las să termini ceea ce ai început. Știi... ajută-te.”

Privind în sus spre tavan, am clătinat din cap. — N-ai habar, nu-i așa?

"Ce vrei să spui?"

„Ce nebun mă faci. Nu există jumătate de drum cu tine. A te smuci cu corpul tău gol chiar în fața mea... a nu putea face ceea ce vreau cu adevărat pentru tine... ar fi tortură. Nu am genul asta de voință, nu cu tine, nu mai. Chiar și atunci când te sărut, tot ce mă pot gândi este să mă îngrop în tine. Dar ești gol în fața mea? Prea mult, Kendall. Când te dezbraci pentru mine, vreau să fie când ești gata să mă lași să te am. Altfel, e mai bine dacă nu știu ce pierd”.

Părând plină de remușcări, ea și-a fluturat mâinile. "Bine. Înțeleg. Îmi pare rău... pentru întrerupere.”

"Du-te înapoi în pat. Voi fi acolo."

După ce Kendall a plecat, am închis ochii cu regret. Am fost nebun că am întors-o așa?

Acum că știa ce fac aici, nu m-am putut relaxa. Încă mai avea nevoie de eliberare ca un nenorocit, am deschis dușul și am intrat. În mod ironic, m-am smucit la gândurile la trupul ei gol lângă ușa băii și mi-am imaginat că mă privea.

La naiba cu viața mea.

CHAPTER 11

kendall

CÂND AM DESCHIS OCHII a doua zi dimineață, Carter dispăruse din cameră. Probabil că lua micul dejun. Habar n-aveam nici măcar cât era ceasul.

Doamne, m-am simțit atât de prost.

La ce naiba mă gândeam să-l întrerup așa noaptea trecută, oferindu-i nimic altceva decât încă o tachinare uriașă a cocosului? Audându-l gâfâind așa, știind ce face în spatele acelei uși, mă înnebunea.

La naiba sau lasă-te din oală, Kendall.

Carter habar nu avea cât de mult voiam să-i dau totul. Pur și simplu nu mi-am putut permite să merg acolo până când nu mi-a rămas capul drept, pentru că nu aveam cum să compartimentez sexul cu el, nicio modalitate să-mi țin emoțiile departe de el. Trebuia să fiu sigur nu numai de intențiile lui, ci și de ale mele înainte de a face un astfel de pas.

Am auzit o lovitură în fereastră.

Ce naiba?

Apoi a venit un alt lovitură.

După ce am alunecat perdeaua în lateral, am sărit literalmente la vederea a ceea ce m-a întâlnit. Era chipul unui animal despre care mi-am dat seama repede că este o cămilă. Deasupra animalului menționat era Carter, care zâmbea și flutura ca un nebun.

„Deschide fereastra”, a spus el.

Am ridicat pervazul. "Ce naiba se intampla?"

„Îmbracă-te și scoate-ți fundul frumos aici. Călărim tipul ăsta. Cei mai bine ar fi pantaloni lungi.”

„Nu mă bag la chestia aia.”

„Din păcate, nu este prima dată când îmi spui asta”, a glumit el. „Dar de data asta, nu vei scăpa de asta. Haide! Îl avem doar pentru o oră.”

Carter și-a aruncat zâmbetul frumos și o privire la acea gropiță din bărbie a fost împingerea de care aveam nevoie să mă ridic din pat.

Căldura din deșert era deja arzătoare pentru atât de devreme în timpul zilei. Carter era coborât de pe cămilă și stătea lângă Amari.

Gazda noastră mi-a zâmbit. "Buna dimineata." A mângâiat cămila. „Voi, băieți, vă distrați pe Fouad aici. După ce ai terminat, așteaptă un mic dejun tradițional arab frumos.”

„Mulțumesc, Amari. Suna foarte bine."

— Amari ne va ajuta să mergem mai departe, spuse Carter.

Amari a pus animalul să stea, apoi a spus: „Cea mai grea parte este să mergi. După aceea, navigarea este lină.” După ce ne-a ajutat pe amândoi să punem animalul, a spus: „Carter este un profesionist în asta. Ești pe mâini bune.”

am șoptit la spatele lui Carter. „Se pare că ești un profesionist în toate.”

S-a întors. „În afară de a obține singurul lucru pe care mi-l doresc cu adevărat.” Făcu cu ochiul. „Glumesc, frumoaso.”

"Nu nu ești."

"Ai dreptate. Nu sunt." Carter mi-a pus un sărut tandru pe buze, care a fost întrerupt când cămila a început să se miște înainte.

„Hai, cred! Cum anume conduce o cămilă?” Am întrebat.

„De fapt, habar n-am. Cămilele nu prea răspund dacă încerci să le conduci. Dar întotdeauna am avut noroc să merg cu fluxul. Principalul lucru este să nu faci nimic neregulat pentru a-i speria.”

Clipind pentru a-mi scapa ochii de nisipul care sufla în briza deșertului, m-am aplecat în Carter, relaxându-mi obrazul pe spatele lui. Ca întotdeauna, m-am simțit în siguranță ori de câte ori el avea controlul.

Am mers în tăcere o vreme înainte să fiu eu primul care a vorbit.

„Îmi pare rău pentru noaptea trecută. A fost o prostie din partea mea să fac așa ceva dacă n-aș fi avut nicio intenție să o iau până la capăt cu tine.

"Nu vă faceți griji. Sper totuși că înțelegi de unde am venit.”

"Fac."

„Când te voi lua în sfârșit, nu va exista nicio reținere. De aceea trebuie să fii complet pregătit pentru asta.”

„Știu că nu ești obișnuit ca femeile să se gândească de două ori înainte de a-ți deschide picioarele.”

„Nu îți amintești că ți-am spus că îmi place o provocare?”

"Amintesc."

„Sunt pregătit, Perky. Nu vă faceți griji. Voi aștepta atâta timp cât vei avea nevoie de mine.”

"Pot să vă întreb ceva?"

"Dați-i drumul. Orice. Tu stii asta."

„Toate femeile… să nu lase niciodată pe nimeni să intre… chiar și în cariera ta, ceea ce asigură că nu ești niciodată într-un loc prea mult timp… este totul din cauza Lucy?”

Tăcere.

Doamne, am fost un idiot. Din nou.

După câteva minute, am vorbit în sfârșit. — Îmi pare rău, Carter. Nu ar fi trebuit să întreb asta. Se pare că în ultimele douăsprezece ore îmi tot bag nasul în locuri în care nu e locul. Mai întâi baia, acum asta. Am fost în afara rândului. Sper că nu ești supărat.”

Vocea lui era joasă. „Sunt supărat, dar nu are nimic de-a face cu tine.”

Carter a condus cămila pe un deal mic. Nu a fost altceva decât nisip pe kilometri. Și noi. Puținele clădiri care împrăștiau sporadic deșertul nu mai erau la vedere. „Nu trebuie să vorbim despre asta.”

„Asta e chestia. Nu am vorbit niciodată despre Lucy. Nu cu nimeni. Părinții mei au încercat o vreme, dar și-au dat seama rapid că nu vor ajunge nicăieri și au renunțat. Oricât de oribil ar suna, am trecut mai departe. Au trecut ani de când m-am lăsat să mă opresc și să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat. Destul de sigur că m-am gândit la viața mea mai mult în ultimele patruzeci și opt de ore decât m-am gândit în ultimii cincisprezece ani. Nu mi-am dat seama cât de mult mă mai ținem.”

„Uneori, lucrurile pe care le ținem cel mai strâns sunt lucrurile pe care trebuie să le eliberăm cel mai mult.”

Carter oftă. „Da.”

„Cam are sens. Stilul de viață pe care îl duceți. Mereu în mișcare și suflă printre femei. Nu poți fi rănit dacă nu te atașezi niciodată.”

„Și nu le pot răni dacă nu se apropie niciodată prea mult.”

„Este un mecanism de protecție. Toți o facem într-o oarecare măsură. Am făcut-o și eu în ultimul an. În mintea mea, știam ce aveam de făcut în cele din urmă și am început să alung oamenii. Prietenii mei, micuța familie pe care mi-o mai rămâne… nu am vrut să mă judece când a sosit momentul.”

Cumva, Carter a domnit în Fouad și ne-am oprit. A reușit să balanseze cu un picior peste cămilă și s-a întors astfel încât să fim complet în față. Împingându-mi o șuviță de păr după ureche, el a spus: „Nu te voi judeca, Perky. Niciodata. Iti dau cuvantul meu."

Ochii lui erau plini de sinceritate. Am crezut cu adevărat că a vrut să spună.

„Și sunt aici pentru tine dacă vrei să vorbești despre Lucy. Oricand oriunde. Chiar și atunci când această călătorie se termină.” Mi s-a strâns inima gândindu-mă că nu a trecut mult, că se apropie capătul drumului.

Carter m-a sărutat pe frunte și apoi m-a înfășurat într-o îmbrățișare strânsă. "Mulțumesc. Asta inseamna mult pentru mine."

Se pare că Fouad a decis că am terminat cu inimă la inimă. Începu să meargă din nou, forțându-l pe Carter să se rotească înapoi și să se îndrepte spre față. Pentru tot restul călătoriei, mi-am ținut brațele înconjurate de el din spate și am făcut ceea ce făcusem de prima dată când l-am urmărit pe acest om – ținut strâns.

„DA, Ei bine, ESTE O PRIMA oară pentru toate.” Carter vorbea la telefon când am ieșit din baie învelită într-un prosop după duș. Ne-am petrecut întreaga zi, alternând între stând afară în deșert, mâncând mese tradiționale arabe și ascultându-l pe prietenul lui Carter, Amari, povestind despre schimbările din Dubai din ultimii douăzeci de ani. Între timp, ne-am furișat în camera noastră. Acum soarele apusese și tocmai mi-am curățat un centimetru de nisip de pe scalp. „Dă-mi cincisprezece și lasă-mă să vorbesc cu femeia mea”. Carter închise și și-a aruncat telefonul pe pat.

"Femeia ta?" M-am uitat peste umăr la dreapta și apoi la stânga și am tachinat: „Ai o femeie pe care o ai pe aici pe undeva?”

Chiar dacă stătea de cealaltă parte a camerei, felul în care Carter mă privea mi-a făcut corpul cald. Prosoapele nu erau foarte lungi, iar sânii mei mici erau împinși în sus și ieșeau de sus. „Mi-ar plăcea să te dețin. Stai acolo mult mai mult timp în prosopul ăla mic, și vei simți cât de mult mă deții în aproximativ două secunde.

Mi-am ascuns fardul de obraz îngropându-mi capul în valiză căutând niște haine curate în care să mă schimb. „Cine era acela de la telefon cu care vorbeai?”

S-a dus în spatele meu și mi-a sărutat umărul gol. „Un prieten pilot. Mi-a cerut să acopăr un zbor pentru el mâine dimineață. El este aici în Dubai și are o călătorie rapidă.”

„Este bolnav sau așa ceva?”

Carter și-a trecut nasul de-a lungul gâtului meu, respirația lui caldă făcându-mi pielea de găină pe piele, cea mai mare parte fiind deja expusă.

"Rece?" Zâmbetul din vocea lui era inconfundabil. Știa ce efect avea asupra mea.

L-am ignorat. — Ai de gând să-i iei zborul?

"Depinde."

"Oh, ce?"

„Dacă ești pregătit pentru o altă aventură.”

M-am întors și el nu a dat înapoi. „Vrei să merg cu tine?”

„Îl iau doar dacă mergi cu mine. Dacă vrei să mai stai aici încă două zile, și eu sunt bine cu asta.”

„Unde te duci peste două zile?”

Ochii lui Carter se uitau înainte și înapoi între ai mei. "Acasă. Am cinci zile de odihnă după asta. Zbor de aici înapoi în State și apoi iau o conexiune ca pasager pentru a mă întoarce acasă, în Florida.”

Wow. Mica noastră călătorie chiar se apropie de sfârșit. Gândul mi-a făcut rău la stomac. Carter trebuie să fi simțit ce mă gândeam. Mi-a înclinat bărbia în sus, astfel încât privirile noastre să se întâlnească. „Să nu mergem acolo încă. Stai cu mine. Fie că este aici sau într-o altă aventură, mai avem timp. Nici eu nu vreau să se termine încă. Rămâneți în clipa cu mine, Kendall.”

„Unde am merge?”

El a zâmbit și a fost tot ce am putut să nu-mi scap prosopul ca răspuns. „Este o surpriză.”

"Da-mi un indiciu."

Carter și-a scărpinat bărbia pentru un minut. "Bine. Dacă vrei să continui mica noastră aventură, îmi vei da undă verde, dar s-ar putea să ajungi să fii oprit la semaforul roșu pe drum.”

„Ce naiba ar trebui să însemne asta? Am spus un indiciu, nu o ghicitoare.”

El a râs. „Ce spui, Perky? Ești pregătit pentru încă o aventură cu mine?”

„Pot fi arestat pentru că dansez, înjurăm, arăt pielea sau te ating, oriunde am merge?”

"Cu siguranta nu." Mi-a sărutat vârful nasului. „De fapt, aceste lucruri sunt încurajate cu tărie la următoarea oprire a turneului nostru.” Carter a zâmbit și blestemata aceea de gropiță a bărbiei s-a alăturat. Doamne, sunt un nenorocit pentru chestia aia. Cine stia?

Mi-am dat ochii peste cap. „Bine. Am intrat. Dar dacă ajung din nou în închisoare, îți fac responsabil sinele gropite .

Zborul nostru de dimineața următoare a fost la o oră nelegiuită. Trebuia să părăsim Amari până la trei și jumătate, pentru ca Carter să se înregistreze. Avea să fie ceea ce el numea o întorsătură rapidă, ceea ce înseamnă că vom ajunge oriunde am merge în această după-amiază târziu și ne vom întoarce în Dubai în douăzeci... patru ore. Apoi, ne-am întâlni cu echipajul său obișnuit și ne-am zbura înapoi în State. După aceea nu am vrut să mă gândesc. Probabil că m-aș întoarce acasă câteva zile înainte de a pleca în Germania. În drum spre aeroport, m-am uitat pe fereastră și priveam Dubaiul trecând, dar fără să văd nimic. Melancolia îmi măturase starea de spirit gândindu-mă cât de repede se terminau lucrurile.

"Esti bine?" Taxiul oprise de pe autostradă urmând indicatoarele către aeroport.

"Doar obosit."

„Ți-am luat un loc la clasa întâi, așa că sper să poți dormi puțin în zbor.”

"Cât durează zborul?"

„Aproximativ șapte ore.”

„Ce faci tot timpul acolo sus, în cockpit? Adică, știu că zbori cu avionul... dar șapte ore sunt mult timp să te uiți la cer.

El a ridicat din umeri. "Imi place. Este singurul loc în care m-am simțit cu adevărat relaxat.”

„Trebuie să te gândești mult.”

"Uneori. Depinde cu cine zbor. Unii copiloți sunt ca mine și păstrează liniștea. Alții vorbesc non-stop. Când primesc una dintre acestea, de obicei trag un pui de somn.”

Ochii mi s-au bombat. „Tragi un pui de somn în timp ce zbori cu avionul?”

Carter chicoti. "Fac. Dar nu-ți face griji. Luăm pe rând. Compania aeriană se încruntă la ambii piloți care dorm în același timp.”

„Pot să văd cabina de pilotaj?”

„Nu aș prefera să fac altceva decât să-ți arăt cabina mea. Credeam că nu o să întrebi niciodată.”

Carter avea cartea mea de îmbarcare pe iPhone împreună cu comenzile sale, așa că nu a trebuit să ne oprim pentru check-in. Am trecut prin linia de securitate a angajaților și ne-am oprit la food court pentru o cafea și micul dejun. I-am dat lui Carter comanda mea și am mers în camera doamnelor.

Când m-am întors, l-am găsit pe Carter stând la o masă cu o tavă. Numai că nu era singur. O brunetă superbă stătea vizavi de el. Cifre. Era îmbrăcată în aceleași culori bleumarin ca și el, o altă grupare de însoțitoare de bord pe care mi-am imaginat-o.

S-a uitat la mine în sus și în jos când am ajuns la masă, mărându-mă în mod flagrant. Carter s-a ridicat și mi-a tras scaunul. „Kendall, ea este Alexa Purdy. Lucrăm împreună la International Airlines.”

Femeia mi-a arătat dinții ei perfecti. Având în vedere că și părinții mei cheltuiseră o avere în îngrijirea endodontică; Am zâmbit mai mare. „Îmi pare bine să te cunosc, Alexa. Ești în zborul lui Carter astăzi?

"Eu sunt. Dar de fapt este zborul meu în care se află Carter, nu invers.”

a explicat Carter. „Azi voi fi copilotul. Alexa este căpitan, pilotul responsabil. Este traseul ei pe care îl completez astăzi.”

"Oh." Nu eram înnebunit după femeie când credeam că este o însoțitoare de zbor superbă. Știind că este deșteaptă și că va fi închisă astăzi într-o cameră mică cu Carter, mi-a displacut-o imediat.

Carter mă urmărea. „Nu știam că Alexa s-a mutat și s-a mutat în afara Statelor Unite. Nu am mai zburat împreună de ani de zile.”

Poate că încerca să mă liniștească, dar căpitanul Purdy avea clar alte idei. Ea și-a bătut genele la Carter. "A trecut prea mult timp. Avem multe de prins din urmă. Îți amintești cât de mult ne distram împreună cu zborurile lungi când eram piloți de rezervă?”

Carter tuși. „Eu și Alexa am început ca piloți de rezervă, luând orice zbor am putea obține. La fel a făcut și soțul ei, Trent. Cum este Trent? A trecut mult timp de când nu am dat peste el.”

"El e grozav. Ultima dată am auzit că făcea traseul Milano și se culca cu un model de nouăzeci de lire pe care l-a întâlnit într-un zbor.”

„Ești despărțit?”

"Divorțat."

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Carter.

Alexa i-a atins brațul și a spus: „Nu fi. Divorțul a fost ideea mea. Îmi place libertatea mea. A fi legat a făcut ca zborul pe cerul prietenos să fie drastic neprietenos.”

Din fericire, nu am avut prea mult timp de pierdut la micul dejun, pentru că dacă ar fi trebuit să mai asist la un flirt sau să mai ascult o poveste despre vremurile lor bune, s-ar putea să o fi pierdut. În general, nu am fost o persoană geloasă din fire. Întotdeauna am simțit că a fost o pierdere de timp și energie să-mi fac griji pentru ceea ce au ceilalți și eu nu. Dar pentru prima dată, mă gândeam că poate motivul lipsei mele de gelozie înainte era că nu era nimic pentru care îmi doream cu adevărat suficient să fiu gelos.

Nu ne-am scuturat de Alexa până când am ajuns aproape la poartă. Din fericire, a primit un telefon și i-a spus lui Carter că se va întâlni cu el la bord înainte de a se scuza. Tot având grijă să mă atingă discret în public, Carter m-a condus pe un hol lângă baie pentru a avea o intimitate.

Și-a trecut degetele prin păr. "Îmi pare rău. Habar n-aveam că e copilotul meu. Nu am mai văzut-o de ani de zile.”

A fost masochist pentru mine să pun întrebarea, dar nu m-am putut opri. „Voi doi, obișnuiți să...”

Carter a suflat puternic. "Da. Dar a fost cu mult timp în urmă.”

„V-ați... v-ați prostit vreodată în cabină?”

„Kendall...”, a avertizat Carter. Nu era necesar niciun răspuns, deoarece creierul meu evocase deja o imagine vie a domnișoarei Perfect Teeth, cu capul sub volanul avionului. Uf.

Am ridicat mâna. "Este bine. Amândoi suntem adulți. Și nu e ca și cum ne-am dracu sau altceva.”

„Nu este din alegerea mea și știi asta.”

"Tot ceea ce."

— Nu ești corect aici, Kendall. Am fost sincer cu tine din ziua în care te-am cunoscut. Ai prefera să te mint și să-ți spun că nu s-a întâmplat nimic între noi?”

„Aș prefera să nu mai fiu aici.” Încercam să-l rănesc, să-l fac să simtă durerea pe care o simțeam eu. Fața lui mi-a spus că am reușit.

S-a aplecat înăuntru, coborându-și fața spre a mea. „Asta chiar vrei? Vrei sa pleci? Atunci merge mai departe. Nu pot schimba cine am fost. Te plac Kendall. Mult. Probabil o dracu de mult mai mult decât ar trebui să fac în acest moment. Dar știi asta. Nu sunt interesat de Alexa sau de orice altă femeie. Vrei să știi de ce? Pentru că singura femeie de care mă interesează al naibii ești tu. Deci, dacă nici măcar nu poți avea încredere în mine că voi pilota un avion, atunci oricum nu are rost.”

Ne-am uitat unul la altul, niciunul dintre noi nu dădea nici un centimetru. „ Trebuie să plec. Sper să-mi fii alături. Dar chiar dacă nu o faci, nimic nu se va schimba. Viața pe care am dus-o nu a fost demnă de o femeie ca tine și tot ce pot face este să încerc să mă schimb pe viitor. Trecutul este exact ceea ce este, trecutul.” Și chiar așa, Carter a plecat.

Douăzeci de minute mai târziu, însoțitorul de poartă a anunțat îmbarcarea finală. Încă stăteam pe scaunele din zona de așteptare, nesigur ce dracu avea de gând să fac în continuare. Nu aveam cum să-l părăsesc pe Carter, dar rămânerea nu avea decât să ne îngreuneze inevitabilul rămas bun. Și dacă prin vreo minune nu ne-am luat rămas bun în câteva zile, aș putea construi ceva cu el știind că era mereu pe drumuri? Aș putea să dorm noaptea întrebându-mă cu cine ținea companie în acele nopți singuratice de călătorie?

Însoțitorii de la poartă au aruncat de pe indicatorul luminos de destinație și au început să-și împacheteze documentele. Asta a fost. Acum ori niciodată. Îmi era frică să continui, dar gândul să nu-l mai văd niciodată pe Carter era și mai terifiant. Tocmai când au început să închidă ușa jetway-ului, am strigat: „Stai!” Cele două femei s-au întors înapoi exact în aceeași secundă, Carter a alergat frenetic pe ușă.

La naiba cu Dubai și cu regulile lor stupide. Am alergat spre el, iar el m-a cuprins în brațe, ținându-mă strâns. — Nu mă lăsa, Perky. Apoi mi-a luat fața în ambele mâini și m-a sărutat cu pasiune.

"Imi pare rau. Am fost prost. Mi-ai promis că nu mă vei judeca și iată că te judec.”

— Și mie îmi pare rău, Perky. Îmi pare rău că sunt atât de multe în trecutul meu de judecat. Hai să mergem înainte, bine?”

"Da. Asta vreau și eu.”

"Bun. Acum hai să plecăm naibii de aici înainte să te arestez din nou. Își întinse mâna. „Vino să zbori cu mine, frumoaso.”

CHAPTER 12

carter

CÂND AM ATERIZAT ÎN Țările de Jos, nu am putut să cobor suficient de repede din acel avion.

Căpitanul Alexa m-a enervat tot timpul zborului, alternând între a aduce în discuție povești din trecut și a vorbit despre divorțul ei, niciuna dintre acestea nu mi-a păsat dracu. Din clipa în care ne-am îmbarcat, tot ce mi-am dorit a fost să mă întorc cu Kendall. Șapte ore mai târziu, mi-am îndeplinit dorința.

După o aterizare accidentată, micul meu îngeraș blond mă aștepta în cabină când am ieșit din cabină. Ignorând-o pe Alexa și pe ceilalți membri ai echipajului, am atras-o pe Kendall în mine și i-am pus un sărut la fel de intens ca și cel de dinainte de a urca la bord - de parcă am fi continuat exact de unde am rămas.

Abia așteptam să-i arăt Amsterdamul și să o pot atinge liber în public oriunde și oricând îmi dorea inima. Nu am avut foarte mult timp aici, așa că am vrut să profit din plin înainte de a trebui să zburăm înapoi în Dubai. Știam că unele decizii mari se găsesc la orizont după această excursie. Am putea păstra lucrurile grele pentru atunci. Această etapă a călătoriei noastre avea să fie totul despre distracția într-un loc fără granițe.

În timp ce așteptam la preluarea bagajelor, am stat în spatele ei, strângându-mi brațele în jurul taliei ei și i-am spus la ureche: „Toate grijile din capul ăla drăguț, pune-le în așteptare. Uită de ei pentru azi, bine? Vom avea timpul din viața noastră. Ești înăuntru, superbă?”

„Sunt atât de înăuntru”, a spus ea, întorcându-se și băgându-și jucăuș degetul în bărbia mea despicată.

Alegesem un hotel lângă Cartierul Roșu. Kendall și cu mine am tras un pui de somn rapid înainte de a ieși în stradă.

Deoarece ciclismul este uriaș în Amsterdam, am închiriat un tandem, pe care l-am plimbat prin oraș.

Am parcat în cartierul Jordaan . Mergând mână în mână pe străzile înguste, am vizitat câteva galerii de artă și magazine de antichități pe parcurs.

Netherlands, Amsterdam, Jordaan District

Mai târziu, am făcut un tur ghidat printr-unul dintre canale, unde am urmărit ceea ce localnicii numeau case de dans – o grămadă de case istorice înalte, înclinate.

Până la căderea nopții, epuizarea ne ajunsese din urmă. După cina la un restaurant ciudat, am decis să vedem Cartierul Roșu înainte de a ne întoarce pentru noapte.

Strada era mărginită de ferestre iluminate în roșu, fiecare găzduind o cabină în care petrecăreții puteau lua parte fie la un peep show, fie la o prostituată – orice doreau inimile lor. Nu era nimic asemănător pe lume. Am citit această stradă de multe ori, dar nu am luat niciodată parte. Chiar și eu am avut limite. M-a amuzat să văd reacția lui Kendall, luând totul pentru prima dată.

„Deci, totul este legal?”

"Da. Și are sens doar că există o biserică gigantică în mijlocul tuturor, nu? am spus, referindu-mă la Biserica Veche. „Probabil singura locație din lume unde vei găsi religia și prostituția într-un singur loc.”

„Cam magic și pervers.” Ea a râs. „Lebede înot printr-un baraj, înconjurate de o biserică, câteva curve și o mulțime de oale de vânzare.”

„Este ca un vis trippy. Știi ce l-ar face mai bine, totuși?”

"Ce?" Ea a râs.

„Asta”, am spus, trăgând-o brusc în mine și sărutând-o ferm pe buzele ei calde. Apăsându-mi corpul în ea, știam că putea simți erecția practic înțepându-mi blugii. A trecut o perioadă nedeterminată de timp în timp ce am continuat să sug fața în fața unuia dintre bordeluri.

O lovitură în sticlă ne-a întrerupt momentul. Blonda înaltă și puțin îmbrăcată din interiorul ferestrei pe care o blocam ne făcu cu mâna să ieșim din drum. Probabil că i-am împiedicat vederea asupra străzii.

„Îmi pare rău”, am spus, înfășurându-mi întregul corp în jurul lui Kendall din spate, în timp ce ne continuam plimbarea leneșă.

„Deci, vreuna dintre aceste femei te atrage?” ea a intrebat.

"Nu."

"Mincinos."

"Vorbesc serios. Sunt atractive, dar nu le vreau. Acum, dacă ai fi tu într-unul din aceste bordeluri de fereastră... asta ar fi o altă poveste. Cu siguranță aș intra înăuntru și aș fi frâu. Ți-aș continua să-ți dau din ce în ce mai mulți bani pentru a mă lăsa să încerc totul cu tine.” M-am oprit din mers și am tras-o din nou în mine, vorbind peste buze: „Doar ia-mi nenorociții de bani”.

Ea a râs prin sărutul nostru și a spus: „Ți-aș oferi o reducere destul de bună”.

În timp ce glumele noastre erau distractive, să fiu în acest mediu sexual deschis cu Kendall și toate săruturile mă făceau excitat ca naiba. Acum purtam o gălăgie completă în timp ce ne-am întors la hotel. Simțindu-mă din ce în ce mai slabă, știam că, dacă ea se uita la mine în camera noastră, n-aș fi putut lupta cu nimic care se întâmplă de data asta.

Hotelul la care ne-am cazat era un loc ciudat, care a jucat pe tema Cartierului Roșu. Camerele aveau chiar și iluminare roșie opțională, care era grozav ca naiba.

Netherlands, Amsterdam, citadel Hotel Bloedstraat view

„Știi la ce aș putea merge cu adevărat?” a întrebat Kendall când am ajuns în camera noastră.

„Știu răspunsul meu la această întrebare.”

Ea m-a pocnit jucăuș în piept. "Un pahar de vin."

„Aș putea să mă duc să ne iau o sticlă sau două dacă vrei.”

„Mă simt rău că te-am făcut să pleci înapoi, dar într-adevăr, ar fi grozav.”

„De ce nu te relaxezi și faci un duș în timp ce eu sunt afară.”

"Asta suna bine."

Căutând de pe telefon cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice, m-am grăbit afară din hotel pentru a nu pierde prea mult timp departe de ea. La urma urmei, aceasta ar putea fi din punct de vedere tehnic ultima noastră noapte împreună. Deja hotărâsem să o rog să se întoarcă cu mine acasă, în Florida. Deși dacă nu ar fi de acord, aventura noastră s-ar fi încheiat în curând.

La dracu.

Un sentiment de panică a început să se dezvolte.

Nu.

Nu aveam de gând să las frica să intre în seara asta. Această noapte a fost despre a ne bucura de fiecare moment în Amsterdam. Perioadă.

Încercând să-mi blochez toate gândurile deprimante din minte, mi-am făcut drum în interiorul magazinului și i-am cerut însoțitorului cele mai bune sticle de roșu și alb pe care le aveau.

Când mă întorc la hotel, telefonul meu a sunat cu un mesaj de la Kendall.

Kendall: Doar joacă-te.

Ce naiba a însemnat asta?

Carter: Joacă-te cu ce?

Kendall: Unde esti?

Carter: La un bloc de hotel.

Kendall: Scrie-mi când ești aproape aici, dar înainte să intri în hotel.

Câteva minute mai târziu, am făcut ce mi-a cerut ea.

Carter: Sunt aici.

Kendall: Stai afară și uită-te în sus la etajul al doilea de pe strada Bloedstraat a clădirii.

Acolo eram eu. Am cautat.

Oh.

Ale mele.

Dumnezeu.

La dracu.

Pe mine.

Inima mea a început să bată mai repede. Kendall avea luminile roșii aprinse în camera noastră. Partea din față a corpului ei era lipită de fereastră, deoarece nu purta decât un sutien și chiloți din dantelă. Își făcuse părul în două împletituri și își legănase corpul încet și seducător, arătând la fel de confortabil ca oricare dintre doamnele de la fereastră la care asistăm în seara asta. Doar că aceasta nu era o doamnă

de la fereastră. Aceasta a fost fata visurilor mele care a adus la viață o fantezie mai bună decât orice ar fi putut evoca imaginația mea cea mai nebună.

Cu o privire ca veni încoace, ea și-a ridicat degetul arătător și mi-a făcut semn să vin sus. Rămânând înghețată pe trotuar, am încercat să-l inscripționez în memorie – vederea ei în acea fereastră luminând o noapte de ceață în Amsterdam. Știam că nu o voi uita niciodată atâta timp cât am trăit. Faptul că încă țineam sticlele de vin fără ca acestea să-mi cadă din strânsă și să se zdrobească de pământ era lăudabil.

Liftul dura prea mult, așa că am urcat scările, sărind peste trepte pentru a ajunge mai repede la ea. Înainte de a deschide ușa, am inspirat adânc și am închis ochii, jurând că voi merge pur și simplu cu fluxul. Nici măcar nu știam dacă într-adevăr îmi oferea ceva sau mă tachina. Știam doar că mă joc pentru orice în spatele acelei uși.

Kendall deschise.

Gura mi s-a răspândit într-un zâmbet când am luat-o înăuntru și am așteptat direcția ei.

— Te-am văzut uitându-te la mine, spuse ea. "Esti interesat?"

Joacă împreună.

La naiba da.

Vocea mea era plină de dorință. "Da." am înghițit.

"Intra."

Doar joacă-te.

"Care e numele tău?" Am întrebat.

„Kendall. Care este al tău?"

„Carter."

„Bună, Carter."

„Bună, Kendall." Apropiindu-mă încet, am spus: „Pot să-ți spun ceva?"

"Da?"

„M-am plimbat pe aceste străzi toată ziua, căutând în zadar. Nu am văzut pe nimeni mai frumos decât tine pe ferestrele astea. In sfarsit am gasit exact ceea ce cautam. Mulțumesc că m-ai lăsat să intru."

Părea să roșească, probabil simțind că cuvintele mele însemnau mai mult decât niște replici din această mică scenetă. "Cu plăcere."

În timp ce mă îndreptam spre ea pradă, ea făcu pași tachinat înapoi, cu un rânjet ticălos.

— Deci, spune-mi, Kendall. Nu am mai făcut asta până acum. Ce se intampla acum?"

„Negociem. Spune-mi ce vrei, iar eu îți voi spune ce sunt dispus să fac." S-a rezemat de un pervaz de lângă fereastră, despărțindu-și ușor picioarele tonifiate. Luminile de afară străluceau în spatele ei.

Trăgând una dintre împletiturile ei, i-am spus: „Vreau totul. Deci, va trebui să fii tu cel care stabilește niște limite.” Mi-am frecat vârfurile degetelor de-a lungul obrazului ei și de gâtul ei. „Ce-ar fi să ne atingem o vreme, până când îți dai seama cu ce te simți confortabil.”

Închizând ochii și răsuflând tremurând, ea a spus: „Vrei să scot restul?”

„Doar dacă ești de acord.”

S-a ridicat și s-a apropiat de mine. "Eu sunt."

Eram nas la nas când am întrebat: „Pot să te dezbrac?”

Ea a dat din cap. "Vă rog."

I-am desfăcut sutienul din față și mi-am luat un moment să-i admir sânii frumoși care mi-au amintit de două căni de ceai perfecte. "Ești atât de frumoasă."

— Și eu vreau să te văd, șopti ea.

Ridicându-mi încet cămașa peste cap, am simțit că ar fi trebuit să-mi vadă inima bătându-mi prin piept. Habar n-aveam cum voi continua să mă rețin.

Luați doar un moment la un moment dat.

Savurați asta.

Mi-am desfăcut centura și am aruncat-o deoparte, apoi mi-am tras pantalonii în jos și mi-am scăpat din ei.

Eram amândoi doar în lenjerie intimă acum. Mi-am trecut mâinile pe gâtul ei și mi-am luat ambii sâni în palme, masându-i încet. Încercând să-mi păstrez un anumit control asupra mea, mi-am strâns abdomenul pentru a-mi ține pula în frâu.

"Pot sa te ating?" ea a intrebat.

Relaxându-mi corpul, am implorat: „Te rog”.

Kendall și-a frecat mâinile minune în sus și în jos pe pieptul meu și în jurul bicepșilor. Mi-a plăcut felul în care sfarcurile ei s-au încrețit ca reacție la contact.

A o atinge în timp ce ea mă atingea, dar a trebuit să mă abțin a fost de departe cel mai erotic lucru pe care l-am experimentat vreodată. A fost atât de greu să-mi țin gura departe de ea. Mi-am lins buzele iar și iar pentru a nu-mi pierde controlul și a o devasta.

Mă uitam în ochii ei când i-am simțit mâna alunecând în boxeri și înfășurându-mi penisul. Atât de sensibil, am tresărit la contact. A început să-l pompeze încet în mână, în timp ce continua să mă privească. Închizând din nou ochii în extaz, mi-am aplecat capul pe spate în timp ce Kendall mă smutea, răsucindu-și palma mică în jurul penisului meu iar și iar. Și-a folosit degetul mare pentru a răspândi precum și în jurul vârfului meu. Camera era atât de liniștită, singurul sunet al respirației noastre frenetice.

aveam să vin.

Gata să explodeze, mi-am pus mâna pe a ei pentru a o opri.

— Oprește-te sau continuă, Kendall. Să-mi spuneți. Dar nu voi rezista mult. A trecut mult prea mult.”

Oricât de mult mi-a plăcut că ea îmi dăruiește această fantezie, nu puteam ignora că încă mai era o ușoară ezitare în ochii ei.

Eram sigură că ea mă vrea la fel de mult pe cât o voiam eu pe ea, dar nu era pregătită. Seara asta nu a fost noaptea.

Asta nu a schimbat faptul că aveam nevoie de eliberare ca un nenorocit.

Trebuia să preiau conducerea.

„Vreau să continui să mă smuci în timp ce te frec. Vom veni împreună, nimic mai mult, nimic mai puțin.”

O privire de ușurare înlocuia incertitudinea de pe chipul ei.

Discuția s-a încheiat acolo.

Ne-am sărutat cu foame în timp ce ea îmi mângâia penisul în sus și în jos între noi, în timp ce eu mă străduiam să-i scot lenjeria. Masându-i clitorisul cu degetele arătător și mijlociu, nu a trecut mult până când mușchii dintre picioarele ei au început să pulseze. I s-a oprit respirația și am știut că vine. Doamne, ea a fost și mai dură decât mine. A auzit-o gemând în extaz a fost suficient pentru a-mi declanșa propriul orgasm în timp ce i-am aruncat o mulțime de spermă în mână.

Nu era exact cum mi-am imaginat primul nostru contact fizic real. A fost dezordonat și frenetic, dar poate că asta a fost în concordanță cu imprevizibilitatea care ne-a urmărit încă de la început. Pur și simplu nu știai niciodată ce se va întâmpla de la un moment la altul.

Înfășurându-mi mâinile în jurul fundului ei strâns, i-am spus: „A fost fierbinte. Am vrut totuși să fac mult mai mult.”

„Ți-aș fi dat mai mult.”

„Deși apreciez cu adevărat această surpriză pe care mi-ai făcut-o în seara asta, nu erai pregătită, Kendall, și știi asta.”

„De unde mă cunoști atât de bine?”

„Mi-am petrecut suficient timp privind în ochii tăi ca să știu cum să te citesc. Încă nu ești sigur și nu te voi lua pe deplin până când ochii tăi nu vor avea nici măcar un gram de îndoială în ei. Chiar și ceea ce am făcut a fost să o împingem.”

„Ei bine, din punct de vedere tehnic, îl smucim, nu îl împingeam.”

„Poți să faci asta din nou mai târziu, dacă vrei, apropo.”

După ce i-am ridicat chiloții de pe podea, i-am ridicat la nas și am mormăit: „Doamne, mi-a fost dor de mirosul tău”.

„Când m-ai mirosit înainte?”

La dracu.

„Hm…”

„Carter...”

„Prima zi la Maria. S-ar putea să-ți fi aruncat chiloții peste față în timp ce mă loveam în cadă.

„Este atât de sucit... dar cam dulce și fierbinte în același timp. Exact ca tine."

„Vezi... mă înțelegi. Mă accepți pentru mirositorul de chiloți care sunt. Acesta este motivul pentru care nu mă poți părăsi. Nimeni altcineva nu mă va avea.” Am sărutat-o tare, apoi i-am spus în gât: „Nu mă părăsi, Perky. Nu mă lăsa în Dubai. Vino cu mine acasă în Florida... încă o etapă a aventurii. Apoi, iei marea ta decizie... după Boca. Ce spui?"

„Să mergi acasă cu tine este puțin diferit de jet-setting în întreaga lume. Lasă-mă să mă gândesc la asta în zborul înapoi la Dubai, bine? Voi avea șapte ore să reflectez și apoi vă voi da decizia mea despre Florida.”

Oricât mi-aș fi dorit să-mi fi dat o clipă da, a trebuit să-i respect dorințele fără argumente.

În acea noapte, am ținut-o strâns în timp ce dormeam într-o poziție mai intimă decât oricând înainte – cu penisul meu îngrădit lipit de fundul ei prin materialul cămășii ei de noapte. Pena mea cerșea mai mult la fel de mult ca și mine.

Partea cea mai rea a fost durerea din piept care a mers împreună cu o anumită melodie a Beatles care a continuat să cânte în capul meu. Cântecul nu era încă destul de tare, mai degrabă ca o muzică de fundal estompată, pe care mintea mea nu era sigură că era gata să se întoarcă la volumul maxim. Nu eram pregătit să cred. Cu toate acestea, cântecul a fost acolo.

Și o iubesc.

CHAPTER 13

kendall

M-am simțit ca o fată de șaisprezece ani, înnebunită după băiatul care purta geacă de piele și era mereu închis în liceu. S-ar putea să fi avut ceva de-a face cu faptul că mă simțeam în colțul unui stand de reviste din aeroport, când Carter credea că nu se uită nimeni.

„Oprește-te", am șoptit eu ca avertisment, dar nu m-am putut opri să nu zâmbesc. Carter stătea în spatele meu în timp ce mă înfruntam cu un suport pentru reviste, o mână strecurându-mi discret sub cămașă în timp ce îmi mângâia sânul stâng.

„Întreg pe deplin atractivitatea de a călători fără sutien acum. De fapt, insist să nu mai porți niciodată unul când suntem împreună. Fiind capabil să întindă mâna și să găsească această pițigă delicioasă... El strânse. „... oricând vreau, este al naibii de uimitor. Arde-ți sutienele, Perky.

am chicotit. Un bărbat în vârstă s-a apropiat de suport și a stat lângă mine. În loc să-și scoată mâna de pe cămașa mea, Carter a decis să-mi ciupească mamelonul. Greu. A ieșit o încrucișare între un geamăt și un ouch și am încercat să o acoper prefăcând o tuse. „Scuză-mă", am spus când bărbatul s-a uitat la mine.

L-am dat lui Carter în coaste când tipul a plecat. A gemut, dar a reușit cumva să-mi pună o ultimă ajustare a sfarcului înainte de a-și scoate mâna din cămașă. „Suntem într-un loc public. Oprește asta."

Carter mi-a luat coaja urechii între dinți și a mușcat în timp ce îmi șoptește la ureche. „Îți place și știi asta."

Avea perfectă dreptate. Mi-a plăcut. Deși Carter era genul de bărbat pe care nu l-ai putea spune niciodată. Nu ar avea nicio reținere cu o sesiune publică de bâjbâituri. Și dacă aș fi învățat un lucru despre cum reacționez la el fizic, a fost că ar trebui să fiu atent la ce încep pentru că, odată ce plecăm, era aproape imposibil să mă opresc.

„O să mă lovesc în cap înainte să ne îmbarcăm. Alege-ți revistele. Ma intorc imediat." A întins mâna spre dulap și a scos o copie broșată din Fifty Shades of Grey și mi-a dat-o. „Hai să cumpărăm și asta. Poți evidenția părțile murdare, iar atunci când te decizi să vii acasă cu mine, putem juca câteva scene." Făcu cu ochiul.

Tocmai terminam să-mi aleg ultima dintre reviste pentru călătoria cu avionul când Alexa s-a apropiat. Căpitanul Alexa. Am urât că doar o văd pe această femeie m-ar putea face să mă simt atât de neliniștită.

„Kendra. Ce bine să te văd. Ai pierdut deja Trip?” Cățea.

„Sunt Kendall, iar Carter se va întoarce imediat.” Am luat o revistă și am făcut tot posibilul să o ignor, întorcându-mi toată atenția în timp ce treceam cu degetul.

A stat lângă mine încă o clipă înainte de a vorbi din nou. Doamne, cățea chiar mirosea bine. „ Você leu holandês ?” ea a spus.

„Umm… huh?”

Ea a râs. Nu, de fapt, ea nu a râs. Ea a chicotit.

M-am dus la registru confuz, până când m-am uitat în jos și mi-am dat seama că mă prefăcusem că citesc o revistă People în limba olandeză.

Carter a apărut când eram doar noi doi lăsați la coadă. Căpitanul Bitchface stătea în spatele meu. „Alexa. Te-am căutat."

"Oh?" Vocea ei s-a întărit.

El și-a încolăcit brațul în jurul taliei mele posesiv. „V-ar deranja să-mi acordați vreo zece minute când suntem gata de îmbarcare? Vreau să-i arăt lui Kendall cabina de pilotaj. Dă-i un tur fetei mele.”

„ Hmmm ... sigur.”

În clipa în care ne-am îndepărtat de chioșcul de ziare, l-am oprit pe Carter. Aruncându-mi brațele în jurul gâtului lui, l-am sărutat lung și puternic în mijlocul terminalului. Când în cele din urmă ne-am rupt, amândoi fără suflare, el a zâmbit și a spus: „Nu mă plâng, dar pentru ce a fost asta?”

"Nimic. Nu poate fata ta să te sărute oricând dorește?”

La aproximativ trei ore de zbor, am decis să-mi las scaunul pe spate și să încerc să dorm puțin. Nu făcusem aproape nimic decât să mă obsedez de ce ar trebui să fac odată ce am aterizat, deoarece Carter a spus că vrea să mă ia acasă cu el în Florida. Am închis ochii, dar ar fi trebuit să știu că creierul meu nu va putea niciodată să se închidă și să se odihnească. În schimb, am început să vizualizez cum ar putea fi acasă cu Carter într-un fel de vis cu ochii deschiși pe jumătate treaz-jumătăți somn.

Cum ar arăta locul în care a locuit? Nu am fost niciodată la Boca, așa că nu eram sigur de arhitectură sau de amenajare, dar cumva l-am imaginat într-un înalt, elegant, modern, înalt. Poate chiar și apartamentul penthouse. Ne-am plimba prin holul impresionant din sticlă și oțel, am saluta un paznic în uniformă și ne-am îndrepta direct către liftul care așteaptă. Carter strecura o cartelă în slotul de pe panoul liftului și trăgeam direct la ultimul etaj fără să ne oprim. El îmi zâmbea în reflectarea ușilor argintii strălucitoare,

iar eu îi zâmbesc înapoi, emoția curgându-mi prin vene în timp ce așteptam să fiu în intimitatea casei lui Carter. Ajungând în vârf, ușile s-ar deschide, dându-ne intrare directă în apartamentul lui.

În starea mea de vis semi-conștientă, am inspirat adânc și m-am pregătit să intru înăuntru. Atunci visul meu s-a transformat într-un coșmar. Chiar înăuntru, în fața ferestrelor din podea până în tavan ale sufrageriei scufundate, stăteau trei însoțitori de bord. Toți trei erau goi din cap până în picioare, cu excepția pantofilor stiletto bleumarin și a pălăriilor mici în stil cutie de pastile înclinate în lateral.

Mi s-au deschis ochii. Oh Doamne.

Oricât m-am străduit să-mi amintesc de bărbatul cu care mi-am petrecut timpul, bărbatul care era dulce și atent, care nu se uita niciodată la o altă femeie când eram împreună, temerile mele au tot revenit să mă bântuie. Așa ar fi întotdeauna dacă eu și Carter am reuși cumva să păstrăm legătura? Ce s-ar întâmpla cu bărbatul cu dorința sexuală nesățioasă când eram mare și grasă, însărcinată în șapte luni și purtând un copil care nu era al lui? M-ar vrea? Am putea chiar să facem lucrurile să funcționeze dacă merg mai departe cu planurile mele?

Nici nu mi-am dat seama că plâng până când am simțit lacrimile căzând de pe față și mi-au udat mâna. Ce aveam de gând să fac? Cum aș putea continua această călătorie cu acest om și să cad și mai mult? Mai rău, o întrebare la fel de grea a fost, cum aș putea să nu?

În mod miraculos, am adormit puțin după aceea. M-am trezit cu o mână la obrazul meu. "Hei frumoas-o. A mai rămas puțin mai puțin de o oră.”

Mi-am întins mâinile peste cap. „Carter. De ce nu ești în cabină?”

„Trebuia să-ți văd fața. M-a înnebunit al naibii în ultimele șase ore, știind că stai aici și te gândești la ce avea să se întâmple mai departe între noi.

Am zâmbit. Părea că speră că-i voi da decizia mea, dar tot habar nu aveam ce voi face. "Imi pare rau. Nu am încă un răspuns.”

"E in regula. Trebuie să mă întorc. Dar am vrut să-ți spun ceva înainte de a ateriza și te-ai hotărât.”

"Ce-i asta?"

M-a luat de mână. „După ce Lucy a murit, am decis că vreau să merg la școală pentru a fi pilot. Dar mi-era teamă că nu voi putea să-l sparg. Făceam tot timpul la petrecere și făceam dracu, practic purtându-mă ca un ticălos imatur. Am fost acceptat în programul de aviație și nu eram sigur ce să fac. Să zbori cu un avion este o mare responsabilitate și mă îndoiam că sunt capabil. Așa că am făcut ceva ce nu făcusem niciodată înainte. Am scos vechile poezii pe care Lucy le-a scris pentru mine când eram împreună și le-am recitit. Nu sunt sigur ce căutam sau la ce mă așteptam, dar simțeam ceva ce trebuia să fac. Oricum, le-am citit pe toate — trebuie să fi fost cincizeci de ele — nesigur de ceea ce căutam. Nu a devenit clar până nu l-am citit pe ultimul.”

"Ce a spus?"

„Nu-mi amintesc cuvintele exacte, dar finalul a fost cam așa: aripile tale existau deja; acum trebuie să înveți să zbori.” Carter a ridicat din umeri. „Este o prostie, dar am considerat că asta este un semn.

Adică, care sunt șansele să fie poezia lui Lucy despre a învăța să zbor atunci când încercam să decid să devin pilot?”

„Nu cred că este deloc o prostie. Cred cu adevărat că uneori Dumnezeu ne îndrumă să citim semne care să ne ghideze deciziile. Ei sunt mereu acolo, dar El ne face să vedem lucruri în anumite momente din viața noastră. Cred că asta speram să se întâmple în această călătorie când am început. Aș găsi semnele care m-ar ghida să fac alegerea corectă.”

Carter rânji. „Mă bucur că simți așa. Ți s-a întâmplat să citești articolul despre una dintre acele Kardashian din revista ta tabloid?”

Mi-am încruntat sprânceana. „Cred că am făcut-o. Ceva despre unul dintre gemeni a întâlnit un rapper?

Mi-a sărutat buzele. „ Trebuie să mă întorc. Aruncă o altă privire la articol. Poate este semnul tău.”

Confuz, am chicotit. "Bine."

„Ne vedem pe pământ, frumoasă.” S-a ridicat și a început să plece când am sunat după el.

„Carter?”

„Da?”

„Locuiesc însoțitori de bord în clădirea ta?”

Mi-a dat un zâmbet sexy pe jumătate. "Cu siguranta nu."

— Există un portar în uniformă?

"Nu."

„Locuiești într-un penthouse?”

Jumătatea lui de zâmbet s-a lărgit până la un rânjet cu drepturi depline. "Nici măcar pe aproape."

„Deci femeile goale nu te întâlnesc la ușa ta când ajungi acasă purtând stilettos?”

El a râs. „Mulțumesc lui Hristos, nu. Nu ai idee cât de amuzantă este întrebarea asta. Dacă te hotărăști să vii acasă cu mine, amintește-ți ce tocmai ai întrebat.”

"Bine."

După ce Carter a dispărut înapoi în cockpit, mi-am scos revista și am răsfoit paginile până am ajuns la povestea despre unul dintre copiii Kardashian. Curios ce credea că ar putea fi un semn pentru noi, am recitit întreg articolul. Povestea era despre Kendall, deci a existat o astfel de caracteristică comună, dar asta a fost cam tot ce am putut să găsesc și care ar putea să mă îndrume către orice. Ea cunoscuse un tip nou, care era sigur că nu era nimic nou, iar articolul avea câteva imagini cu ei sărutându-se și patinând cu rotile. Se pare că erau într-o călătorie la Miami, așa că a existat și o conexiune slabă cu Florida. Neputând să-i sparg mesajul criptic, m-am gândit că l-aș întreba pe Carter despre asta când am aterizat. Dar apoi am închis revista și semnul lui m-a lovit direct în față.

Coperta avea diverse citate. În colțul din dreapta sus, era o poză cu Taylor Swift și dedesubt era scris. Taylor: Muzica este mai bună decât sexul. Am râs în sinea mea, gândindu-mă că în iad nu există nici un

semn în care ar fi vrut să citesc. În partea de jos a copertei era o poză cu Kendall Jenner. Cuvintele de dedesubt m-au lovit puternic și am știut exact ce spera Carter să văd ca un semn. Kendall: M-am îndrăgostit în Florida.

Când am aterizat în Dubai, am așteptat pe scaunul meu până când avionul a fost aproape gol. După ce ultima persoană a trecut, mi-am îndesat revista Okay în geantă și mi-am mers în cabina de pilotaj unde stătea Carter. Pentru prima dată, părea nervos. A dispărut pilotul zâmbitor, încrezător și înflăcărat pe care îl cunoșteam, înlocuit cu ceva care semăna foarte mult cu vulnerabilitatea.

Nu am spus nimic până când am stat în fața lui. Apoi, mi-a întins mâna ezitant. „Ce spui, Perky? Vino cu mine acasă?”

Am păstrat o față solemnă în timp ce mi-am întins mâna pe degetele de la picioare ca să mă văd aproape ochi în ochi cu el. „Cum pot să contrazic sfatul unei Kardashian?”

ZBURUL CU CARTER lângă mine a fost mult mai distractiv decât să-l am în cabina de pilotaj unde nu puteam să mă uit la chipul lui frumos. Zborurile de la Dubai la Florida au fost pe un cod partajat, ceea ce însemna că eram pe o companie aeriană soră și nu am fost supuși haremului obișnuit de însoțitori de bord al lui Carter pentru zborurile chinuitor de lungi. Am petrecut cincisprezece ore zburând și schimbând avioanele, totuși, între somnul cu capul pe pieptul lui Carter și jocul sensibil sub pătura de zbor, m-am bucurat de fiecare moment al zborurilor. De fapt, m-am simțit împrospătat când am ieșit din terminalul din Miami.

Miami terminal

Ne-am urcat într-un autobuz de transfer până la parcare pe termen lung, iar când ne-am dus la mașina lui Carter, mi-am dat seama cât de multe aveam de gând să învăț despre bărbat văzându-l în împrejurimile lui familiare.

„Acesta sunt eu”, a spus Carter în timp ce ne îndreptam spre un suburban mare și negru. A deschis trapa din spate și ne-a ridicat bagajele înăuntru, apoi a mers până la ușa pasagerului, a deschis-o și m-a ajutat să sară și să intru.

Black Chevrolet Suburban

M-am întors și am verificat interiorul în timp ce el se plimba pe partea șoferului. „Acest lucru este uriaș. Pot să încap două dintre mașinile mele aici. Cred că te-am imaginat mai mult într-un autobuz cu două locuri puțin sportiv decât acest autobuz. Totuși, cumva, asta ți se potrivește și ție."

„Obișnuia să aveam exact asta. Porsche Targa din 1972 puțin roșu. Mi-a plăcut chestia aia. L-am schimbat cu un prieten anul trecut pentru această fiară. A suferit o operație la spate și a avut probleme să se ridice pe scaunul înalt, iar eu aveam nevoie de ceva mai mare pentru a transporta prostiile."

— Tranzi porcării în jur?

Carter a pus mașina în volan și a ieșit din lot. „Da. Întotdeauna încarc chestia asta dintr-un motiv sau altul."

„Cât durează drumul până la tine?"

„Aproximativ o jumătate de oră. Merge repede, este în mare parte autostradă."

În timpul călătoriei, mi-am parcurs e-mailurile. Era una pe care o evitasem de câteva zile – care răspundea mamei mele. Știam că era cel puțin pe jumătate încărcată când a scris-o, doar din propozițiile ei. Mama mea bine vorbită avea tendința să-și piardă educația la internat după o halbă de votcă. Mai degrabă decât să explic ce fac cu adevărat, am luat calea ușoară și i-am trimis un e-mail spunându-i că încă călătoresc cu un prieten și că voi lua legătura în câteva zile.

În scurt timp, am ieșit de pe autostradă, am făcut câteva viraje rapide și am tras pe un drum care ducea la o comunitate rezidențială. Intrarea avea o fântână mare în mijlocul unui drum circular și o clădire primitoare a clubului. În stânga și în dreapta, erau porți de intrare care blocau trecerea către ceea ce păreau sute de apartamente într-o comunitate bine planificată. Carter trase la stânga și se opri să coboare geamul și să introducă un cod. Poarta s-a deschis încet și am trecut cu mașina.

US map, Florida, Boca Raton

LIVE beaches

BOCA RATON, FL

Crestview
Destin
Panama City
Tallahassee
Jacksonville
St Augustine
Palm Coast
Ocala
Daytona Beach
ATLANTIC OCEAN
FLORIDA
Orlando
Kissimmee
Cocoa Beach
Tampa
GULF OF MEXICO
St Pete Beach
Sarasota
West Palm Beach
Fort Myers
Boca Raton, FL
Ft Lauderdale
Naples
Miami
The Bahamas
Key West

US, Florida, Boca

Un semn decorativ ne-a întâmpinat pe cealaltă parte. Bun venit la Silver Shores. Ne bucurăm că ești acasă în siguranță. Un bărbat în vârstă, purtând o salopetă gri, conducea un scuter cu un coș în față și făcea cu mâna și țipa când am trecut. „Hei, Cap. Bine ai venit acasa."

Carter îi făcu semn înapoi și zâmbi. „Acesta este Ben. A fost gunoier din New York timp de patruzeci de ani. Încă poartă puloverul în fiecare zi. Ar fi cel mai apropiat de portarul în uniformă pe care ți-ai imaginat că îl am.

Pe măsură ce mergeam mai departe în comunitate, m-am uitat în jur. Nu a fost nimic așa cum mă așteptam. Deși era curată și bine îngrijită , era exact opusul unui talie mare elegant. În schimb, clădirile erau toate simple apartamente pe două niveluri, foarte standard și normale.

După câteva blocuri, am făcut stânga și am tras într-un loc de parcare. Carter zâmbi și arătă spre una dintre unitățile de la primul etaj. „Și că acolo, acesta ar fi penthouse-ul meu.”

US, Florida, Boca, Shores two-levels condo

CHAPTER 14

kendall

„BINE AȚI VENIT LA SĂLAMUL MEU UMIL.” Carter și-a deschis larg brațele când am intrat în apartament.

Avea o dimensiune frumoasă, nu prea mică, nici prea mare. Două canapele de pluș, de culoarea bronzului, stăteau în mijlocul spațiului deschis. Palmierii au zburat în afara ușii de sticlă din spate care dădea într-o zonă mică de terasă.

„Acesta este ca un mic paradis ascuns.”

„Nu este exact ceea ce te așteptai?”

"Sincer? Nu este. Îmi imaginam ceva asemănător cu un grătar pe South Beach.”

„Știu că viața mea este destul de nebună, dar când sunt acasă, îmi doresc pace, practic total opusul vieții rapide pe care o duc când zbor.”

Stomacul meu mârâia. „Doamne... îmi pare rău pentru asta.”

„Ți-e foame? Îți pregătesc micul dejun.”

"Poate un pic. Da. Ar fi grozav."

Carter și-a deschis frigiderul din oțel inoxidabil. „Să vedem ce avem. Se pare că există niște recipiente cu mâncare.”

„Chestiile alea nu pot fi bune. Ai fost plecat de prea mult timp.”

"Nu. Asta a fost făcut chiar astăzi.” Arătă spre o etichetă. „Vezi data?”

Cineva lipise un clei cu data de azi deasupra Tupperware-ului. Spunea: Chestii fierbinți pentru lucrurile mele fierbinți. — Muriel.

A scos un alt Pyrex. Acela avea o etichetă pe care scria: Încearcă asta. Este mai bun decât al lui Muriel.

Bătăile inimii mi s-au accelerat. "Ce dracu este asta? Ai femei care gătesc pentru tine?”

"Vecinii mei. Au datele mele de întoarcere în calendar și lasă mâncarea. Au cheile la mine pentru că îmi hrănesc pisica și schimbă cutia de gunoi.”

"Tu ai o pisica?"

"Da. Numele ei este Matilda. Ea se ascunde când miroase o persoană nouă. De aceea nu ai văzut-o."

„Desigur, păsărica ta este o femeie."

„Sper că păsărica mea stă chiar în fața mea, pentru că nu am nicio altă păsărică pe care o vreau." Expresia de pe chipul lui era total serioasă când a spus: „Abia aștept să mănânc și eu".

A trebuit să-mi strâng mușchii dintre picioare, mi-am dres glasul și am schimbat subiectul. „Cine sunt aceste vecine?"

Scuturând din cap, a spus: „Nu este ceea ce crezi."

"Ce este atunci?"

„Sunt destul de mari pentru a fi străbunicile tale, Kendall."

Ușurată, mi-am mijit ochii. — Ai bătrâne care gătesc pentru tine?

"Da. Ei insistă să mă plătească înapoi pentru că i-am ajutat din când în când."

„De fapt, este destul de dulce."

„Mulțumesc dracu' că o fac, pentru că nu pot găti de rahat."

După un mic dejun în care am încercat atât caserolele lui Muriel, cât și ale lui Irene, m-am aventurat la baia lui Carter să fac un duș fierbinte.

La deschiderea ușii, am sărit pe locul în care pisica Matilda șuiera la mine. Cu gheare afară, nici măcar nu m-a lăsat să intru pe ușă.

Am strigat spre hol: „Carter! Pisicuta ta pare posedata. Ajutor! Ea nu mă va lăsa să trec."

„La naiba. Ajung imediat!"

M-am uitat înapoi la Matilda. — Calmează-te, pisicuță. Nu o să te rănesc."

Carter a apărut câteva secunde mai târziu. „Nu mi-am dat seama că e aici. De obicei se ascunde sub patul meu. Este foarte posesivă." El ridică de pe pământ pisica cenușie și plinuță, iar ea miaună.

Matilda a fost doar încă una dintre cățelele nebune ale lui Carter cu care să se lupte. Inima mi-a sărit o bătaie când el și-a îngropat fața în blana ei, împroșcând-o cu sărutări. Am încercat să îndepărtez rapid gândul fugar că Carter ar putea fi un tată bun într-o zi. A provocat durere fizică să te gândești la asta dintr-un motiv oarecare. Poate că asta s-a întâmplat pentru că instinctul meu încă îmi spunea că viitorul nostru nu avea de gând să se împletească.

„Nu sta prea mult în duș. Vreau să vă arăt în jur. Avem o zi mare. Prima zi înapoi aici este întotdeauna una plină."

„De ce ocupat?"

El a zâmbit. "Vei vedea."

Ce însemna asta?

După ce am ieșit de la duș, Carter a deschis ușa băii și am apucat instinctiv prosopul ca să mă acoper.

Își întinse mâinile. "Pot?"

Nici măcar nu am înțeles cu adevărat la ce am fost de acord, am dat pur și simplu din cap.

Carter mi-a luat prosopul din strângere, în timp ce ochii lui au călătorit pe lungimea corpului meu umed și gol. A început să-mi șteargă ușor fiecare picătură de apă de pe piele. Mâna lui a zăbovit peste picioarele mele în timp ce și-a luat timpul dulce pentru a-mi freca prosopul între picioare. Trebuia să mă usc, dar în schimb mă udam când clitorisul a început să-mi bată.

Prosopul a căzut la pământ, dar mâna lui Carter a rămas, frecându-mă înainte și înapoi până când am simțit că deodată încep să ajung la punctul culminant. „Vino. E in regula. Vino, șopti el. „Vreau să vă urmăresc fața."

Ochii mi s-au dat înapoi când mi-am permis orgasmul să treacă prin mine. A fost cea mai rapidă pe care am avut-o vreodată, dar a fost foarte intensă.

Când ochii mi s-au deschis în sfârșit, Carter îmi arăta cu degetul în picioare, aducându-mi în atenție duritatea lui. "La dracu. S-ar putea să fi fost o greșeală, mârâi el.

Penisul i se întindea prin blugi. Mi-am ridicat privirea la părul lui, care era încă ciufulit din cauza jocului cu pisica. Arăta atât de sexy. Am avut un impuls intens să îngenunch și să am grijă de el, dar înainte să pot face o mișcare, el s-a dat înapoi.

„Doamne, uneori e prea mult de luat", a spus el înainte de a ieși brusc din baie, lăsându-mă complet trezită, deși tocmai venisem.

Când am ieșit îmbrăcat complet, Carter nu mai avea erecție, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă s-a dus în camera lui și s-a smucit. Gândul acela m-a excitat și mai mult.

După ce și-a făcut propriul duș, a ieșit din baie, arătând delicios, cu părul ud pe spate și îmbrăcând pantaloni scurți cargo și un tricou îmbrăcat. „Ești gata de turul cartierului?"

"Sigur." Am zâmbit.

Soarele din Florida strălucea puternic în timp ce Carter și cu mine am mers cam un bloc până când am dat de o grupă de aproximativ cincizeci de scutere Segway parcate de-a lungul unui gard. S-a aplecat și a descuiat două dintre ele.

Segway

"Ce se întâmplă?"

„Aceste scutere aparțin tuturor celor din cartier. Ne dau o cheie care le deblochează. Este ceea ce folosesc majoritatea oamenilor pentru a se deplasa.”

Atat de ciudat.

Carter era atât de mare încât arăta cam ridicol când s-a urcat pe unul și a început să demonstreze cum a funcționat. S-a întors după o scurtă perioadă de timp să mă ajute să merg pe al meu până când am fost confortabil cu cum să-l călăresc.

Neputând să-mi stăpânesc zâmbetul de pe buze în timp ce mergeam, l-am ascultat cum Carter a arătat caracteristici importante ale cartierului închis, cum ar fi un lac care trecea de-a lungul lui, un mic centru comunitar și o piscină interioară. Zona era masivă; începea să aibă sens de ce oamenii călătoreau cu scutere.

Pe măsură ce am continuat să călărim, altceva a devenit foarte clar. Nu trecusem pe lângă nimeni sub vârsta de șaptezeci și cinci de ani. De asemenea, toți cei care au trecut pe lângă noi aveau fie păr albastru, fie deloc.

„Cu siguranță sunt o mulțime de cetățeni în vârstă în cartierul tău.”

Aproape de îndată ce cuvintele mi-au ieșit din gură, Carter aproape că a căzut de pe Segway. S-a oprit și a început să râdă isteric. Nu a fost un râs normal. A fost o criză plină de râs.

Și-a ținut stomacul în timp ce a spus: „Așteptam să înțelegi, Perky”.

„Prin ce?”

"De ce râzi de mine?"

„Ți-a luat destul de mult.”

"Despre ce vorbesti?"

„Nu sunt doar mulți cetățeni în vârstă aici, Kendall. Cam toată lumea este. Aceasta este o comunitate pentru seniori activi cu vârsta peste șaizeci și cinci de ani. Majoritatea locuitorilor sunt de fapt în vârstă de șaptezeci și optzeci de ani.”

Aștepta.

Ce?

„Atunci ce dracu trăiești aici?”

„Aceasta este întrebarea anului, nu-i așa?” Mi-a dat o palmă rapidă pe fund. "Haide. Întoarce-te pe scuter. Îți voi spune o mică poveste.”

Pe măsură ce mergeam, Carter a început să explice. „Bine, deci acum câțiva ani, bunica mea a murit.”

"Imi pare rau."

"Mulțumiri. Oricum, apartamentul meu era de fapt al ei. Ea și pisica ei Matilda au locuit aici mulți ani. După ce a murit, am fost surprins să aflu că mi-a lăsat apartamentul în testament.”

„De ce tu și nu surorile tale?”

„Cred că nu a vrut să fie nevoită să aleagă între ei doi. Sunt foarte competitivi. Le lăsase niște bani și mi-a dat apartamentul. Aveam toată intenția să-l vând. Dar când am zburat să-l curăț, mi-am dat seama cu fiecare zi petrecută aici că nu am fost niciodată mai liniștită în viața mea. Nu conta cum arătam, ce făceam pentru a-mi câștiga existența... nicio femeie de vârsta mea nu trebuie să-și facă griji că nu-și va face. A fost ca o evadare totală și o ascunzătoare.”

„Deci, ai rămas.”

"Am facut."

„Ești singurul tânăr de aici?”

„Din câte știu eu, sunt. Dar chestia este că... chiar dacă aș vrea să plec acum, m-aș simți puțin vinovat.”

"De ce?"

„ O să sune ciudat...”

"Ciudat?" am glumit plin de sarcasm. „Nu există nimic ciudat în această situație!”

„Mulți dintre acești oameni au ajuns să depindă de mine. În cea mai mare parte, duc o viață destul de egoistă când zbor. Dar când sunt aici, îmi las egoul în cer. Tu stii? Ajutând acești oameni, fie că îi împing să facă comisioane sau să ridic ceva... mă face să mă simt bine.”

Apoi, m-a lovit. "Oh, Doamne. Suburbanul. De aceea ai o mașină atât de mare, nu-i așa?”

„Da.” El a chicotit.

„Ești ca duba aia care apare la supermarket transportând bătrâni prin preajmă.”

„Practic, de câteva ori pe lună, sunt.”

"Wow. Cred că sunt o mulțime de lucruri de care nu mi-am dat seama despre tine, Carter.

„Sunt multe altele pe care sper să-ți arăt, iubito. Aveți încredere în mine."

„Nici măcar să nu încercați să vă comportați sexy în nenorocitul de chestia aia”, am spus în timp ce continuam să mergem.

„Ar fi cu siguranță prima dată când încerc să seduc pe cineva pe un Segway.”

„Unde mergem oricum?”

"Suntem aproape acolo."

"Unde?"

„Casa tatălui meu.”

"Tatăl tău? Credeam că părinții tăi sunt în Michigan?

"Sunt."

"Sunt derutat."

„O vei primi destul de repede. Îți amintești ce mi-ai spus în Amsterdam... să mă joc împreună?

"Da."

„Asta sunt pe cale să-ți cer să faci.”

CARTER AVEA O CHEIE pentru a intra într-una din celelalte unități. Un bărbat care părea să aibă vreo optzeci de ani stătea în fața unui televizor mai vechi.

„E timpul, Brucey ! Picioarele mele mă omoară.”

Brucey ?

Carter s-a uitat la mine cu un zâmbet. „Nu mă face de rușine în fața prietenului meu, bătrâne.”

„Ce faci cu Michelle Pfeiffer?”

— Nu este Michelle Pfeiffer, popă.

„Atunci cine este?”

„Numele ei este Kendall.”

"Papusa Ken?"

Carter ridică vocea. „Kendall... Kendall.”

"Tot ceea ce. Vino să-mi tai unghiile de la picioare.”

„Nu s-au terminat de când am fost ultima dată aici?”

„Cine altcineva le va face?” mormăi bărbatul.

"Adevărat. Unde ai pus mașina de tuns?”

„La naiba dacă știu.”

„ O să mă trimiți din nou la o vânătoare de tesori?”

„Adu-mi niște suc de prune în timp ce ești treaz. Am fost susținut de zile întregi”, a spus el înainte de a scăpa un fart mare.

Oh.

Bine.

„Oh, acela suna umed!” Carter a glumit înainte de a-și ghintui capul pentru ca eu să-l urmez pe hol.

„Cine este el, Carter?”

Carter a vorbit jos: „Numele este Gordon Reitman. Era un prieten al bunicii mele. În testamentul ei, ea mi-a cerut să fiu cu ochii pe el. Nu are pe nimeni altcineva. Soția lui a început cu câțiva ani înainte ca bunica să moară. Primește o vizită de la niște asistente de câteva ori pe săptămână, dar nu este chiar suficient.”

„De ce îți spune Brucey ?”

„Bruce era numele fiului său. Singurul copil. Copilul a murit într-un accident de mașină când era adolescent. Când Gordon a început să-și piardă mințile, a început să creadă că Bruce era încă în viață și că eu eram Bruce adult. Am încercat să-l corectez o dată și nu m-a crezut. A devenit beligerant. Deci, pur și simplu am mers cu ea.”

„El chiar crede că tu ești el sau vrea doar să creadă asta?”

„Cred că chiar crede asta în acest moment, da.”

Wow.

Carter a pescuit prin câteva sertare din baia lui Gordon și, în cele din urmă, a găsit punga mică de plastic care conținea mașina de tuns. Și-a pus și două mănuși de cauciuc peste mâini.

„De ce ai nevoie de acestea pentru a-i tăia unghiile?”

„Vei afla în curând.”

Întors în sufragerie, Carter s-a așezat pe un pouf în fața picioarelor lui Gordon înainte de a-i scoate șosetele bătrânului. Unghiile lui erau galbene și cruste. Acum a devenit foarte clar de ce Carter folosea mănușile din latex.

În timp ce el a început să aibă grijă de degetele de la picioarele lui Gordon, m-am dus la o manta care prezenta imagini cu un băiat tânăr într-o șapcă de baseball. Mai era o poză cu același băiat ca adolescent. Apoi, la capătul îndepărtat al mantalei era o poză cu Carter, îngenuncheat lângă Gordon.

„Ow, la naiba!” a strigat Gordon, îndemnându-mă să mă întorc.

„Ține-ți piciorul nemișcat și urmărește-ți limba în fața fetei mele, Pops, sau va trebui să-ți gâdil picioarele.” Carter a început să-l gâdilă scurt în partea de jos a piciorului lui Gordon, ca avertisment, iar bătrânul a scos un chicotit neobișnuit.

„Vor fi mai multe de unde a venit”, a spus Carter.

— Era timpul să aduci o fată acasă, fiule.

Carter s-a uitat la mine. „Ei bine, acesta este special.”

Oare nu adusese niciodată o femeie în acest loc?

„Te-am iubit în Grease”, a spus Gordon.

M-am uitat la Carter confuză. „Hmm?”

„Se pare că încă mai crede că ești Michelle Pfeiffer. Du-te cu ea." Carter a pus mașina de tuns înapoi în geantă. „Totul gata.”

Spre uimirea mea, Carter a început apoi să-i pompeze niște loțiune în mâini și a început să frece picioarele lui Gordon. Bătrânul și-a aplecat capul pe spate pe scaun și a închis ochii. A început să geme în extaz. După câteva minute, geamătul s-a transformat în sforăit. Gordon era stins ca o lumină.

Carter s-a ridicat, iar eu l-am urmat în baie. Se întoarse brusc și își ridică tachinat mâinile acoperite cu loțiune. "Lasa-ma sa-ti iau fata."

"Brut!" Am râs. „Scoate mănușile alea!”

„Hai, știi că vrei ceva din ceea ce am.”

„Carter, serios, nu glumă. Curăță-ți mâinile dacă vrei să visezi să mă atingi din nou.”

Se apropie tachinător și își încreți sprâncenele. „Nimic în neregulă cu o mică ciupercă.”

„Carter!”

„Bine. Bine.”

Carter a scos mănușile înainte de a se spăla pe mâini. Apoi s-a întors, sprijinindu-mă încet de perete și sărutându-mi un sărut cald pe buze.

Trecându-mi degetele prin părul lui, m-am uitat în ochii lui. „Știi, am învățat încet să am încredere în tine, văzând persoana de sub fațada pilotului playboy. Dar asta, ceea ce ai făcut pentru acest bărbat – nu doar chestia cu picioarele, ci să-l lași să simtă că are o familie – îmi arată cu adevărat cine ești cu adevărat. Îmi amintește cât de mult mi-a plăcut să o ajut pe Wanda cu toți acești ani în urmă și mă inspiră să fiu o persoană mai bună. Ești altruist, Carter.”

S-a apropiat mai mult. „Ei bine, în acest moment anume, mă simt opusul abnegației... foarte lacom.”

"Chiar așa?"

— Ți-am spus vreodată cât de frumoasă ești, Perky?

"Cred ca da."

„Nu, vreau să spun, chiar ți-am spus. Nu cred că am clarificat vreodată cu voce tare cât de mult te vreau și vreau să știi asta, înainte de a încerca să pleci. Știu că am avut cel mai bun comportament al meu, dar voi fi sincer. De când am aterizat aici, în Florida, îmi este din ce în ce mai greu să mă abțin. Dacă mi-ai spune chiar acum că mă lași să te trag în clipa asta, sunt aproape sigur că nu aș mai putea rezista. Deci, vă spun doar că am atins punctul meu de rupere — pula mea a atins punctul de rupere. Trebuie să te trag, trebuie să fiu în tine."

"Aici? În baia acestui bătrân? Cu proteza lui practic uitându-se la noi din chiuvetă?

„Dacă mi-ai spune că-l vrei aici... la naiba da. Te-aș dracu chiar aici. N-aș mai pierde o secundă din timpul nostru prețios. Dar serios, mingea e în terenul tău. Am un dormitor liber. Dormi acolo diseară, bine?"

"Așteptа. Nu înțeleg. Acum, îmi spui că nu vrei să te culci cu mine?

"Nu. Nu mai. Nu mai pot dormi lângă tine cu pula mea lipită de fundul tău, decât dacă mă lași înăuntru. Un bărbat poate lua doar atât de mult."

"Bine. Pot să înțeleg că."

„Și, în timp ce sunt sincer cu tine, o să spun altceva, pentru că lucrurile ar putea deveni un pic nebunesc în seara asta și s-ar putea să nu am nicio șansă."

„Bine…"

„Avem doar câteva zile aici. Știu că trebuie să-ți petreci o parte din acest timp decizi ce să faci. Simt cel puțin că am devenit prieteni apropiați. Așa că, în calitate de prieten al tău, trebuie să te anunț că cred că ai face o mare greșeală mergând mai departe cu inseminarea artificială din Germania."

„Bine, spune-mi de ce."

„Sunt o mulțime de bani în joc. Înțeleg. Dar banii nu sunt totul, Kendall. Într-o zi , când panica acestui termen limită va trece, vei privi înapoi și vei regreta că ai renunțat la copilul tău frumos. Și crede-mă, acel copil va fi prețios dacă iese din tine. Nu te poți juca cu viața umană. Ca să nu mai vorbim, nici banii nu te pot face fericit cu adevărat. Cred că copilăria ta este o dovadă în acest sens. Poate că nu sunt milioane, dar sunt cei doi cenți ai mei. Joc de cuvinte intentionat."

M-am uitat doar în ochii lui, absorbindu-i cuvintele înainte de a întreba: „Ce te face fericit?"

— Tu, spuse el fără ezitare. „Ești singurul lucru care m-a făcut fericit într-o perioadă foarte lungă de timp. Și nici nu vreau să-mi imaginez că pierd acest sentiment."

"Mulțumesc. Simt la fel și părerea ta despre toate este notă. Crede-mă, am auzit tare și clar."

Carter respiră adânc și se uită în jos la telefonul său. „Ar fi bine să plecăm de aici înainte ca el să se trezească și să mă facă să-i spăl fundul."

"Spune ce? S-a mai întâmplat asta?"

„Are un spate rău... are probleme să ajungă în spatele lui. Mă voi întoarce mâine și mă voi uita la el."

„Doamne, ești un sfânt.”

„Nu. Doar făcând ceea ce ar face orice fiu bun.” Făcu cu ochiul.

„Mai devreme ai spus că am avut o noapte plină. Se întâmplă ceva în seara asta?”

Părea mult prea amuzat pentru confortul meu. „Te las să ghicești, dar înainte să te gândești la asta, amintește-ți doar unde ești.”

"Da-mi un indiciu."

„Începe cu un B.”

„Muie?”

"La dracu. De ce a trebuit să spui asta? Acum, o să merg pe drum cu lemne majore.”

M-am concentrat și mi-am repetat: „Unde suntem... unde suntem... știu! Gratar!"

„Bine presupunere, dar nu. Îți dau un alt indiciu. S-ar putea să ai noroc în seara asta.”

Am râs. „Galog cu minge”.

„Bingo!”

"Asta e? Am dreptate? Ball gag?”

„Nu, Perky. Bingo. Acesta este răspunsul. Este noapte de Bingo.”

CHAPTER 15

kendall

"INTRAȚI!" AM TIPA peste umăr în timp ce stăteam în fața oglinzii din dormitorul pentru oaspeți, terminând să-mi legă părul într-o coadă de cal.

Ușa se deschise scârțâind. "Intra? La dracu. Trebuie să încetezi să-mi mai vorbești așa murdar când suntem pe cale să ieșim și să fim în fața a o sută de bătrâni."

Am râs: „Intră nu este murdar. Creierul tău este murdar, Carter.

A mers și a stat aproape în spatele meu, vorbind în reflecția mea. „Cred că ar trebui să eviți să folosești anumite cuvinte în seara asta, cum ar fi vino și poate alte câteva."

„Ce alții ar putea fi ăia?"

„În capul meu? Suflă, suge, smucitură, gaură, plimbare, îndoi, înghiți, înăuntru, carne, nuci, slurp, gust, mângâie, linge, trage, smulge, fierbinte, cald, umed, ciugulește, palpita, bubui, cireș, cutie, mânca, durere, lovitură, împingere, trage, bat, șurub, dezordonat, plug, împingere și umplere."

Sprâncenele mi se ridică. „Toate astea au fost pe capul tău?"

Carter își coborî privirea și gemu. "La dracu. Mai bine adaugă și capul la acea listă."

„Cred că ai înnebunit." Terminându-mi părul, m-am întors spre el. De când stătea în spatele meu în oglindă, nu observasem ce purta. „Îți porți uniforma? La Bingo?"

Cocky Carter păru să înroșească. „Doamnele îmi cer să-l port."

Mi-am acoperit gura si am crapat. "Oh, Doamne. Ești o bomboană pentru ochi bătrână."

"Taci." Carter era stânjenit. Era pentru prima dată când îl vedeam modest în privința aspectului său, așa că nu m-am putut abține să nu-l ciocnesc.

„Tu ești târfa lor de bingo."

„Coborâți, Perky."

„Apelantul pumei."

A clătinat din cap, dar i-am văzut colțurile gurii tremurând.

„Tu ești PILF-ul lor.”

„PILF?”

„Pilot cu care mi-ar plăcea să mă dracu. Ca o milf , dar cu un pilot fierbinte în schimb.”

Carter mi-a prins coada de cal. „Continuă să vorbești, gura mare. De fiecare dată când mă tachinezi, te voi tachina înapoi.” Mi-a dat părului o strângere puternică, expunându-mi gâtul la el. Apoi a continuat să se aplece și să-mi lingă încet de la claviculă la ureche. Când de pe buze mi-a căzut un mic miel, mi-a șoptit la ureche. — Va trebui să încui ușa asta dacă te decizi să dormi aici în seara asta.

BUZELE MI ERAU ÎNCĂ UMFLATE când am ajuns la Bingo cu zece minute întârziere. Camera a izbucnit în bucurie când Carter a mers în fața camerei. Unii dintre bărbați au mers să-l întâmpine, dându-i o palmă pe spate și dând mâna. Toate femeile bâzâiau pe scaunele lor. A fost cel mai nebunesc lucru la care am asistat vreodată. Carter a fost un star rock... pentru un grup de oameni în vârstă dintr-o comunitate de pensionari.

Am privit amuzată din fundul camerei până când s-a apropiat de mine o femeie mai în vârstă. — Trebuie să fii Kendall?

"Da. Cum ai știut?"

„Carter mi-a trimis un mesaj mai devreme, cerându-mi să am grijă de fata lui în seara asta. Și... ei bine...” Ea se uită prin cameră. „Ești singurul care nu a trebuit să-ți pună sânul peste umăr pentru a merge spre sala de bingo.”

Am zâmbit, iar ea mi-a oferit brațul ei. "Haide. Eu sunt Muriel. Ți-am salvat un loc între mine și Bertha.

Muriel și Bertha aveau fiecare cel puțin o duzină de cărți de bingo întinse în fața lor. Amândoi își amenajaseră și mesele cu obiecte personale. Muriel avea o ramă mică de argint cu o poză cu trei copii mici, o sticlă de apă, trei ștampile de cerneală de diferite culori și un vas mic de bomboane umplut cu jeleu. Când m-a surprins privind, a ridicat cadrul. „Aceștia sunt Seth, Rachel și Emma. Copiii fiului meu. S-a căsătorit cu o cățea pe roți, dar ea mi-a făcut darul nepoților, așa că o tolerez.”

"Ei sunt frumosi."

"Mulțumesc. Tu și Carter vreți să faceți copii într-o zi?

Inima mi s-a scufundat la simpla pomenire a mea și a unui copil. "Nu știu. Nu ne cunoaștem atât de mult.”

Bertha sa aplecat și a intervenit: „Aș avea copiii lui dacă aș putea. Scoate în evidență toți acei mici mini-piloți cu bărbii gropite.”

mi-a șoptit Muriel. "Ingnor-o. Ea bate sosul înainte de a veni la Bingo. Nu ne plângem pentru că o face să nu-și poată marca cărțile corect, ceea ce înseamnă șanse mai mari pentru noi ceilalți de a câștiga.”

strigă Bertha. „Te aud, știi!”

Muriel a ridicat din umeri și i-a făcut semn să plece. Bertha avea o linie dreaptă de patru 7-Ups în partea de sus a zonei ei de masă și mi-a oferit unul. „Vrei un 7 și 7, Barbie? Sticla de apă are Seagram cu care să o amesteci. Trebuie să -l maschez pentru că unii dintre membrii consiliului de conducere au decis că noaptea de Bingo ar trebui să fie fără alcool.”

Muriel chicoti. — Spune-i de ce au făcut această regulă, Bertha.

Bertha a înghițit din ceașca ei roșie. „Pantalonii mei erau prea strâmți. Le-am deschis în timp ce stăteam aici și am uitat să le ridic înapoi înainte să mă trezesc. Oamenii ăștia se poartă cu toții de parcă nu ar fi văzut niciodată un fund mic până acum.”

Muriel a adăugat: „În primul rând, n-a fost un mic fund din 1953. Și în al doilea rând, ea omite partea în care a încercat să meargă cu pantalonii jos în jurul gleznelor, s-a împiedicat și a căzut și l-a împins pe domnul Barthman pe drum . jos. Și-a spart un dinte când a aterizat.”

„A fost o proteză dentară, nu un dinte adevărat.”

Muriel și Bertha au început apoi să se ceartă din cauza mea, ambele aplecându-se pentru a țipa într-o ureche diferită. Când mi-am ridicat privirea, Carter mă uita din partea din față a încăperii și făcea buzna. A ridicat un deget, apoi și-a conectat microfonul și l-a bătut înainte de a vorbi. „Cum se descurcă toate fetele mele de Bingo în seara asta?”

Femeile din jurul încăperii au țipat și au țipat.

„Toată lumea este pregătită? Vom începe în seara asta cu un favorit pe care aș dori să-l dedic oaspetelui meu aici cu mine în această seară. Primul joc va fi orice linie orizontală. Doar marcați oricare cinci spații de pe cardul dvs. pentru a câștiga.” S-a uitat direct la mine în timp ce a continuat și a făcut cu ochiul. „Orice fel în care vrei să stai întins pe orizontală îți va aduce un premiu de la mine.”

Mi-am dat ochii peste cap. Bertha mi-a dat una dintre cărțile ei, o ștampilă și și-a alunecat unul dintre trolii ei ciudați și cu părul neclar în fața mea, urându-mi noroc înainte de a începe jocurile.

Carter stătea în partea din față a camerei, în spatele unei mese pliante care ținea o cușcă de sârmă plină cu bile albe mici. A declanșat o pârghie în lateral, care a făcut să sară bilele. Oprindu-l, a întins mâna și a scos prima minge. „Astăzi începem cu o rață mică.”

Camera s-a liniștit și toată lumea și-a luat ștampilele și a început să ștampile. Habar n-aveam ce se întâmplă, dar Muriel părea că ștampila numărul doi. Când a văzut că eram confuză, mi-a explicat. „O rață mică... este un termen de bingo, înseamnă numărul doi. Cei doi arată ca o rață.”

Nu aveam un doi pe card, dar am privit cum ochii lui Carter scanau camera. Se asigura că toată lumea avea suficient timp să-și ștampileze zecile de carduri. În cele din urmă, a dat din nou maneta. De data asta, când a scos mingea, a spus, bunica se zbârnește în microfon.

Muriel a tradus din nou: „G60. Frisky rimează cu șaizeci.”

Din nou, toți s-au apucat să-și ștampileze cardurile. Se părea că eram singurul care avea nevoie de un dicționar de lingo de bingo. În timp ce toți erau ocupați să-și verifice cardurile, Carter a început să fredoneze în microfon. Am recunoscut melodia, dar nu am putut pune degetul pe ea.

Încă câteva apeluri mai târziu, Carter sa uitat în jos la minge și apoi mi-a făcut cu ochiul: „Oricum, sus. Un favorit de-al meu.”

Nu aveam nevoie de Muriel să traducă Carter tocmai îl sunase la O69. Toată noaptea a continuat să fredoneze același cântec. Inițial am presupus că sunt Beatles, dar apoi, când a început să cânte primul vers despre cum să știe când să arunce cărțile, l-am recunoscut drept Kenny Rogers, The Gambler.

Curios, am întrebat-o pe Muriel. „Cântă melodiile Beatles când este acolo sus?”

"El obisnuia sa. Până când l-am dus la concertul lui Kenny Rogers de ziua lui.”

— L-ai dus să-l vadă pe Kenny Rogers?

"Da. Cei mai mulți dintre noi nu ne-au mai sărbătorit zilele de naștere până când Carter s-a mutat. Dar acum, le așteptăm cu nerăbdare. De ziua lui, îi prezentăm ceva din generația noastră. De ziua noastră, ne surprinde cu ceva de la el.”

Am fost uimit de cât de profund era conectat Carter cu acești oameni. „Ce ți-a dat de ziua ta?” am întrebat-o pe Muriel.

Ochii i s-au luminat și s-a întors, ridicând piciorul pentru a-mi arăta pantofii. „Pompe Reebok. Mă ucidea spatele când ieșeam la plimbare zilnică. Pompi acești pantofi sport nebuni, el m-a ridicat... gata de dureri de spate.”

„Nici nu știam că le mai fac.”

Până la sfârșitul nopții, mi-am dat seama că m-am distrat de minune. Muriel notase rețeta mesei preferate a lui Carter, iar Bertha, care era pe jumătate stropită, mi-a spus zeci de glume murdare, toate centrate pe piloți. Eram acolo, stând într-o sală de Bingo plină de oameni de aceeași vârstă cu bunicii mei și nu era nicăieri în care să fiu. În acel moment, în timp ce mă uitam de departe, în timp ce Carter făcea curățenie și vorbea cu câțiva dintre ceilalți rezidenți, mi-am dat seama cât de greu căzusem deja. Muriel m-a observat într-o contemplație profundă.

— Ești confuz în legătură cu bărbatul?

Am oftat. "Cum ai știut?"

„Cunosc privirea aceea. Am fost acolo cu Connor al meu. L-am întâlnit la optsprezece ani și m-a speriat pe Bejesus. Bărbatul ar putea literalmente să-ți spună pantalonii jos. A fost așa cu el, așa cum face Carter. Am încercat să țin departe. Nu a ajutat nici faptul că era superb și un ofițer de poliție care era dur pe margini.”

Am zâmbit. — Ai spus Connor al meu. Presupun că în cele din urmă ai încetat să fugi de el?

Fața ei căzu. "Am facut. Dar, din păcate pentru mine, nu a fost până când am avut aproape treizeci și cinci de ani.”

"Ce s-a întâmplat?"

„Eu aveam optsprezece ani, iar el douăzeci și cinci. Eu eram o fată evreică din est, iar el era un băiat irlandez ai cărui părinți erau plecați de pe barcă. Inima mea a spus da, dar creierul meu a spus nu. La fel și tatăl meu. Am făcut greșeala de a-mi asculta creierul deasupra inimii. În cele din urmă, am fugit într-un sens. S-a dus pe celălalt. Am pierdut aproape douăzeci de ani cu dragostea vieții mele înainte să ne reîntâlnim unul pe celălalt.”

"Wow. Este el... el... locuiește aici cu tine?"

„A murit în optzeci și doi. Oprirea de trafic aleatorie a mers prost când a oprit un bărbat care avea, din întâmplare, un portbagaj plin de arme. L-a împușcat în gol și m-a lăsat văduvă la treizeci și șapte de ani. Am aflat că sunt însărcinată cu fiul meu la câteva zile după înmormântarea lui.”

Mi-am strâns pieptul. "Oh, Doamne. Îmi pare atât de rău."

Ea a dat din cap. "Mulțumesc. Dar nu ți-am spus povestea mea despre vai să-ți las capul în jos. Ți-am spus să-ți amintești că viața este scurtă. Jumătate dintre oamenii din lume îți vor spune să-ți urmezi capul, jumătate îți vor spune să-ți urmezi inima. Sfatul meu, urmați-l pe cel care nu este confuz. Cel mai puternic îl va convinge în cele din urmă pe celălalt să cadă la rând.”

Carter s-a plimbat pe lângă un bărbat într-un scaun cu rotile. "Ești gata? Trebuie doar să-l ajut pe domnul Hank să urce în mașina lui la ieșire.

I-am mulțumit lui Muriel strângând-o într-o îmbrățișare. "Mulțumesc. Pentru tot."

Ea a înțeles ce spuneam. „Cu plăcere, dragă. Ai grijă de căpitanul nostru, iar eu mă voi asigura că Bertha nu vine să-ți bată la ușă mâine la 7 dimineața, îmbrăcată în halatul ăla sumar despre care crede că îi va aduce un tânăr pilot.

Carter o sărută pe obraz. — Noapte, Muriel.

După ce toată lumea a ieșit din sala de Bingo, Carter a închis cu o cheie pe breloul lui și ne-am întors la el. M-a luat de mână în timp ce mergeam.

"Pot să vă întreb ceva?" Am spus.

"Orice."

„De unde ai știut toți acești termeni de Bingo? Că O-83 era timpul pentru ceai sau că eu-douăzeci și trei eram tu și cu mine?

„Mi-au spus câteva dintre ele. Am văzut că s-au bucurat de asta când am folosit limbajul. Așa că am căutat mai mult pe internet și am memorat termenii și câteva jocuri.” Carter a ridicat din umeri. „Perioade lungi de timp pentru a învăța lucruri noi pe zborurile de peste mări.” El a chicotit. „Deși cred că co-căpitanul meu a crezut că o pierd când l-am pus să mă interogheze toată călătoria din Germania la New York.”

— Nu știu ce să cred cu tine, Carter. Într-un minut îmi vorbești murdar la ureche și în următorul mă duci la Bingo.”

„Nu tocmai data cu care te-ai obișnuit, bănuiesc.”

"Cu siguranta nu."

„Mâine seară te voi duce la o întâlnire adevărată. Doar tu și eu la un restaurant elegant.”

M-am oprit pe trotuar. „Nu am vrut să spun așa. Aceasta ar fi putut fi cea mai bună întâlnire la care am fost vreodată.”

"Într-adevăr?"

Am dat din cap. „Întregul scop al întâlnirilor este de a cunoaște cealaltă persoană. E trist, dar nu cred că mi-am dat seama până diseară. Voi fi sincer, întâlnirile pentru mine au fost întotdeauna despre ce restaurant m-ar duce un tip. I-am judecat pe bărbați în funcție de ceea ce au cheltuit și de designerul pe care l-au purtat. Numele lor de familie a însemnat pentru mine mai mult decât modul în care i-au tratat pe oamenii care i-au transmis acel nume. Dar văzându-te acolo sus în seara asta, am avut o epifanie.”

— O epifanie, nu?

Eram încă opriți pe trotuar, ținând o mână. Am întins mâna și am luat cealaltă mână a lui Carter în a mea. Respirând adânc, în mijlocul unei comunități de pensionari, am decis că este momentul meu al adevărului. „Sunt înnebunit după tine, Carter Clynes . Prefer să fiu cu tine într-o sală de Bingo între Bertha și Muriel în timp ce se ceartă, decât să fiu într-un restaurant de cinci stele cu un descendent al familiei Rockefeller. Cânți Kenny Rogers pentru că știi că îl iubesc, tunzi unghiile de la picioarele falsului tău tată și cumperi adidași de femei pentru a le ajuta la spatele rău.” M-am apropiat de Carter și mi-am înfășurat mâinile în jurul gâtului lui. Respirând adânc, i-am vorbit direct în ochi. „Sunt înnebunit după tine, Carter. Nu există altundeva unde aș prefera să fiu decât să stau lângă tine, oriunde m-ar duce asta.”

Carter și-a aplecat fruntea de a mea și a închis ochii. A tăcut o clipă înainte de a vorbi. „Perky, nu ai idee cât de mult înseamnă pentru mine să te aud spunând asta. Simt la fel, poate chiar mai mult. Nu am toate răspunsurile, dar vreau să fiu cea care te ajut să le găsești.”

Lacrimile îmi curgeau pe față. „Sunt fericit, Carter. Atât de fericit. Și sunt îngrozit în același timp.”

Degetele lui de la obrajii mei mi-au prins lacrimile. „La fel și eu, frumoasă. La fel și eu."

Chiar atunci, o mașină mică și roșie a încetinit până la oprit, iar geamul s-a dat jos. — Ai nevoie de un lift, Cap?

Carter ridică mâna. „Sunt bine, George. Dar multumesc."

Bătrânul îi făcu semn înapoi. „Arăt mai tânăr aici, nu-i așa? Fetele îmi sapă mașina.”

„Arăți grozav, George. Du-te, omoară- i , bătrâne. Dar ai grijă la șoldul ăsta.”

Mașina s-a îndepărtat încet și apoi mi-a dat seama ceva. — A fost asta, din întâmplare, o Targa?

"A fost."

„Aceasta este mașina ta, nu-i așa? Mașina pe care ai dat-o unui prieten care a fost operat?

„El are nevoie de el mai mult decât mine, oricum.” Carter și-a trecut brațul în jurul umărului meu și am început să mergem din nou. „Se pare că nu am nevoie de mașină. Pot să iau puii blonde fierbinți de la o sală de Bingo.”

CHAPTER 16

carter

ERA O NOAPTE TIPICĂ LA FLORIDA, zdrobită, cu o notă de burniță în aer. Dar nu era nimic tipic despre luna în seara asta; a fost spectaculos – chiar magic. De asemenea, nu era nimic tipic în felul în care mă simțeam, de parcă inima era pe cale să-mi bată din piept; ca și cum aș păși într-un teritoriu în care nu m-am aventurat niciodată înainte cu Kendall. De parcă ceva mare era pe cale să se întâmple.

Fata după care eram nebună tocmai se uitase la mine cu lacrimi în ochi și mi-a spus că era și ea nebună după mine. Nu mi-am dorit niciodată să se termine acest sentiment, nu mi-am dorit niciodată să se termine această noapte. Eram pe norul nouă. La naiba... eram pe norul șaizeci și nouă.

Tot timpul petrecut la Bingo, nu reușisem să-mi iau ochii de la fata mea, abia așteptam să o iau din nou singură.

În timp ce Kendall și cu mine ne-am continuat plimbarea mână în mână înapoi la apartamentul meu, am mers intenționat ușor în spatele ei, neputând rezista să mă uit la felul în care materialul subțire de mătase al rochiei ei se agăța de crăpătura ei frumoasă a fundului. M-am simțit ca cel mai norocos bărbat din lume să o ia acasă.

Reglajându-mi pantalonii pentru a combate durerea mea aproape dureroasă, am aruncat o privire spre lacul din depărtare. Deoarece era aproape ora de culcare în aceste părți, știam că vom avea totul pentru noi. Vecinii mei abia se aventurau să iasă la lac chiar și în timpul zilei.

Dorind să prelungesc această noapte, am întrebat: „ Vrei să mergi la apă? Mergi la o baie?”

Cap.

Acolo era din nou mintea mea murdară. Pur și simplu nu l-am putut opri în seara asta.

„Nu am costum de baie. Această rochie se curăță numai chimic. Nu pot să-l ud.”

Umed.

La dracu.

Am ridicat sprânceana. „Mă gândeam că vom înota fără haine, de fapt.”

„Oh... genul ăsta de înot.” Și-a mușcat buza de jos și a zâmbit. „Sigur, căpitane. Sunt pregătit pentru orice în seara asta.”

Orice.

Kendall a țipat când am ridicat-o brusc de pe picioare și am alergat spre lac în timp ce ea își înfășura mâinile în jurul gâtului meu. Neputând să-mi amintesc ultima dată când am fost atât de excitat, mă simțeam ca un adolescent. Nici nu mi-am putut aminti ultima dată când m-am simțit atât de fericit. Poate că a fost cândva înainte să moară Lucy. Tot ce știam era că nu puteam înșela cât de fericit mă făcea Kendall să mă simt în seara asta.

Când am pus-o pe spate pe picioare, s-a uitat la mine. Încă purtam uniforma mea de pilot când mă înălțam deasupra ei. Ea a urmărit fiecare mișcare a mâinilor mele în timp ce îmi desfacem încet cămașa și o aruncam pe iarbă. Eram destul de departe de casa cea mai apropiată încât știam că nimeni nu ne va prinde goi la ora asta. Nu m-am abținut.

După ce mi-am scos cureaua din pantaloni, mi-am desfăcut fermoarul și am ieșit din ei, apoi mi-am așezat mâinile pe șolduri în timp ce mă uitam la ea uitându-mă.

Pleoapele ei erau grele, pline de poftă în timp ce se uita în jos la penisul meu îngrădit, care practic izbucnea din boxeri. Mi-a plăcut la naiba felul în care mă privea. Numai că m-a făcut mai greu. Nici măcar nu încercând să-mi ascund excitarea, am vrut ca ea să vadă ce îmi face.

— Presupun că poți înota, Perky?

În cele din urmă, și-a ridicat privirea și mi-a întâlnit privirea. „Da. Pot să fac o lovitură de spate răutăcioasă.”

Accident vascular cerebral.

La dracu.

Mi s-a zvâcnit pula.

Mergând încet spre ea, am spus: „Pot să mă mângâi destul de bine și eu însumi”.

Ea și-a dres glasul. — Sau te mângâie destul de bine?

Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei ei. "Da... asta."

"Pariez ca poti. Dar cu infarctul la sân?” mormăi ea, clar afectată de atingerea mea.

Sărutându-i pe gât și peste sâni, i-am spus: „Ce zici?”

— Ai vrea să te mângâi între sânii mei, Carter?

La naiba.

Acum îmi pulsa pula.

„Am visat să vin peste sânii aceia frumoși și plini de viață încă de la lounge-ul aeroportului. Mă omori, fată murdară. Mă înec și încă nu ne-am apropiat de apă.”

"Nu vă faceți griji. Dacă te îneci, știu gură la gură.” Ea a zâmbit lângă buzele mele.

Trăgându-i de cureaua rochiei, am întrebat-o. „Pot să-l scot?”

Ea a dat din cap în tăcere. I-am ridicat rochia peste cap, apoi i-am desfăcut sutienul din față, lăsând-o să cadă. Nu m-am putut abține să-i iau mamelonul în gură și să-l trag cu dinții atât de ușor. Am scos un mârâit neintenționat, începând să simt că mă despart.

În timp ce i-am prins tangul și i-am alunecat încet pe picioare, am observat cât de ud era. Asta a dovedit că vorbele noastre murdare ajunseseră la ea la fel de mult ca și pe mine.

În aer se simțea un ușor frig și, când ea tremura, o nevoie enormă de a o încălzi m-a determinat să-i trag corpul gol mai aproape de mine. Lucrurile au scăpat de sub control destul de repede de acolo.

Când doi oameni sunt conectați așa cum am fost eu și Kendall, cuvintele nu sunt întotdeauna necesare. Unghiile ei se înfipseră în spatele meu. Inima ei bătea împotriva mea. Cu fiecare fibră a ființei ei, îmi spunea că era gata să se predea în fața enormei atracție care existase între noi încă de la acea primă întâlnire în aeroport. Nu a mai rămas nici o fărâmă de rezistență între noi.

Chiar acolo, sub luna magnifică, știam în intestine că nici măcar nu vom ajunge până la apa aceea. Aveam de gând să o iau chiar aici, pe ceea ce era tehnic proprietate privată pe malul lacului.

Ținându-i fața în mâinile mele, am sărutat-o cu tot ce era în mine, în timp ce își trecea degetele prin părul meu. Ne-am prăbușit pe iarba plină de rouă, în timp ce mă îndreptam asupra ei cu toată greutatea mea, acoperindu-i corpul cu al meu.

Prin țesătura boxerului meu, mi-am șlefuit cu disperare penisul de clitorisul ei iar și iar în timp ce ea se zvârcolea sub mine. Îmi înmuia lenjeria cu căldura ei, iar nevoia de a simți păsărica udă înfășurată în jurul penisului meu era insuportabilă. Ne frecăm unul de celălalt ca doi adolescenți suprasexuali. Șoldurile ei s-au îndoit. Fără să folosească cuvinte, mă implora mai mult.

Ne-am rupt sărutul suficient de mult pentru a spune: „Nu mă mai pot abține, Kendall. Continuă așa, voi veni peste tine când aș prefera să intru în tine.”

„Atunci, vino în mine.”

„Serios, spune-mi să mă opresc. Altfel, sunt pe cale să te trag pe iarba unui bătrân.”

Ea a răspuns trăgându-mă mai tare în ea și înfășurându-și picioarele în jurul spatelui meu, în timp ce se străduia să-mi tragă jos boxerul.

Frenet, mi-am bătut mâinile în căutarea pantalonilor. Am strecurat un singur prezervativ în buzunarul din spate, pe care l-am purtat de ceva vreme. Nu am știut niciodată dacă o să-l pierd într-un moment dat cu ea; Trebuia să fiu pregătită și mulțumesc dracului că mi-am amintit să-l aduc cu mine în seara asta. Prezervativul acela ne urmărea de la Rio.

Bâjbâind cu ambalajul, n-am deschis unul atât de repede în viața mea. Învelindu-l peste penis, doar gândul la ceea ce eram pe cale să simt pentru prima dată a fost suficient pentru a mă face să explodez înainte de a începe.

A scufunda în ea a fost euforie. Pasarica ei stransa s-a intins pentru mine cu fiecare centimetru mai adanc pe care l-am mutat in interiorul ei. Neputând rezista, am tras-o tare într-un ritm disperat. A fost cel mai crud și mai spontan sex pe care l-am experimentat vreodată. Era disperat în parte pentru că, chiar dacă stăteam goală pe iarbă, cu mingi adânc în ea, tot habar n-aveam dacă aveam de gând să o pierd în câteva zile.

Asta m-a îngrozit.

Gândul m-a făcut să o trag și mai tare, mai posesiv.

„Deschide-ți picioarele mai larg."

Ea a fost de bună voie în timp ce m-a prins de fund pentru a-mi controla mișcările. Eram ca două animale în călduri, împerechendu-se în liniștea nopții. M-am gândit la toate avioanele mici care zboară jos deasupra capului aici. Dacă s-ar fi luminat de zi, ce priveliște ar fi văzut de sus: fundul meu gol năvălindu-se în Kendall în mijlocul a ceea ce era practic peluza din spate a cuiva.

Aveam atât de mare nevoie să vin, dar aveam un singur prezervativ și trebuia să-l fac să dureze pentru că drumul spre casă era prea lung. Era liniște, cu excepția sunetelor respirației noastre, trupurile noastre unindu-se, mingile mele plesnind de fundul ei și umezeala când mă mișcam înăuntru și ieșind din ea. Era o supraîncărcare senzorială sexuală și mă înecam în ea — mă înecam în ea.

Kendall era mai mică decât eram obișnuită cu o femeie, atât de mult încât mi-am făcut griji că s-ar putea să o rănesc. A fost o provocare să o trag așa cum mi-am dorit, cu toată greutatea mea deasupra ei. M-a surprins când s-a îndepărtat brusc, apoi s-a răsturnat, lipindu-și fundul nenorocit de frumos în aer. Ea a vrut să o iau din spate. Parcă mi-ar fi citit gândurile.

Tragandu-i parul blond, am savurat senzatia de a intra din nou in ea. Vederea fundului ei strâmt în timp ce am bătut-o în ea a fost prea greu de suportat. În câteva secunde, am început în mod neașteptat să-mi trag încărcătura masivă.

„La naiba, Kendall. Vin. Doamne... asta este așa..." Cuvintele mele au încetat când mi-am pierdut capacitatea de a vorbi.

„Și eu", a spus ea în timp ce își trântea fundul înapoi în mine iar și iar, mulgându-mi pula pentru tot ce a meritat.

Se simțea ca un orgasm fără sfârșit – un sfârșit potrivit pentru zile și zile de preludiu fizic și mental fără sfârșit. Corpul mi-a tremurat până când ultima picătură s-a golit în prezervativ.

Imediat mi-am dorit mai mult.

După ce m-am tras cu grijă, am răsturnat-o spre mine. Am stat să ne sărutăm pe iarbă în timp ce ea își freca păsărica udă de abdomenul meu. Mă înnebunea.

„Sunt din nou dur ca piatra, iubito. Trebuie să scap de tine, altfel voi ajunge din nou în tine și nu am altceva cu mine. Trebuie să ne întoarcem la mine acasă, stat."

"Bine." M-a sărutat mai tare, făcându-mă să mă prăbușesc din nou peste ea.

— Îți amintești de acea cină elegantă la care trebuia să mergem mâine seară?

„Da.” Ea a zâmbit.

„Cred că trebuie să-l comandăm, pentru că nu cred că pot să-mi țin mâinile departe de tine suficient de mult în public. Este în regulă?"

„Sună ca un plan.”

Forțandu-mă să plec de lângă ea, am spus: „Hai să plecăm de aici”.

„Trebuie doar să mă spăl foarte repede în lac.”

Ea a mers înaintea mea, iar eu am alergat să-l ajung din urmă. Am ajuns să ne zguduim în apă câteva minute. Am ridicat-o, am aruncat-o jos, am învârtit-o și ne-am sărutat iar și iar. Am fost în multe locuri ca pilot, am călătorit în jurul lumii, dar nimic nu fusese mai spectaculos decât noaptea asta cu Kendall lângă lac.

Câteva lumini intermitente în depărtare ne-au făcut pe amândoi să observăm. Ne-am afundat în apă și ne-am ținut unul pe celălalt în timp ce ne sărutam în liniște până ce a trecut. Nu mi-am putut da seama dacă fusese o mașină sau cineva care trecea cu o lanternă. Ar fi doar norocul meu să intru într-un fel de necaz care ar strica ceea ce a fost literalmente cea mai bună noapte din viața mea. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

„Ești gata, superbă?”

"Da. Du-mă acasă, căpitane.”

Când ne-am întors la locul nostru, Kendall și-a strecurat rochia, în timp ce eu mă uitam în jur după pantalonii mei.

„Unde dracu sunt pantalonii mei?”

Ea a stors apa din păr. „Nu le poți găsi?”

"Nu. S-au dus. Și lenjeria mea.”

"Este asta o gluma? Are vreo legătură cu acele lumini pe care le-am văzut?”

„Se pare că cineva a decis că ar fi isteric să-mi iau doar hainele.”

Kendall și-a acoperit gura. "Oh, Doamne. Nu vreau să râd, dar asta e nebun. Vrei să mă întorc la tine acasă și să-ți aduc niște pantaloni?

„Ar fi grozav, cu excepția faptului că cheia casei mele era în pantaloni!”

„La naiba.” Ea și-a aruncat tanga în mine. "Aici."

"Ce faci?"

"Pune-o pe."

„Acest lucru mic nu va acoperi jumătate din gunoiul meu.”

"E mai bine decât nimic."

Frecându-mi tâmplele, am încercat să mă gândesc. Casa mea era la peste o jumătate de milă distanță.

„Hai să alergăm la casa lui Gordon. În comparație cu locul meu, el este destul de aproape de aici, chiar după colț. Probabil că doarme, dar ține o cheie în ghiveciul din fața ușii lui. O să intru acolo și să iau niște pantaloni.”

Kendall și cu mine nu ne-am putut abține de râs în timp ce fugim. Cu una dintre mâinile mele ținând-o pe a ei și cealaltă acoperindu-mi fundul, am ajuns în sfârșit la pragul lui Gordon. Ea m-a așteptat afară.

Gordon sforăia când am intrat în dormitorul lui. Ușa dulapului lui a scârțâit când am deschis-o, făcându-l să se trezească.

„Tata”, am șoptit. "Sunt eu. E in regula."

„ Brucey ?”

"Da."

"Ce faci aici?"

„Trebuie să împrumut niște pantaloni.”

„În ce fel de probleme ai intrat?”

„Mă scufundam cu o fată și cineva le-a furat.”

— Michelle Pfeiffer?

„Da.” Am zâmbit în întuneric.

"Bravo." Apoi s-a răsturnat pur și simplu și a început să sforăie din nou.

Asigurând pantalonii largi ai lui Gordon cu o curea, m-am întors afară să mă alătur lui Kendall. Nu ne-am putut opri din răsturnare când ne-am întors spre casa mea. Pantalonii erau largi, dar ridicol de scurti pentru mine.

După ce am spart o fereastră, am dus-o pe Kendall în dormitorul meu și, fără măcar s-o las jos, am căutat un prezervativ în sertarul meu.

„Te rog spune-mi că iei pantalonii ăia.”

Am râs lângă gura ei și am dat din cap în timp ce m-am desfăcut, lăsând pantalonii uriași ai lui Gordon să cadă pe podea. Am rupt prezervativul cu dinții și am reușit cumva să-l pun fără să o pun jos. Am gâfâit când m-am scufundat în ea. Era deja complet umedă.

"La dracu. Nu te pot lăsa niciodată să pleci acum, Perky. Stii asta, nu? Se simte prea bine. Prea al naibii de bine.” Eram deja dependentă și nu aveam cum să înțeleg să nu mai am asta în viața mea – să nu o am în viața mea.

„Carter...” gemu ea.

M-am împins în ea. „Kendall.”

Din nou. „Kendall.”

Din nou. „La naiba, Kendall. Cum voi mai zbura cu avioane când tot ce vreau să fac este asta pentru tot restul vieții mele?

Ea a început brusc să se spasme în jurul penisului meu și am venit imediat ca răspuns. Spatele ei s-a trântit de ușă în timp ce am intrat și ieșit din ea, având încă nevoie de mai mult când nu mai avea nimic de dat.

Din noi curgeau mărgele de sudoare. Vorbind împotriva corpului ei moale, i-am spus: „Simt că mi-am pierdut mințile din cauza ta. Nu m-am simțit niciodată așa pentru nimeni. Nu știu ce va aduce mâine. Nici măcar nu știu unde sunt pantalonii mei! Tot ce știu este că nu te pot lăsa să pleci, iubito.” Am ținut-o aproape. „Nu pot să te las să pleci.”

Inima îmi batea mai repede decât a avut vreodată după sex. Știam că asta pentru că, pentru prima dată în viața mea, nu a fost doar sex; a fost mult mai mult.

CHAPTER 17

kendall

MIROSUL DE SUNINĂ stătea prin aer. Înfășurându-mi cearceaful în jurul corpului meu gol, mi-am urmat nasul spre bucătărie. M-am oprit în prag pentru a vedea scena dinaintea mea. Carter era complet gol, fundul lui încordat legănându-se înainte și înapoi în timp ce stătea în fața aragazului, prăjind slănină în timp ce scotea trupa Beatles I Got a Woman împreună cu radioul. A fost serios o priveliște uluitoare. Simptomul magnetismului lui Carter Clynes a fost pe deplin afișat – superb, încrezător, jucăuș, iubitor, puțin nebun și foarte magic.

Când m-a prins rezemat de prag, i-am simțit zâmbetul în pieptul meu. Inima mi s-a umflat privindu-l mergând spre mine, luând o mână în a lui și înfășurându-mi cu cealaltă spatele. Carter m-a tras aproape și m-a condus cu o mână puternică în timp ce dansam încet împreună.

A cântat cuvintele cântecului cu gura la urechea mea.

Am o femeie.

Am o femeie.

A fost unul dintre acele momente frumoase din viață care se simțea ca un vis. Am vrut să dureze pentru totdeauna. Am vrut să dăm o veșnicie.

Cântecul s-a încheiat, iar Carter și-a lipit buzele de fruntea mea. "Dimineata frumoasa."

Doamne, nu ar putea exista o modalitate mai bună de a începe o zi, nu-i așa? „De cât timp ești treaz?” Am întrebat.

"Nu de mult. Poate o jumătate de oră.”

Din tigaia din spatele lui curgea fum. „Umm... cred că arzi slănina.”

„La naiba.” S-a repezit la aragaz și a răsucit cadranul pentru a opri flacăra. Slănina sfârâitoare a făcut un trosnet puternic, urmat de un pocnet, chiar înainte ca o explozie de ulei încins să se împroșcească să-l lovească pe Carter în abdomen. „Ai. La naiba! La naiba."

am chicotit. „S-ar putea să vrei să te gândești să-ți pui niște pantaloni înainte de a arde părțile bune.”

Aducând spatula spre mine, a spus: „Părțile bune, nu? Te referi la mâinile mele?”

„Ei bine... acestea sunt destul de bune. Dar nu ceea ce îmi făceam griji pentru că te rănești.”

Își arătă buzele și zâmbi. "Gura mea? De asta trebuie să îți faci griji.”

„Cu siguranță e bine și asta. Mai ales acel lucru mic pe care îl faci cu limba, în care o învârtiți și apoi fluturați.”

Pupilele i s-au dilatat, iar vocea lui era joasă și pietrișă. „Îți place asta, nu?”

Obrajii mi s-au înroșit gândindu-mă la modul în care m-a adus la orgasm de mai multe ori cu gura lui. Am dat din cap.

Fără să-și ia ochii de la mine, s-a întins înapoi, a stins complet flacăra și a alunecat tigaia de la arzătorul încins în cel rece din dreapta. „Nici nu-mi mai amintesc despre ce vorbeam.”

„Ți-am sugerat să acoperiți o anumită parte a corpului, astfel încât să nu se ardă cu stropi de grăsime de slănină.”

„Oh, o să o acopăr bine.” A făcut câțiva pași lungi până acolo unde încă mai stăteam și m-a surprins prinzându-mă și aruncându-mă peste umăr în strânsoarea unui pompier. „ Îl vei acoperi cu păsărica ta superbă în aproximativ zece secunde.”

M-a lovit în fund în timp ce se îndrepta spre dormitor.

„Ce zici de slănină?”

„La naiba micul dejun. O sa te mananc."

A fost după-amiază devreme până să ne gândim din nou la mâncare adevărată. Carter tocmai pusese la microunde unul dintre recipientele Tupperware din frigiderul lui, iar noi stăteam în pat, mâncând gulaș, trecând recipientul înainte și înapoi între noi. Și-a băgat în gură un tăiței cu ou în timp ce-și făcea ochii încrucișați. Era ceva ce putea face un copil de șase ani și asta m-a făcut să mă întreb cum ar fi putut arăta Carter când era tânăr.

„Ai albume foto?” Am întrebat.

„Nu cu fotografii recente.”

„Ai pe vreunul dintre voi ca băiat?”

„De fapt, da. Când m-am mutat în Florida, mama mi-a făcut un album cu fotografii vechi de familie. L-am găsit cu o scrisoare când despachetam. Ea a scris că a vrut să-mi amintesc cât de mult am fost iubită și mi-a cerut să mă uit la album de cel puțin două ori pe an, de ziua mea și a ei.”

"Ce drăguț."

Mi-a întins recipientul aproape gol, iar eu mi-am refuzat rândul să-mi umplu fața. "Sunt plin. O poți termina.”

„Îmi place să mănânc cu tine. Tu mănânci doar jumătate, iar eu pot să termin restul.”

„Mai bine urmărește-l. S-ar putea ajunge cu o burtă de oală care mănâncă două cine tot timpul.”

„O să rezolvăm asta și apoi ceva.”

Nu mă îndoiam că o vom face. Carter mi-a dat sticla de apă pe care o împărțeam și am luat o înghițitură. „Fă ceea ce mama ta a cerut în scrisoarea ei? Priviți albumul de două ori pe an?”

"Fac."

„Când este ziua ta, oricum?”

„Patru iulie.”

"Glumești?"

"Nu. De ce?"

— Și asta este ziua mea de naștere.

mormăi Carter. „Și în cele din urmă piesele cad la loc.”

"Ce-i asta?"

"Nimic. Este ceva ce spunea mereu mama mea.”

„Ce ai făcut la zilele tale de naștere când creșteai?”

Carter termină ultimul dintre tăiței din tupperware și se ridică din pat. "O să-ți arăt."

S-a întors un minut mai târziu cu un album foto gros și s-a așezat cu spatele la tăblie. Ajustându-mă astfel încât să fiu poziționat lângă el, a deschis albumul în poală. Prima pagină avea două poze cu un bebeluș dolofan, gol, care avea probabil trei sau patru luni.

"Ești tu?"

"Da. Uită-te la dimensiunea bilelor mele. De ce sunt atât de mari? Toate mingile bebelușului sunt de aceeași dimensiune sau a trebuit doar să devină ale mele?”

Am râs. "Nu știu. Dar ai fost atât de drăguț! Și dolofan, de asemenea.”

Pagina următoare avea imagini cu două fete care aveau probabil aproximativ șase sau șapte ani și un băiat de patru ani, care era cu siguranță Carter. Gropița bărbiei a fost un dezavantaj, chiar dacă nu arătase exact ca el. „Acelea sunt surorile tale?”

El a dat din cap. „Catherine și Camille.”

Arătau cam de aceeași vârstă. „Sunt gemeni?”

"Sunt. Fratern. Și mama mea este geamănă.”

Carter, Catherine, Camille. "Care sunt numele parintilor tai?"

„Mama este Calliope și tata este Carter.”

— Deci, ești una dintre acele familii, nu? M-am lovit de umeri cu el. „Toate numele dumneavoastră încep cu aceeași literă?”

„Cinci persoane, toate inițialele noastre sunt dublu C. Am urât când eram copil dintr-un motiv oarecare.”

A mai răsfoit câteva pagini și l-am văzut pe Carter crescând în fața ochilor mei. Era un bebeluș drăguț și un băiețel și mai drăguț, dar Doamne, și-a crescut aspectul în adolescență. Am râs de evoluția coafurilor lui de-a lungul anilor. Ultimele pagini de fotografii păreau recente, în ultimii ani. Am strecurat o fotografie cu Carter ținând o fetiță care probabil avea vreo doi ani afară din slot. Stăteau în fața unui pom de Crăciun. "Cine e acesta? Este adorabilă." Avea codițe blonde platinate, iar pălăria de căpitan a lui Carter îi acoperea jumătate din ochi. Zâmbetul ei cu dinți era conturat în ciocolată și ținea într-un pumn un éclair acoperit cu ciocolată.

„Aceasta este Corinne, fiica lui Camille. Nu lăsa fața să te păcălească. E o teroare sfântă.”

„Pariez că e dulce. Stai... Un alt nume C?”

"Da. Catherine are un fiu. Vrei să ghicești?”

„Charlie? Șansă? Bani lichizi? Christopher?”

El a arătat spre mine. „Christopher.”

„Vei păstra tradiția într-o zi? Poate un mic Carter sau Claire?”

Întreaga lui atitudine s-a schimbat. Ochii lui Carter aveau o seriozitate pe care nu o văzusem până acum de la el. "Nu știu. Nu m-am gândit niciodată la asta înainte.” Părea că se gândește la ceva de mai mult timp. În cele din urmă, el a spus: „Nici măcar nu eram sigur că vreau copii. Sunt plecat douăsprezece zile din lună. Dar acum, încep să mă întreb dacă poate asta este ceva ce îmi doresc. Cred că femeia potrivită poate schimba ceea ce un bărbat crede că vrea de la viață. Presupun că depinde de ea. Pe noi.”

am înghițit. "Are sens."

Se uită în jos la albumul foto. Ultima poză era cu el, părinții lui și cele două surori ale lui. Toți zâmbeau larg și își aveau brațele unul pe umerii celuilalt. Își trecu degetele peste pagină. „Surorilor mele le place să-mi spargă mingile pentru a avea copii. Ei se comportă de parcă aș împinge cincizeci în loc de treizeci. De ani de zile, mama spunea lucrul acesta despre care credeam că e doar ceva ce a citit pe un card Hallmark undeva.”

"Ce-i asta?"

„Ea a spus că voi avea o familie când voi fi gata să nu mai călătoresc în toată lumea căutând ceva și și-a dat seama că ceea ce căutam era deja acasă.” A continuat să se uite drept în ochii mei. De când privirea mea s-a aterizat pentru prima dată pe Carter Clynes în acel salon al aeroportului, inima mea bătea un milion de mile pe oră. Dar în acel moment, am simțit că se întâmplă. Inima mi-a încetinit, a tras adânc aer în piept și a scos un oftat uriaș. Tocmai așa, a cedat, incapabil să se mai lupte. Habar n-aveam cât timp aveam sau cum aveau să se desfășoare lucrurile, dar știam fără îndoială că sunt îndrăgostit de Carter.

Lucrurile s-au ușurat între noi în după-amiaza târziu. Carter s-a dus să-l verifice pe Gordon și apoi, când s-a întors, am făcut sex la duș, urmat de sex pe podeaua dormitorului. Am avut senzația că amprenta fundului meu avea să fie peste tot în apartamentul bărbatului când plecăm în câteva zile. Chiar dacă corpul meu simțea că tocmai aș fi urmat un curs de yoga intens, urmat de alergarea unui maraton, se pare că Carter nu era mai rău pentru uzură.

„Ce-ar fi dacă mergem la sală pentru o oră și apoi te duc la o cină frumoasă în seara asta?”

Stăteam întins pe pat cu capul atârnând cu capul în jos pe margine, urmărind o reluare a spectacolului That 70's Show. "Serios? Vrei să faci sport după tot sexul ăsta?

Carter a chicotit, s-a dus spre pat, m-a răsturnat și m-a bătut puternic în fund. Asta părea să fie un lucru pentru el. „ Oww ….” M-am frecat de el.

„Hai, leneșule. Mai am multă energie de consumat. Nu mergem la sală, nu vei putea merge o lună.”

Am decis să mergem pe jos până la centrul de fitness, deși era de cealaltă parte a dezvoltării. Lacul de aseară era pe drum, iar Carter voia să vadă dacă pantalonii lui de uniformă îi apăreau la lumina zilei.

„Unde naiba ar fi putut să dispară?” Am întrebat. Scurtând lacul, nu era nici urmă de pantaloni lui nicăieri. A fost cel mai bizar lucru.

"Nici o idee." Carter a ridicat din umeri. „Dar mă bucur că urmează să-mi iau înlocuitorii anuali luna viitoare. Mi-am pierdut jumătate din uniforme în ultimul an.”

"Pierdut? Îi lași în urmă la hoteluri când călătorești?”

„Acesta este lucrul ciudat. Le pierd acasă. Luna trecută, aș fi putut jura că am o pălărie la Bingo, dar nu am reușit să o găsesc după aceea. Gândește-te că uitarea unora dintre rezidenți începe să mă răpească.”

M-am hotărât să ies cu toții la cină. M-am strecurat într-o rochie neagră, strânsă, și o pereche dintre cei mai înalți și mai sexy pantofi cu toc pe care îi aveam la mine. Aveau degetele deschise și aveau panglici de mătase care îmi înfășurau până la jumătatea gambelor. Un sutien bun cu push-up mi-a oferit o abundență de decolteu fals care s-a încordat de la V-ul scăzut al rochiei mele. Aducându-mi aminte cât de mult îi plăcuse lui Carter aspectul de curvă când mă coafasem în Dubai, mi-am suflat părul blond cu ceva în plus, mi-am căptușit ochii albaștri cu negru gros și mi-am vopsit buzele în roșu sânge.

Efortul suplimentar a dat roade când am ieșit din dormitor.

"Iisus Hristos."

m-am rotit. "Iti place?"

„Arăți ca fiecare vis umed pe care l-am avut când am crescut."

„Nu sunt sigur dacă este un compliment sau înfiorător."

„Este un compliment. Orice băiat sau bărbat i-ar plăcea să se masturească cu tine." Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am râs.

Afară, Carter a deschis ușa SUV-ului său și m-a ajutat să intru. Înainte de a închide ușa, i-am spus: „Știi, cred că scapi să spui orice vrei doar pentru că arăți atât de bine".

"Chiar așa?"

"Este. Cred că îi faci pe oameni să iluzii cu aspectul și farmecul tău și începem să credem că lucruri precum „orice băiat sau bărbat i-ar plăcea să se masturească cu tine" sunt normale."

"Este normal. Este doar firesc. Orice bărbat care nu se gândește la cum arăți în seara asta ca pe un viitor material de distrugere este plin de rahat. Ți-o spun direct."

Am râs. "Din nou. Suna fermecător, dar sunt destul de sigur că a spus-o altcineva... total înfiorător."

Carter a mers încet prin dezvoltare, deși nu se pare că ar fi avut de ales. Au fost o mulțime de scăpări de viteză în comunitatea lui de pensionari. În timp ce ne îndreptam spre poarta din față, am trecut de cel puțin o jumătate de duzină de cupluri care mergeau în treninguri. Toți făcură cu mâna, iar Carter îi salută pe fereastră pe nume fiecăruia. Încă nu puteam trece peste cât de înrădăcinat era în acest sat de pensionari.

Ieșirea din complex era lângă clubhouse unde se ținuse Bingo, iar parcarea era din nou plină. „Ce se întâmplă în seara asta?"

„Noapte de dans în pătrat pentru single."

"Glumești cu mine?"

Carter a zâmbit și a clătinat din cap. "Nu. O mulțime de văduvi și văduvi în zonă, așa că încearcă să amestece puțin lucrurile în activități."

"Asta-i grozav."

Am oprit la poartă, iar Carter și-a scos cardul din buzunar pentru a scana ca să putem ieși. În timp ce așteptam, o mașină mică a oprit în ultimul loc cu handicap din fața clubului. „Nu e vechea ta mașină?”

Desigur, George, vechiul cu care Carter făcuse schimb de mașini, ieșea dintr-un Porsche roșu. L-am privit amândoi ocolind mașina și deschizând ușa pasagerului. Întinzând o mână, a ajutat o doamnă să coboare din mașină. — Ce naiba... Carter încetă.

„Este... asta cred că este?”

Carter părea uluit, gura lui era literalmente deschisă. „Cred că naiba este.”

Noi doi am privit, complet fără cuvinte, cum George a coborât din mașina lui Carter și și-a condus întâlnirea în square dance... îmbrăcat într-o uniformă completă de pilot. Uniforma de pilot a lui Carter.

CHAPTER 18

carter

MI-AM URUT O FURTUNA in timp ce ma uitam la stirile la televizorul mic din bucatarie. Un uragan, o furtună tropicală, o tornadă, un ciclon, orice naiba mi-ar anula zborul în seara asta. Din ziua în care mi-au prins aripile, nu am vrut să fiu legat la pământ. Nu o singură dată. Totuși, în această dimineață, uram să fiu un pilot al naibii. Gândul de a o părăsi pentru începutul unei călătorii de șapte zile mă făcea să mă simt rău fizic. Știind ce se așteaptă, o durere în piept îmi creștea de ieri.

Eram destul de sigur că Kendall simțea același lucru. Ne-am hotărât să rămânem astăzi, decât să ieșim din nou. Timp de cinci zile, am dansat amândoi în jurul elefantului din cameră fără nicio conversație directă despre ceea ce avea de gând să facă. Trebuia să vorbim. Cu toate acestea, mi-a fost frică de ceea ce ar putea fi jocul final.

În inima mea, știam că sunt îndrăgostită de ea. Cred că mintea mea chiar începuse să accepte asta. Ceea ce mă temeam nu are nicio legătură cu ceea ce mi s-ar putea întâmpla dacă recunosc. Frica mea era ceea ce i-a putut face dragostea mea. Ce-ar fi dacă i-aș spune că o iubesc, dar apoi mi-am dat seama că este altceva decât dragoste un an mai târziu? Sau m-am îndrăgostit?

Lucy.

Nu aș putea strica viața lui Kendall dacă nu eram sigur. Mai mult ca sigur. Făcusem destule pagube aruncând promisiuni false.

Și dacă i-aș spune și i-a influențat decizia?

Bani sau dragoste? Sună ușor, nu-i așa?

Nu este.

Deși soluția care îmi fusese în minte în ultimele douăzeci și patru de ore părea atât de simplă. De ce nu le-ar putea avea pe amândouă? Aș putea să-i dau totul, nu-i așa? Iubirea mea. Un copil. Moștenirea ei de drept.

Un copil.

Copilul nostru.

Kendall era sub duș. Am auzit apa oprindu-se si m-am uitat la ceas. Douăsprezece ore. Trebuia să mă decid. Trebuia să vorbim.

TIC Tac.

TIC Tac.

TIC Tac.

Douăsprezece ore au fost, practic, toată ziua înainte de a trebui să fiu la aeroport diseară pentru zborul meu către Venezuela. Nu mi-a păsat ce am făcut astăzi, atâta timp cât am fost împreună în fiecare ultimă secundă.

Când Kendall a ieșit din baie, nu m-am putut abține să mă uit la ea cu un zâmbet pe buze.

Și-a mijit ochii, „Ce?”

„Nu pot să mă uit doar la tine?”

Ea a venit și s-a înălțat pe mine. „Nu pot să cred că trebuie să pleci în seara asta.”

Dintr-o dată, am simțit că mulțimea de întrebări fără răspuns pe care le adăpostisem începuse să mă sufoce.

Tonul meu era brusc. „Ce planuri ai, Kendall? Trebuie să știu."

Ea și-a sprijinit capul pe umărul meu și a spus: „Mă duc acasă în Texas. Am nevoie de ceva timp să mă gândesc cu adevărat. Le datorez lui Hans și Stephen un răspuns final.”

M-am tras înapoi să o privesc în ochi. „Acelea sunt numele lor? Tipii din Germania?”

"Da. Nu pot să le încordez mult mai mult.”

Dând din cap un pic, am spus: „Cred că este o idee bună atunci. Fă-ți timp să te gândești la lucruri. Oricât de mult îmi place să fiu în preajma ta, niciunul dintre noi nu poate gândi direct unul în jurul celuilalt.”

„Trebuie să intru online și să iau un bilet. Voi încerca să intru pe ceva care pleacă din Miami, astfel încât să putem pleca de pe același aeroport în aceeași oră.”

Îi plesnesc jucăuș în fund, am spus. „De ce nu faci asta, termină cu asta. Mă gândeam să stăm acasă, dar după ce ai terminat, poate ar trebui să mergem la plajă, să luăm niște soare și aer curat, să ne relaxăm acolo pentru tot restul zilei până trebuie să ne pregătim.”

O jumătate de oră mai târziu, Kendall și cu mine ne-am îndreptat spre Deerfield Beach. Chiar dacă apa era calmă și perfectă, am ales amândoi să ne întindem pe nisip, luând în considerare sunetul oceanului și cerul albastru limpede.

Florida, Deerfield Beach

Oricât de relaxantă ar fi trebuit să fie plaja, amândoi eram încă încordați. La un moment dat, eram întinși pe burtă, iar ea nu mi-a lăsat mâna. Fețele noastre erau întoarse una spre alta. Când în sfârșit s-a răsturnat, i-am urmat exemplul și i-am lăsat mâna pentru a-mi pune pe a mea pe burta ei încordată. Mi-am frecat degetul mare de-a lungul buricului ei perfect și un val de gelozie și posesivitate m-a cuprins. Răspunsul îmi devenea mai clar.

Am vrut ca ea să-mi aparțină mie și numai mie.

Nu am vrut ca ea să poarte copilul unui alt bărbat. Nici un fel.

Am vrut ca ea să-mi poarte copilul.

Nu doar din cauza unor rahaturi nebunești de moștenire, ci pentru că îmi doream un copil cu ea, un viitor cu ea.

Deși a avea un copil chiar acum nu era ideal, nu era nicio îndoială că mi-l doream. Deci, având în vedere situația urgentă, de ce să așteptați?

Lucy.

Asta a fost tot ce mi-am putut gândi. Era teama de a-l răni pe Kendall, așa cum aș fi rănit-o pe Lucy. A zăbovit ca un nor negru peste mine – acea teamă de a o dezamăgi pe Kendall. A fost mereu prezent, dar la naiba să fie, nu a fost suficient de puternic pentru a umbri nevoia mea de ea – dragostea mea pentru ea.

Această situație a fost totul sau nimic.

Acum ori niciodată.

Îmi doream timp cu ea pentru mine, dar trebuia să-i respect și termenul limită. Ea ar pierde totul dacă nu am acționa repede. Indiferent ce s-a întâmplat, a fost câștig-câștig în ceea ce mă privea. Am făcut suficient pentru a ne susține pe amândoi, chiar dacă banii ar fi să piardă în cazul în care am avea o fată. M-a făcut să zâmbesc gândul la o versiune blondă a lui Kendall, care îmi spunea tati. Am vrut să fac asta. Am vrut să-i tată copilul.

Copilul nostru.

Inima a început să-mi bată cu putere. „Te iubesc, Kendall.” Cuvintele au ieșit ușor. Era prima dată când le spuneam nimănui, în afară de Lucy și familiei mele apropiate

S-a întors spre mine, părând uluită, în timp ce și-a ridicat mâna la frunte pentru a-și proteja ochii de lumina strălucitoare a soarelui.

Am continuat: „Înainte de a spune ceva înapoi, mai am multe de spus.”

— Bine, șopti ea.

„Este o nebunie, nu? Te îndrăgostești atât de repede? Dar sunt convins că așa se întâmplă când este adevărat. Știi doar când te simți bine. Kendall, mă faci atât de incredibil de fericit. Și, în timp ce în mod ideal, aș vrea să fii cu toții pentru mine pentru un timp, înțeleg că a iubi pe cineva înseamnă și a lua în considerare nevoile sale.”

"Ce zici?"

„Spun că nu vreau să te împărtășesc cu nimeni. Asta este valabil și pentru corpul tău. Nu vreau să porți copilul altui bărbat. Eu vreau să fiu acela. Vreau să te las însărcinată. Dar mai mult decât atât, vreau să fiu un tată pentru acel copil, să-l iubesc, pentru că ar fi o parte din tine și din mine. Vreau totul cu tine. Nu-mi pasă dacă ne cunoaștem zece minute sau zece ani. Când știi, știi.” Cuprinzându-i fața în mână, i-am spus: „Știu unde îmi sunt capul și inima. Sunt pe aceeași pagină, dar cred că trebuie să-ți dai seama dacă vrei aceleași lucruri pe care le fac eu.”

Ea s-a aplecat înăuntru și a pus un sărut blând pe buzele mele. — Și eu te iubesc, Carter. Eu într-adevăr. Nu am nicio îndoială în privința asta, dar chiar nu mă așteptam să oferi ceea ce tocmai ai făcut. A avea un copil este una, dar a-l crește este alta. Cred că tocmai mi-ai dat un alt lucru la care să mă gândesc mult și mult.”

O ușurare intensă mi-a trecut prin vene, ușurare că nu mi-a spus că sunt nebun, ușurare că părea că ia în considerare oferta mea.

„Nu crezi că sunt nebun pentru că vreau să te doboare?”

„Nu este nebună toată această situație pentru început... într-un sens bun? Oricum, dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, poate mi s-ar părea puțin nebun. Dar ești căpitanul meu iubit și nebun și nimic din întreaga noastră experiență împreună nu a fost convențional. Nici un singur lucru.”

„Crede-mă, mi-e frică. Nu vreau să te dezamăgesc niciodată așa cum am dezamăgit-o pe Lucy. Dar cred că, pentru prima dată în viața mea, ceva a contat suficient pentru ca să risc. Sunt mult mai îngrozit să te pierd decât aș putea să încerc și să eșuez. Și vă pot asigura că dacă am avea un copil împreună și am ajunge cumva despărțiți, nu mi-aș întoarce niciodată spatele copilului meu. Nu există nimic mai important decât un copil sau interesul lor superior. Copilul acela – copilul nostru – va fi prioritatea mea. Dacă asta înseamnă să-ți găsești o altă carieră pentru că nu te poți descurca să fiu plecat, atunci așa să fie.”

— Nu ți-aș cere să faci asta, Carter.

„Ei bine, cred că vreau doar să aduc ideea acasă, că iau asta foarte în serios.”

„Înțeles.” Ea privi spre cer. „Te-ar deranja dacă plecăm de la plajă? Chiar mi-ar plăcea să petrec ultimele două ore înapoi la tine.

M-am ridicat de pe pătură și mi-am oferit mâna să o ajut să se ridice. "Să iesim de aici."

Ne-am petrecut restul după-amiezii făcând dragoste în patul meu cu o intensitate lentă care nu existase înainte de discuția noastră. Odată cu oferta mea și recunoașterea dragostei, relația noastră tocmai trecuse la un alt nivel și trebuia să am încredere că ea departe de mine nu va schimba nimic între noi.

Oricât de mult eram gata să mă scufund cu capul întâi în tot cu ea, mai era o mică parte din mine care își făcea griji că astăzi ar putea fi ultima oară când am văzut-o. Nebun, nu? După tot ce am trecut. Poate că asta era partea din mine care încă simțea că nu merit să iubesc atât de intens când Lucy nu putea.

Soarele apusese aproape complet în timp ce ne îndreptam spre aeroport. Kendall nu mi-a lăsat mâna. Mi s-a părut atât de ciudat să nu o iau cu mine în Venezuela. Parcă nu-mi aminteam cum era să zbor fără ea.

Când am ajuns la Miami International, am parcat în locul pe care compania aeriană mi l-a rezervat. Nici unul dintre noi nu s-a mișcat să iasă din SUV, în timp ce ne-am uitat unul la celălalt până când i-am strâns obrazul și am tras-o într-un sărut pasional.

„Perky, te rog nu uita asta, cât de bine se simte.”

"Nu voi. N-aș putea să-l uit niciodată, Carter.”

Zborul ei avea două ore după al meu, așa că trebuia să mă lase la poarta companiei mele aeriene și să zăbovească prin aeroport până când era timpul să se îndrepte spre zborul ei cu o altă companie aeriană.

Una dintre stewardese, Renee, a trecut pe lângă noi. — Mă bucur să văd că te-ai întors, Trip. Apoi mi-a făcut cu ochiul.

Știam exact ce gândea Kendall și avea dreptate. Însoțitorul de bord a fost doar o altă crestătură pe centura mea în urmă cu ceva timp. M-a îmbolnăvit, mai ales acum că știam ce înseamnă să faci sex cu cineva. M-am uitat la Kendall și am vrut să țip: „Nu te mai uita la ea. Ea nu contează!” Pur și simplu nu aveam nevoie de asta acum. A adăugat doar stresul despărțirii noastre.

După câteva minute de tăcere, am strâns-o într-o îmbrățișare și i-am șoptit la ureche: „Trebuie să plec”.

Lacrimile ei mi-au umezit cămașa de pilot în timp ce a spus: „Este suprarealist”.

„Știu, dar este doar temporar. Ne vom întoarce din nou împreună în curând."

Ea a adulmecat. "Bine."

Ridicându-i bărbia pentru a-mi întâlni ochii, i-am spus: „PS, te iubesc".

Din expresia mea putea să spună că în acel sentiment era mai mult decât să spun eu ceea ce este evident.

„O melodie a Beatles?"

"Da. Dar acela se potrivește cu adevărat cu acest moment al vieții, probabil mai mult decât oricare dintre ei."

— Te iubesc, Carter.

„Te iubesc, Perky. Promite-mi că vom vorbi la telefon și vom afla când ne vom întoarce împreună."

"Iți promit."

„O să mă gândesc la tine tot zborul. Stii asta, nu?"

Ea m-a prins jucăuș de guler. „Ar fi bine să fii."

"Îmi va fi dor de tine."

— Cântă-mi o melodie, căpitane.

„Poți garanta asta." Am îmbrățișat-o pentru ultima oară, strângând-o strâns. "La dracu. Nu pot să dau drumul."

Ea s-a împins înapoi și și-a șters ochii înainte de a-mi face semn cu mâna. "Merge. vei întârzia."

Am început drumul prin securitate. Când m-am întors, ea încă stătea în același loc și mă privea. I-am aruncat un sărut înainte de a continua pe hol. Chiar înainte să dau colțul, m-am întors pentru ultima oară, dar ea dispăruse.

Când avionul a atins altitudinea de croazieră în acea noapte, am văzut ceva ce nu mai văzusem niciodată în timpul zborului: o stea căzătoare. Am luat-o ca pe un semn că lucrurile se vor rezolva.

Nu mă dezamăgi, Perky.

Am ridicat interfonul.

„Bună seara, doamnelor și domnilor. Acesta este comandantul tău suprem, altfel cunoscut sub numele de Căpitanul Clynes . Aș dori să vă urez bun venit pe acest frumos Boeing 757. Timpul nostru de zbor de la Miami la Caracas este de aproximativ trei ore și treizeci de minute. Anticipăm o călătorie lină, fără denivelări. Deci, stați pe spate și relaxați-vă. Din nou, bun venit la bordul zborului International Airlines 553 către Caracas, Venezuela. Așa cum îmi place adesea să fac pentru a-mi urca bun venit pasagerilor la bord, iată o mică interpretare a unui cântec al Beatles care se potrivește pentru seara asta - potrivit pentru că mi-am încredințat inima cuiva pe care l-am lăsat înapoi la aeroport. O ia cu ea în Texas. Sunt sigur că unii dintre voi se pot lega de acest sentiment. Așadar, melodia pentru seara asta se numește Don't Let Me Down."

CHAPTER 19

kendall

MAMA MEA PUSEA a alcool când îmi vorbea în față: „Nu poți vorbi serios!”

Făcusem greșeala de a o completa în călătoria mea pentru a o pregăti pentru posibilitatea ca nimic să mai decurgă conform planului. Mama mea mă încurajase mereu cu tărie să merg înainte cu inseminarea în Germania, mai ales din motivele ei egoiste.

„În mod normal, nu ți-aș spune nimic din toate astea, mai ales când ești pe jumătate beat, dar, având în vedere circumstanțele, trebuie să știi unde este capul meu și că planurile Germaniei s-ar putea să nu se întâmple.”

„Și ce ar trebui să facă săracii ăia acum că te-ai răzgândit?”

„Nu am închis ușa sută la sută, dar niciodată nu le-am promis nimic. Nici măcar nu i-am întâlnit personal și nu sunt ultima femeie de pe Pământ cu burtă. Ar găsi o altă cale.”

„Da, ei bine, le vei pierde ca opțiune dacă le vei continua.”

„Crezi că nu știu asta? Am vorbit cu ei azi dimineață și le-am spus că le voi anunța decizia mea cel târziu săptămâna viitoare.”

„O să ajungeți cu nimeni, iar noi vom ajunge săraci!”

Sângele îmi fierbea. „Asta e tot ce-ți pasă?”

Mama și-a arătat degetul spre mine. „Nu ar trebui să-mi fac griji pentru ceea ce am dreptul. Bunicul tău nenorocit ne-a pus în această poziție, nu pe mine.

„Nu mai fi atât de egoist. Vorbim despre viața umană aici.”

„Nu, vorbeam despre viața umană – tu dăruiești darul vieții umane unui cuplu drăguț aflat în nevoie și ne faci pregătiți pentru viață. Acum, vorbim despre un scenariu ridicol de copil amoros care este sortit să se termine prost.”

„Și exact de unde știi asta?”

„Kendall, vrei să te uiți o clipă la tine? Gândește-te cât de nebunesc sună asta din afară, privind înăuntru. Te duci într-o excursie, te îndrăgostești de pilotul nenorocitului tău de avion... cine vrea acum să-ți tată copilul? Oh, și sunt sigur că nu are nimic de-a face cu faptul că tocmai i-ai spus că ești pe cale să moștenești milioane de dolari! Iubito, trezește-te!”

„Carter nu este după bani!” Am țipat, uimind caii de afară.

„Ei bine, asta vrei să crezi și, sincer, aș fi crezut că ești mai deștept decât atât.” S-a împleticit înapoi pe scaun, apoi a spus: „Plănuiești de luni de zile o strategie meticuloasă cu acești bărbați drăguți de peste ocean. Dacă ai urmat planul inițial, nu ar trebui să-ți faci griji cu privire la creșterea unui copil pe care nu-l dorești. Ar fi într-o casă bună. Am fi pregătiți pentru viață. Toți ar câștiga. Și totuși... te gândești să faci total opusul a tot ceea ce am vorbit doar pentru că un pilot și-a înfipt fața între picioarele tale.

„Ești atât de ticălos.”

— Poftim, poate, dar spun adevărul.

„Ei bine, nu sunt atât de sigur că îmi mai doresc nimic din toate astea. S-ar putea să plec definitiv de la fermă și de la bani. Poate că nu mă vei mai vedea niciodată.”

— Nu vorbi așa, Kendall. Nu ți-ai face asta.”

"Sunt serios. Prostia asta de moștenire nu mi-a provocat decât stres din momentul în care am aflat despre asta. Nu te porți de parcă ți-ar păsa de mine, mamă. Nu vezi altceva decât semne de dolar când te uiți la mine acum. E jalnic. Sunt fiica ta, nu biletul tău de masă.”

„Încerc doar să te ajut să obții ceea ce este al tău de drept.”

„Deci, presupun că nu te-ar deranja dacă aș avea un document legal scris în care să spui că nu ai dreptul la nimic?”

Tăcere moartă.

Am dat încet din cap. "Asta am crezut și eu."

Nemaiputând să mă descurc din această conversație, am ieșit năvalnic din casă și am condus spre oraș. Ștergându-mi lacrimile din ochi, am sunat muzica pentru a îneca gândurile din capul meu.

Când am oprit în sfârșit mașina, mi-am dat seama că am mare nevoie de Carter. L-am sunat imediat. Slavă Domnului că a ridicat.

Vocea lui era joasă și sexy. „De unde ai știut că mă gândesc la tine?”

„Carter...”

Putea să spună că plângeam. "Ce este in neregula iubitule?"

„N-ar fi trebuit să vin niciodată acasă.”

"De ce esti suparat?"

"Mama mea. Ea spune lucruri pentru a încerca să mă spele pe creier.”

„Lucruri de genul ce?”

„Ea crede că sunt nebun că am luat în considerare oferta ta. Ea crede că ești doar după bani.”

Urmă un lung moment de tăcere înainte să vorbească. Furia din vocea lui era pătrunzătoare. „Nici nu pot să încep să-ți spun cât de enervat mă face asta. În primul rând, îmi doresc să nu existe niciodată această situație de bani. În al doilea rând, voi semna orice este necesar pentru a dovedi că nu sunt interesat de banii respectivi. Sincer să fiu, partea de bani mă îmbolnăvește puțin. Vreau doar o viață cu tine, Kendall. Voi semna orice linie punctată pentru a obține asta.” Vocea i s-a spart: „Spune-mi doar unde naibii să semnez, Perky.”

Am dat o respirație lungă în telefon. „Doar să vorbesc cu tine mă face să mă simt mai bine. Îmi lipsești atât de mult."

„Vrei să vin acolo? Îi voi spune companiei aeriene că este o urgență familială.”

„Nu vreau să minți ca să pleci de la muncă.”

„Nu aș minți. Acum ești o familie pentru mine, cel mai important lucru din viața mea.”

Asta mi-a făcut inima să se topească.

„Mulțumesc pentru ofertă, dar cred că mai am nevoie de puțin timp singură.”

„Bine, dar dacă începi să simți că ai nevoie de mine, spune-mi. Voi fi acolo în câteva ore.”

"Mulțumesc. Asta mă face să mă simt mai bine să știu că ai face asta pentru mine.”

„Aș face orice pentru tine, Perky. Orice."

"Oh, stiu. Chiar să mă lovească.”

„Nu, asta ar fi pentru noi. Cu cât trece mai mult timp, cu atât îmi doresc mai mult. Și sunt sigur că aștept cu nerăbdare să lucrez la asta. Doamne, asta va fi atât de distractiv.”

Când am râs, a spus: „E un zâmbet pe care îl aud?”

„Auzi măcar un zâmbet?” am chicotit.

„Vom trece peste asta împreună. Iți promit. Și în cazul în care nu m-ai auzit înapoi în Florida, o voi spune din nou. Te iubesc. Și dacă avem acest copil împreună, nimic nu va conta mai mult pentru mine. Nu mi-aș întoarce niciodată spatele copilului meu.”

„Bine... te aud.”

„Poate dă-ți o pauză de la a te gândi la asta pentru câteva zile. Uneori, când te străduiești din greu să-ți dai seama de lucruri, a te gândi prea mult la asta te face mai confuz. Trebuie să stai departe de mama ta, să mergi într- un loc liniștit și să te relaxezi. Răspunsul va veni.”

Carter avea dreptate. Aveam nevoie de departe de fermă.

„Cred că este o sugestie bună.”

"Ghici unde sunt?" el a intrebat.

"Unde?"

„Pe plaja din Caracas. Îmi este dor al naibii de tine și ne bem băutura."

„Care este băutura noastră?"

„Nu-ți amintești?"

"Nu?"

"Caipirinha. Poate că nu este Brazilia, dar este o băutură populară și aici."

"O da! Băutura noastră de la Rio. Spune-o din nou cu accentul tău portughez, căpitane.

"Caipirinha."

„ Mmm ."

„Mi-e dor de acel mic geamăt. Mă faci greu."

„Sper că o vei auzi din nou în curând personal."

„Trăiesc pentru promisiunea asta, iubito."

Am sfârșit prin a ține sfatul lui Carter și am stat câteva zile la un hotel din Plano. M-a ajutat să scap de mama mea și de părerile ei puternice despre această problemă.

Știam în inima mea ce vreau. Îmi doream o viață cu Carter, dar aș fi de acord să-l las să rămân însărcinată sau ar trebui să renunț cu totul la moștenire?

De ce nu am putut să am în ambele sensuri — Carter și banii? Aproape că părea că era prea frumos pentru a fi adevărat, de parcă ar fi fost o decizie prea simplă. În același timp, am simțit că aș aștepta mereu ca celălalt pantof să cadă în acel scenariu. Nimic nu este perfect în viață.

M-am oprit la una dintre piețele comerciale în aer liber din apropierea hotelului meu pentru niște înghețată și m-am așezat pe o bancă în afara unuia dintre magazine. Aveam nevoie de un semn de la Dumnezeu.

Vă rog să-mi dați un semn că decizia din inima mea este cea corectă.

Am continuat să privesc în spațiu în timp ce am lins în jurul circumferinței înghețatei iar și iar, formând linii netede în jurul mingii de servire moale.

Când m-am ridicat să arunc ultimul con, mi-am ridicat privirea. Privindu-mă în față era o reclamă gigantică pentru haine pentru copii. Prezenta un băiețel mare și dolofan, cu rulouri de grăsime pe picioare. Arăta exact ca poza bebelușului cu Carter pe care mi-o arătase. Inima mea părea să se extindă

cu fiecare secundă în care mă uitam la zâmbetul vesel al bebelușului. Dacă acesta nu era un semn, nu știam ce este. De fapt, nu m-aș putea gândi la unul mai bun dacă aș încerca. Adică până am ridicat privirea la numele magazinului de îmbrăcăminte pentru copii.

a lui Carter.

Îmi împătuream cumpărăturile din ziua în care mi-a sunat telefonul mobil. Come Fly with Me a lui Frank Sinatra m-a făcut să zâmbesc de la ureche la ureche. Schimbasem tonul de apel al lui Carter după ce am auzit cântecul în mașină în această după-amiază. Un alt semn mare. Nu-mi aminteam să fi auzit vreodată asta la radio. Poate pe CD player-ul bunicului meu, dar cu siguranță nu pe niciun post pe care l-am ascultat. Și totuși astăzi, acolo era.

După ce mi-am aruncat cornetul de înghețată, am intrat în Carter's să mă uit în jur. Sincer, era doar a doua oară când mă aventuram într-un magazin de îmbrăcăminte pentru copii. Prima a fost pentru verișoara mea Harper, care a rămas însărcinată când avea optsprezece ani de profesorul ei de treizeci și nouă de ani, căsătorit. Femeile din înalta societate ale lui Sparks erau cu adevărat fum și oglinzi.

„Hei, frumos,” am răspuns.

— Sună mai bine decât atunci când am vorbit cu tine în după-amiaza asta.

Am oftat. „Mă simt mai bine, de fapt.”

„Vreun motiv anume? Nu că mă plâng. Dar aș vrea să știu ce a fost nevoie pentru a-ți schimba starea de spirit. Păstrează asta în mintea mea pentru o zi în care ar putea avea nevoie din nou de el.”

— Tu ai fost, de fapt.

"Continua. Îmi place sunetul acestei povești până acum.”

Am râs. „Ei bine... azi mă gândeam greu. Și să spunem că au fost câteva moduri în care ai fost prezent cu mine.” Am împăturit micuța ținută pe care mi-am cumpărat-o astăzi în valiză. Nu numai că magazinul fusese numit Carter's, dar înăuntru am găsit un costum bleumarin minuscul, cu țevi pe părțile laterale ale pantalonilor, care arăta aproape exact ca uniforma de pilot a lui Carter. Nu m-am putut abține. Eram la registru înainte de a-mi înregistra în creier că îmi cumpăr haine pentru un copil pe care tocmai hotărâsem că vreau să încerc să-l am.

În afara magazinului, cu geanta în mână, soarele părea să strălucească mai puternic. Aerul a respirat puțin mai ușor. Capul și inima mea, care petrecuseră săptămâni de agitație, s-au aliniat în cele din urmă perfect. Oh, Doamne. Urma să am un copil. Un copil. Cu un bărbat de care eram nebun îndrăgostit.

Simțindu-mă eliberată, am făcut ceea ce ar face orice debutant din Texas bine crescut. Am mers la cumparaturi. Mall-ul avea alte o duzină de magazine și am dat peste fiecare dintre ele. Pungile mele

erau aproape prea grele pentru a le căra când am ajuns la ultimul magazin – un magazin al Armatei Marinei unde am găsit un set de aripi antice de aviator.

Privind în jos la costumul împăturit cu aripile prinse de rever, am putut vizualiza un băiețel cu gropițe purtând-o, în timp ce tatăl lui îl ținea mândru. Tatăl lui. Pierdut în țara viselor, aproape că am uitat că Carter era la telefon.

„Perky, mai ești acolo?”

"Eu sunt. Îmi pare rău. Dar mă gândesc că voi abține să vă mai povestesc despre ziua mea. Aș prefera să-ți arăt ce mi-a amintit de tine.”

— Înseamnă că o să ne vedem în curând? Am auzit speranța în vocea lui și mi-a făcut palmele să transpire de emoție.

„De fapt, se întâmplă. Speram să ne putem întâlni.” Am terminat de închis valiza și m-am lăsat jos pe pat.

"Spune cuvantul. Unde și când? Îmi voi redirecționa zborul spre Dubai dimineața dacă va trebui. Deturnați un 757 plin de arabi în Texas dacă aveți vești bune pentru mine.

Știam că glumește, dar nu puteam să pun prea multe pe lângă acest nebun. „Unde vei fi luni săptămâna viitoare?”

„Așteaptă... lasă-mă să-mi verific telefonul.”

Treizeci de secunde mai târziu, s-a întors. „Voi fi în Miami luni.”

Acesta trebuia să fie un alt semn. „Aeroportul în care ne-am întâlnit?”

"Asta e corect. Am o escală pentru noapte și apoi mă întorc din nou în Brazilia. Mi se pare soarta, frumoasa. Ce spui? Este o întâlnire? Ne întâlnim în Miami. Același bar la care a început totul. Îți voi rezerva un bilet care să te ducă cât mai aproape de când aterizez?

Am inspirat adânc de curaj și mi-am eliberat restul fricii. "Da. Trebuie sa te vad. Am câteva lucruri despre care vreau să vorbesc. Dar și mie mi-e dor de tine ca nebun.”

"Ai inteles. Vei avea un bilet până dimineața.”

Am mai vorbit încă o oră după aceea. Nu i-am spus despre achizițiile mele sau despre decizia pe care eram destul de sigur că am luat-o. Toate acestea trebuiau făcute personal. Dar spre sfârșitul convorbirii, am spus: „Am cumpărat azi ceva care mi-a amintit de tine”.

"Oh da? Ce-i asta?"

"E o surpriza."

„Știi, probabil că n-ar trebui să-ți spun asta, dar am ceva care îmi amintește și de tine. Totusi nu l-am cumparat. Ți-am furat-o înainte să pleci.”

Stăteam întins în diagonală peste patul camerei de hotel, mă uitam în tavan și mă răsturnam pe burtă. "Ce ai putea..." Apoi mi-am amintit ce credeam că a dispărut în uscător când îmi spălam rufele murdare

acasă. Toate sutienul și chiloții mei erau seturi, iar sutienul meu roșu părea să-i fi lipsit lenjeria asortată. „O, Doamne… nu ai făcut-o.”

Carter a inspirat adânc la telefon și am știut că adulmecă. Mâna mi-a zburat la gură. Oh, Doamne. — Le ai pe față chiar acum, nu-i așa?

Răspunsul lui a fost o încrucișare între un geamăt și un geamăt.

„O, Doamne, Carter!” am chicotit. „Ești certificabil. Nu pot să cred că mi-ai furat lenjeria!”

"Într-adevăr? Aș fi crezut că va fi ceva la care te-ai aștepta până acum.”

„Presupun că este adevărat.” Mi-am muscat buza. "Tu…"

"Ce ma intrebi?"

"Tu stii…"

„La dracu de drept, da. Dar vreau să aud că mă întrebi oricum.”

Carter a fost cu siguranță mult mai agresiv în arena vorbirii murdare decât mine. Probabil că a fost ceva la care trebuia să lucrez dacă aveam de gând să fiu într-o relație pe termen lung cu un pilot și am fi despărțiți în mod constant. Așa că am trecut dincolo de zona mea normală de confort. Vocea mea era joasă, de fapt suna cam sexy. „Îți… atingi penisul când mă mirosi?”

A mârâit literalmente. „Doamne, cuvântul cocoș din gura ta mă va face să explodez greu.”

"Într-adevăr?" M-am clătinat în jurul patului. „Mă gândeam că penisul tău din gura mea te va face să explozi greu.”

„Kendall...”, a avertizat el.

"Ce? Tu ai început."

„Da... și nu te poți juca așa cu mine.”

„Aș vrea să mă pot juca cu tine chiar acum.”

El a chicotit. „Va trebui să încep să călătoresc cu niște loțiune pentru apelurile noastre de noapte.”

„Cred că este o idee foarte bună. De ce nu iei niște de la magazinul din aeroport dimineața și, din moment ce mă întorc acasă mâine, îl voi putea lua pe Jack pentru telefonul nostru mâine seară.

"Jack?"

„Este numele meu pentru micul meu vibrator iepure.”

„Tocmai am făcut o întâlnire pentru a ne distra împreună mâine seară?”

Am râs încet. „Cred că am făcut.”

„Te sun de îndată ce voi fi cazat în hotel.”

"Bine. Asta suna bine."

Vocea lui Carter deveni serioasă. „Te iubesc, Kendall.”

— Și eu te iubesc, căpitane. Încă patru zile și vom fi din nou împreună.”

Încă patru zile.

CHAPTER 20

kendall

N-AM fost NICIODATĂ ATÂT de entuziasmat în viața mea.

Ajunsesem la aeroport cu trei ore mai devreme, deși luam un zbor intern, iar Carter îmi rezervase un bilet la clasa întâi, care avea propria linie, care trecea mereu prin securitate. Nu mă puteam opri să zâmbesc. Fetița din fața mea purta una dintre acele pălării negre de Mickey Mouse și cu greu putea să stea nemișcată în timp ce mama ei le înregistra pentru zborul spre Orlando. Anticiparea ei s-a stins în comparație cu ceea ce mă simțeam eu.

Dacă totul ar merge conform programului, m-aș întoarce în brațele lui Carter în puțin mai puțin de șase ore. Zborul lui trebuia să sosească cu o oră înaintea mea și mă asigurase că dornic Căpitanul va ateriza la timp.

Doar că eram în aeroport, văd toate uniformele companiilor aeriene internaționale care erau asemănătoare cu ale lui Carter, m-a făcut să mă simt mai bine decât m-am simțit în câteva zile. A fost destul de dezamăgit faptul că aeroportul din Dallas mi-a adus mai mult confort și m-am simțit mai mult ca acasă decât a mers la casa mea adevărată săptămâna aceasta.

După ce mi-am luat decizia cu privire la ceea ce aveam de făcut, am decis să nu o împărtășesc cu mama. Nu era absolut nimic bun care să poată ieși din asta. Ea nu ar face decât să-mi atenueze entuziasmul. Întotdeauna am știut că mama pune finanțele în fruntea listei ei de priorități. Pur și simplu nu voiam să cred că fericirea mea nu era mai presus de dorința ei de a menține un anumit stil de viață. Ultima săptămână mă forțase să văd lucrurile clar pentru prima dată. Sau poate că o văzusem mereu așa cum era; Tocmai alesesem să închid ochii la toate.

Chiar dacă nu i-am recunoscut mamei mele că am luat decizia mea, cred că ea știa. Când m-am trezit azi dimineață, am găsit un plic manila pe masa din sufragerie pe care era scris numele meu. Înăuntru era un lung acord de co-parenting – unul care preciza că Carter nu avea nicio pretenție financiară legală asupra moștenirii mele sau a oricărui viitor copil. Tot ce trebuia să fac era să introduc numele lui Carter și să-l pun să semneze. Când mama se trezea în jurul prânzului cu mahmureala zilnică, găsea plicul exact acolo unde mi l-a lăsat politicos. Cu excepția faptului că acordul se afla deasupra plicului și, de asemenea, era rupt în jumătate. M-am gândit că îmi voi face punctul de vedere puțin mai puțin subtil decât a făcut ea.

M-am oprit la un chioșc de ziare, am luat niște reviste și gustări și m-am îndreptat spre poarta mea. Era o grămadă de însoțitori de zbor stând vizavi de mine. Am urât că m-am întrebat imediat dacă Carter s-a culcat cu vreunul dintre ei. Nu că n-aș avea încredere în el, pentru că, în mod ciudat, am avut complet. Dar m-am trezit extrem de teritorial când a fost vorba de Carter. Gândul că este cu oricine altcineva mi-a provocat o durere în piept. Chiar dacă știam că era ridicol – amândoi fusesem cu alți oameni – nu m-am putut abține să mă simt așa.

Avionul s-a îmbarcat cu aproape o oră întreagă înainte de decolare, ceea ce a fost întotdeauna un semn bun. Am avut imbarcare prioritară de când eram în clasa întâi, dar am așteptat până când poarta s-a golit aproape complet înainte de a coborî pe jetway pentru a îmbarca.

Stăteam în rândul 2A, un scaun pe culoar. Așezându-mi geanta deasupra capului, m-am organizat rapid și m-am așezat. I-am zâmbit femeii de lângă mine în timp ce mă încingeam. Însoțitorul de bord a venit repede să ne ofere o băutură înainte de zbor. Ea se uită în jos la lista de cabine. — Pot să vă aduc ceva, doamnă Sparks?

"Ar fi grozav. Voi lua un pahar de merlot.”

Apoi a vorbit cu pasagerul de lângă mine. „Ce zici de tine, Cass? Lapte, apă, suc de portocale?”

„Voi lua o apă. Mulțumesc, Lana.”

Când m-am uitat din nou la colegul meu de scaun, ea a oferit o explicație. „Sunt însoțitor de bord la această companie aeriană. Am zburat în standby și am avut norocul să obțin locuri mari.” Ea a zâmbit.

Aveam vinul meu doar de mai puțin de cinci minute, când căpitanul a venit prin difuzor și a spus că ne vom îndepărta de poartă. Având nevoie de ceva care să-mi calmeze nervii din atâtea motive, am înghițit paharul plin știind că însoțitorul de bord va veni să-l ia în orice secundă.

Femeia de lângă mine a oftat audibil. „Ceea ce nu aș da pentru a face ceea ce tocmai ai făcut.”

— Înghiți un pahar plin ca un marinar și sper să nu observe nimeni?

Ea și-a bătut mâna pe burtă și a zâmbit. "Exact. Mai am patru luni.”

"Wow." M-am uitat în jos la burtica ei practic inexistentă. Abia se arăta. „Nu aș fi ghicit niciodată. Ești atât de mic.”

„Cea mai mare parte a greutății pare să fi devenit confuză și să se fi întors pe spate. Fundul meu este deja extraordinar.”

„Mă îndoiesc că este adevărat. Arăți subțire peste tot. Dar chiar dacă va fi, acum există funduri mari, așa că vei fi în stil.”

„Sper să câștig ceva până la urmă. Sânii mei sunt atât de mici, iar tatăl acestui micuț este un bărbat cu sâni.” Mintea mea a rătăcit spre propriul meu corp. Mi-ar fi sânii mari când eram însărcinată? Carter spusese întotdeauna că îi plac cupele mele pline de viață, dar ceva mi-a spus că nu s-ar supăra dacă aș avea un mic câștig de sân.

După ce zborul a decolat și s-a nivelat, Cass, despre care am aflat că era prescurtarea lui Cassandra, a scos o pereche de căști Beats și, în loc să le pună peste urechi, le-a strecurat peste umflarea ei mică de

bebeluș. Își cânta muzică în stomac. Când m-a surprins privind, a spus: „Am citit undeva că bebelușii ar putea să audă în pântece, așa că am început să-i cânt muzică clasică."

"L? Este un baiat?"

"Inca nu sunt sigur." Ea și-a frecat burta. „Dar chiar cred că este."

Erau atâtea ce aveam să învăț. Din moment ce nu o cunoșteam pe această femeie, am decis să-i spun micul meu secret. "Pot sa iti pun o intrebare personala?"

"Sigur. Dați-i drumul."

„Ți-a luat mult timp să rămână însărcinată? Adică ai încercat mult timp? Întreb pentru că eu și iubitul meu... Am ezitat înainte de a recunoaște cu voce tare pentru prima dată. „Am decis că vom încerca să rămânem însărcinate."

Femeia mi-a zâmbit sincer. "Grozav. Felicitări." Era prima dată când cineva vedea ceva pozitiv în planul meu de a avea un copil. Și s-a simțit bine. Totul începea să se lase la loc.

"Mulțumesc."

„De fapt... nu ne-a luat deloc mult timp. Am rămas însărcinată a doua oară când am fost intim."

"Wow. Asta e uimitor."

„Este, nu-i așa? Acest tip mic cu siguranță nu a fost planificat. Dar cred că era menit să fie. El este lipiciul care ne va lega pe noi trei împreună pentru totdeauna."

„Veți putea lucra mult mai mult? Companiile aeriene au reguli împotriva zborului prea departe într-o sarcină, nu-i așa?

"Da. Încă douăsprezece săptămâni și apoi voi fi pus la pământ. Majoritatea companiilor aeriene nici măcar nu vor lăsa pasagerii să zboare după douăzeci și opt de săptămâni, nu mai puțin însoțitorii lor de bord. Risc prea mare pentru travaliu timpuriu. Îmi vor da o slujbă de birou. Probabil că verifică oamenii înăuntru și ieși sau lucrează la poartă. Sper să mă pot transfera oricum în Florida, așa că schimbarea va fi la momentul potrivit."

— Acum locuiești în Texas?

Ea a dat din cap. „Locuiesc în Allen. Dar sunt originar din Florida și cea mai mare parte a familiei mele este încă acolo jos. În plus, tatăl copilului locuiește în Florida, așa că probabil că o să mă mut."

„Crezi că te vei întoarce la muncă după ce se va naște copilul?"

"Sper ca nu. Tot ce mi-am dorit a fost să mă căsătoresc, să am o grămadă de copii și să stau acasă. Nu este ușor în zilele noastre să ajungi cu un singur salariu. Trebuie să te asigur că iei unul bun, așa cum am făcut mine."

Intonația ei m-a acrișat puțin. Sfating un tren bun de sos. Probabil pentru că era ceva ce ar spune mama.

După cel de-al doilea pahar de vin, am început să scap de adrenalină și epuizarea începea să se strecoare. Știind că Carter va fi nesățios când ne vom reîntâlni, m-am gândit că voi dormi puțin cât mai

puteam. Nu m-am trezit din nou până când căpitanul a vorbit deasupra capului și ne-a spus că vom ateriza în doar câteva minute.

M-am intins pe scaunul meu. "Wow. Eram cu adevărat afară.”

„Ai fost. A trebuit să ia căștile copilului pentru a îneca sforăitul pe care îl aveai.”

Mi-am acoperit gura. "Oh, Doamne. Îmi pare atât de rău."

Și-a deschis sticla cu apă și a terminat puținul rămas. "Te tachinez doar. Sforăiai, dar nu m-a deranjat deloc. Cred că sunt prea nervos să dorm, altfel am fi făcut un duet împreună”

— Ești nervos pentru copil?

"Nu. Mă văd mâine cu tatăl copilului. Nu ne-am mai văzut de ceva vreme.”

"Știu cum te simți. Nu mi-am văzut iubitul de o săptămână și sunt o epavă nervoasă. Dacă nu aș fi inhalat acele pahare de vin, nu aș fi dormit niciodată. Sunt atât de emoționată."

„A trecut puțin mai mult de o săptămână pentru noi.”

"Oh? Cât timp?"

"Trei luni."

"Wow. E o perioadă lungă. Nici măcar nu a văzut încă noul tău corp de sarcină.”

"Da asta e adevărat. Deși aceasta este cea mai mică dintre grijile mele.”

Sprâncenele mele s-au coborât, așa că ea mi-a explicat. „Nici măcar nu știe că sunt însărcinată.”

"Oh. Wow. Vai."

"Da. Acum poți înțelege de ce am vrut să bem acel vin.”

„Cu siguranță că pot.”

„Tu... crezi că nu va fi fericit că va deveni tată?”

„Nu am idee cum va reacționa. E un pic sălbatic. Nu sunt sigur că plănuia să fie îmblânzit vreodată. Dar în adâncul sufletului, cred că este un om de picioare și va face ceea ce trebuie.”

Nu eram sigur că voiam să știu care este lucrul potrivit. Întreaga conversație începea să-mi întoarcă stomacul. Ce fel de femeie nu-i spune unui bărbat că este însărcinată de luni de zile? Deși presupun că ar putea fi o mulțime de motive pentru asta. Poate că nu este cel mai grozav tip, iar ea sa gândit să nu aibă nici măcar copilul sau ceva de genul ăsta. Chiar nu era locul meu să judec. Mai ales cu toate lucrurile nebunești pe care plănuisem să le fac. Nu știi niciodată cu adevărat povestea adevărată a cuiva decât dacă stai în locul lui.

Aterizarea a fost accidentată, dar am fost încântat că am ajuns cu câteva minute mai devreme. Am vrut să folosesc toaleta de la aeroport pentru a mă împrospăta înainte de a-l întâlni pe Carter la barul la care urma să ne întâlnim.

În timp ce mergeam cu taxiul până la poartă, am început să-mi curăț revistele și mi-am aruncat gunoiul în geantă. Zâmbind, m-am întors către Cass. "Mult noroc. Ai de gând să-ți vezi iubitul în curând?"

— Mâine, spuse ea. „Are un zbor dimineață cu care mă voi alătura lui. Deși nici el nu știe asta încă."

Avionul s-a oprit, iar difuzorul a auzit un zgomot, indicând că era în siguranță să ne dam jos de pe scaune. Am început să mă desfac. „Călătorește mult pentru muncă sau așa ceva?"

"El face. Tot timpul, de fapt. El este pilot."

M-am ridicat și am deschis deasupra capului, luând geanta mea. „Oh, e amuzant. La fel și iubitul meu."

Ușa cabinei s-a deschis mai repede decât orice zbor la care am fost vreodată. Zeii păreau să-mi zâmbească astăzi – un zbor lin, tovarăș de călătorie însărcinat, sosire la timp. Pășind pe culoar, am spus: „Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Mult noroc cu sarcina ta si tot."

"Mulțumiri. Și tu. Sper să rămâi însărcinată la fel de ușor ca și mine."

Eram pe punctul de a coborî din avion când l-am auzit pe însoțitorul de bord luându-și la revedere de la Cass, care era chiar în spatele meu. „Mult noroc, scumpo. Sună-mă mai târziu și spune-mi cum ia Trip veștile."

Am înghețat la jumătatea pasului. Mintea mea trebuia să-mi joace feste. Întorcându-mă, am întrebat. „Tocmai a spus Trip... cum primește Trip veștile?"

Cass zâmbi, fără să se gândească la asta. "Da. Este o poreclă pentru bebelușul meu tată. Numele lui are trei din aceeași literă, așa că îl numesc trip pentru triplu.

Am simțit cum sângele îmi curge de pe față. „Ce trei litere?"

„C. Numele lui este căpitanul Carter Clynes ."

CHAPTER 21

kendall

BAGAJA MEU A FOST ULTIMUL rămas pe bandă rulantă. Cât timp a călătorit în cerc până când am observat-o în sfârșit? De cât timp stăteam aici?

Bucuria pe care o simțisem în ultimele douăzeci și patru de ore se transformase complet într-un amestec de șoc, panică și tristețe. Nu mi-am putut aminti ultima dată când tristețea profundă m-a consumat complet așa. Emoțiile mele îmi lăsaseră o coajă înghețată a mea în timp ce stăteam în preluarea bagajelor.

Îi pierdusem urma lui Cass cândva după ce a dezvăluit numele tatălui copilului ei. Sincer să fiu, abia mi-am amintit că am ieșit din avion și am ajuns în acest loc.

În sfârșit, ridicându-mi valiza de pe centură, m-am uitat în jur la mulțimile de oameni care își făceau drum prin aeroport. O parte din mine vroia să fugă, dar o parte mai mare știa că trebuie să aud asta de la el – că o cunoștea, că era tatăl acestui copil.

Exista vreo șansă să fi inventat? Am alungat repede gândul din creier, refuzând să-mi dau speranțe false.

Capul meu simțea că va exploda între anunțurile intermitente prin interfon, sunetele oamenilor care se repezi în jurul meu și gândurile înspăimântătoare din capul meu. Totul părea tare. Privind în jos la telefon, mi-am dat seama că întârziasem să mă întâlnesc cu Carter în lounge-ul aeroportului.

Un picior în fața celuilalt.

Merge.

Trebuie să-l înfrunți.

Scara rulantă a coborât încet în ceea ce eram destul de sigur că va fi propriul meu iad personal.

Când am ajuns în salon, mi-am închis ochii ca să mă înșel înainte de a intra. Când le-am deschis, l-am văzut în colț. Era îmbrăcat în uniformă de pilot și se uita la un canal de sport care rula la televizor. Chiar înăuntrul intrării, am stat acolo cu inima bătând cu putere și i-am admirat statura înaltă fără ca el să mă bage în seamă, din simplul motiv că ar fi putut fi ultima oară când am putut să o fac.

Se întoarse brusc. Mi-a căzut inima când am observat că ținea în mână un buchet mare de flori. Când privirile ni s-au întâlnit, gura lui Carter s-a curbat în cel mai mare zâmbet. Inima mi se frângea cu fiecare pas pe care îl făcea spre mine. Și cu fiecare pas, zâmbetul lui s-a stins încet odată ce și-a dat seama că plâng și că nu erau lacrimi de fericire.

A aruncat fără minte florile pe o masă din apropiere. "Infatuat? Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă?"

Neputând să vorbesc, i-am prins cămașa pentru echilibru.

„S-a întâmplat ceva în zbor?”

Încă incapabil să formez cuvinte, am dat din cap.

M-a strâns într-o îmbrățișare și am fost prea slabă ca să mă împotrivesc. Plângând în curba brațului lui, i-am simțit inima bătând cu o milă pe minut pe obrazul meu.

Când s-a tras înapoi și mi-a examinat din nou ochii, a spus: „Spune-mi ce se întâmplă”. Când am continuat să tac, el m-a implorat: „Te rog”.

Închizând ochii, m-am rugat pentru puterea de a trece peste asta, apoi am vorbit în cele din urmă.

Vocea îmi era tremurată. „M-am așezat lângă o femeie în avion. Era însărcinată în patru luni.”

"Bine. Te-a speriat?”

"Nu."

„S-a întâmplat ceva cu ea?”

Luând un scaun pentru echilibru, m-am așezat și m-am uitat la el.

Nu s-a mișcat. — Spune-mi ce s-a întâmplat, Kendall.

„Era o însoțitoare de bord în afara serviciului.”

„Bine. Nu vă urmăresc.”

„Numele ei este Cass. O cunosti?"

A început să deschidă gura ca să spună ceva, apoi a înghețat când a dat seama. „O cunosc, da.”

„Te-ai întâlnit cu ea.”

"Da. De câte ori am trecut peste asta? Nu însemna nimic. A fost înainte să ne întâlnim și...” Ochii i s-au mărit și o privire de panică i-a fulgerat pe față când a pus doi și doi împreună. "Aștepta. Nu crezi că am lăsat-o însărcinată?”

„Nu este că m-am gândit. Este că ea mi-a spus asta cu propriile ei cuvinte. Ea spune că ești tatăl copilului ei, Carter. Ea zbura în Florida să vină să-ți spună personal. Ar trebui să fie în zborul tău mâine.”

El a clătinat din cap neîncrezător, apoi a strigat: „Ce? Nu!" El a îngenuncheat acolo unde eram așezat pentru a mă privi în ochi. „Nu, Kendall. Nu."

„Poți să mă privești în față și să-mi spui cu certitudine absolută că nu este posibil să fii tatăl copilului ei?”

Globii oculari i se mișcau dintr-o parte în alta în timp ce se străduia să înțeleagă asta. Și-a trecut mâna prin păr. Această știre a fost în afara câmpului de stânga și pentru el și nu mă îndoiam că era în șoc total.

Am repetat: „Este o posibilitate?”

S-a ridicat în cele din urmă și s-a așezat peste masă față de mine, părând încă prea uluit ca să vorbească.

Mi-am reformulat întrebarea. — Te-ai culcat sau nu cu ea acum patru luni?

— Da, șopti el. "Am facut."

„Deci, este posibil din punct de vedere tehnic.”

Lumina i s-a scurs din ochi când l-a lovit cu adevărat. Era posibil.

Nu putea nega.

Aplecându-și capul în mâini, a întrebat: „Nu știm nimic. Dacă minte în legătură cu sarcina?”

— Ea nu știa cine sunt, Carter. Nu avea de ce să mă mintă.”

Ținându-și în continuare părțile laterale ale capului cu ambele mâini, a continuat să se uite la mine. Frica din mine se extindea cu fiecare secundă în care eram martor la creșterea fricii din ochii lui. Am vrut să-mi spună că Cass era delir. Am vrut să-mi spună că totul a fost o minciună. Mi-am dorit ca el să mă facă să mă simt în siguranță și nu a putut. Pur și simplu nu putea dovedi nimic într-un fel sau altul.

Vocea mamei mele a răsunat în capul meu. „O să ajungeți cu nimeni, iar noi vom ajunge săraci!”

Cuvintele din trecut ale lui Carter au revenit și ele să mă bântuie. „Nu mi-aș întoarce niciodată spatele copilului meu. Nu există nimic mai important decât un copil sau interesul lor superior.”

Mi se învârtea capul. — Îmi pare rău, Carter.

„Îmi pare rău? Ce zici?"

"Trebuie sa plec."

M-a prins de mâini. „Perky, nu. Nu face asta. Orice s-ar întâmpla, putem trece peste asta. fac balul...”

"Nu pot." Scuturând din cap, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, am repetat: „Nu pot. Îmi pare atât de rău."

„Nu se poate ce?”

„Nu pot fi cu tine.”

Ceva la care nu mă așteptam niciodată de la el sa întâmplat în timp ce el continua să mă privească. Ochii lui au început să sclipească. Fiind bărbatul care a fost, el a luptat împotriva lacrimilor în timp ce se uita la mine neîncrezător.

Incapabil să suport să-l văd atât de rănit, am falsificat o minciună. „Voiam să vă spun că oricum am decis să merg înainte cu inseminarea. Deci, presupun că acest moment este la fel de bine.”

Ochii lui erau roșii. „Asta e o prostie.”

"Nu."

„Nu mă minți”, a vărsat el.

Trebuia să smulg aparatul. Ochii îmi erau încă plini de lacrimi când m-am ridicat brusc și m-am îndreptat spre valiză.

"Trebuie sa plec."

M-a urmărit îndeaproape. „Kendall, nu face asta.”

"Nu am de ales."

„Dacă aceasta este o minciună, sau dacă nu este... ce se întâmplă dacă copilul nu este al meu? Încă nu știm nimic”, a rugat el.

„Dacă este?” Am tipat.

„Atunci, nu va conta. Iți aparțin. Asta nu schimbă nimic.”

— Schimbă totul, Carter! Tot. Nu am simțit niciodată mai multă durere în viața mea decât în acest moment. Nu mă descurc. Dacă m-ai iubit vreodată cu adevărat, te rog, lasă-mă să plec.” Lacrimile mele mă orbeau acum când am șoptit pentru ultima oară: „Dă-mi drumul”.

Cuvintele mele păreau să fi ajuns până la el. Stătea încremenit în timp ce mă privea plecând. M-am concentrat asupra sunetului de rostogolire al valizei mele, luptând cu impulsul de a mă întoarce pentru a-l privi pentru ultima oară.

Nu eu am.

Trebuia să ies de pe poarta International Airlines cât mai repede posibil.

Cincisprezece minute mai târziu, m-am trezit la biroul de bilete al Lufthansa Airlines.

„Când este următorul zbor către Munchen?”

După ce a căutat computerul, însoțitorul a spus: „Avem unul care pleacă într-o oră cu o escală în New York”.

Mi-am închis ochii pentru a evita imensa tristețe care se strecoară când mi-am dat seama ce aveam să fac. Totul strălucea în fața ochilor mei: Rio, Dubai, Amsterdam, Boca. Dragostea care a crescut din ce în ce mai mult cu fiecare pas al călătoriei noastre. Încă îl iubeam și știam că o voi face mereu, dar nu puteam risca să pierd totul. Mai mult, nu am putut face față durerii. Carter să fie tatăl unei alte femei a fost prea greu de acceptat. L-am iubit prea mult și nu am putut să-l văd trăind o parte din visul nostru cu altcineva. Căutam semne care să mă ajute să iau o decizie. Aș spune că aterizarea scaunului de lângă Cass a fost cam cel mai mare semn pe care l-aș fi putut obține.

Înainte să am ocazia să mă răzgândesc, am răsuflat lung și, în cele din urmă, i-am răspuns însoțitorului. "O să-l iau."

CHAPTER 22

ELEVEN MONTHS LATER

carter

„SĂPTĂMÂNA ULTIMA, V-AM EXPLORAT trecutul, ceea ce s-a întâmplat cu Lucy. Nu am avut timp suficient pentru a revedea situația la care ați făcut aluzie, care v-a adus aici să căutați ajutor. Așa că, cred că ar trebui să aprofundăm asta astăzi, dacă îți convine. Aș vrea să-mi spui despre ea”, a spus dr. Lemmon.

„Bine.”

"Nu vă grăbiți."

Brusc, mi s-a părut că nu pot să respir. Cuvintele pur și simplu nu au ieșit la iveală.

„Îmi pare rău. Acest lucru nu este ușor pentru mine. Nu am vorbit despre ea cu nimeni. Am petrecut ultimele câteva luni practic alergând, petrecând și mai puțin timp acasă decât înainte pentru că, deși ea a fost acolo cu mine doar pentru puțin timp, este locul care acum îmi amintește cel mai mult de ea, pentru că este locul în care noi...” Am ezitat: „Ne-am consumat relația.”

— Povestește-mi despre ea, repetă ea.

„Numele ei era Kendall. Uh, este Kendall. Adică nu e moartă. Ea este încă acolo undeva.”

„Cum te-ai cunoscut?”

"La aeroport."

— Nu prea neobișnuit pentru un pilot, presupun.

„Da, dar povestea noastră nu era obișnuită.”

Următoarele douăzeci de minute au fost petrecute descriind săptămânile în care Kendall și cu mine ne-am îndrăgostit. Cuvintele curgeau liber până când am ajuns la partea grea.

„Deci, te-a sunat și a spus că se întâlnește cu tine la aeroport. Suna bine. Ai presupus că te va accepta oferta ta de a-și tată copilul. Te simțeai pregătit să fii tată…”

Am închis ochii. "Da. Da am făcut. Cu ea... am făcut-o.”

„Ce s-a întâmplat în ziua aceea?”

Mi-am continuat povestea, amintindu-mi dureros ultimele momente cu Kendall în salonul aeroportului, înainte ca ea să-și dezvăluie întâlnirea cu Cass și să plece definitiv din viața mea.

Dr. Lemmon și-a scos ochelarii, părând afectată de povestea mea. „Trebuie să fi fost un moment foarte dificil.”

„Încă nu pot să-mi înfășor capul în jurul lui, cum totul s-a prăbușit atât de repede.”

„O învinovățiți că a plecat atât de brusc?”

"Nu. Nu, eu nu. S-ar putea să fi făcut același lucru în pantofii ei.”

„Ce ai făcut după ce a plecat?”

„Am rămas neîncrezător în salon. Mi-a luat câteva ore să-mi fac energie pentru a merge acasă. Am avut un prieten să mă ia, pentru că băusem mult de băut, așa că am leșinat în pat și am dormit toată noaptea până când a venit timpul să mă trezesc pentru zborul meu a doua zi.”

"Cum a fost că?"

„Așa cum mă avertizase Kendall, a apărut și Cass. Ea a lucrat la zbor și mi-a spus că trebuie să vorbească cu mine despre ceva important odată ce am aterizat. După ce am ajuns în Brazilia, ea mi-a spus totul... că este însărcinată și că îmi poartă copilul.”

„Care a fost reacția ta?”

„Am fost deznădăjduit, prea zdrobit ca să mă gândesc măcar la imaginea de ansamblu. În acel moment, tot ce mă puteam gândi era să o pierd pe Kendall. Nimic altceva nu conta. I-am spus lui Cass că o voi ajuta să susțin copilul dacă se dovedește a fi al meu, dar că nu voi putea să-i dau nimic mai mult. Am spus clar că voi insista asupra unui test de sânge odată ce copilul se va naște.”

„A fost de acord cu asta?”

„Nu a fost mulțumită de lipsa mea de interes sau entuziasm, dar nu puteam face nimic pentru a schimba asta. Nu am vrut acea viață cu ea. Tot ce îmi păsa era Kendall și nu aveam energie să mă ocup de nimic altceva.”

„Ce s-a întâmplat vreodată cu Kendall?”

"Imi doresc sa fi stiut."

Ea părea uluită. „Nu știi?”

„Până în ziua de azi, nu știu. Ea a spus că plănuiește să meargă împreună cu inseminarea, dar dacă a îndeplinit-o cu adevărat este un mister.”

— Ai încercat să o suni?

"Da. De cateva ori. Ea fie și-a deconectat telefonul, fie și-a schimbat numărul, dar nu am reușit. Îmi amintesc că mi-a spus odată numele mamei ei. Am trimis o scrisoare unei Annabelle Sparks din Dallas,

dar încă nu știu dacă a ajuns vreodată la Kendall. Nu o pot găsi pe rețelele de socializare. Nu știu ce altceva să fac sau dacă ea vrea măcar să mă vadă dacă am găsit-o.”

Dr. Lemmon a notat câteva notițe înainte de a se uita înapoi la mine. „Spune-mi ce s-a întâmplat... cu copilul.”

„Eram la spital când s-a născut el. Ea l-a numit Aidan. Nu știam cum să simt, pentru că o parte din mine încă nu credea că este al meu. În același timp, mă simțeam vinovată că nu mă simțeam mai mult.”

„Este al tău?”

„La două săptămâni după ce s-a născut el, ea a făcut, în sfârșit, testul de sânge. Zilele în care se așteptau rezultatele au fost tortură.”

"Și?"

„Nu este fiul meu.” Am scos o respirație lungă. Oricând retrăiam acel moment al adevărului, nu mă puteam abține să simt din nou aceeași ușurare ca prima dată.

Dr. Lemmon se repoziționa pe scaunul ei. "Wow."

„Da.”

„Cum te-ai simțit despre asta?”

„A fost un amestec ciudat de furie și ușurare – ușurare pentru că m-a absolvit de orice responsabilitate într-o situație pe care nu am ales-o niciodată, dar furia din cauza a tot ceea ce pierdusem ca urmare. Lucruri pe care nu le pot recupera niciodată.”

Femeia pe care nu m-aș întoarce niciodată.

Familia pe care nu m-aș întoarce niciodată.

Viața pe care nu mi-aș reveni niciodată.

„Cum a fost viața ta de când ai aflat adevărul?”

„Nu s-a schimbat prea mult, să fiu sincer. Lucrez cât de multe ore pot. Trecând prin mișcări. Ceea ce am făcut mereu.”

„Îți folosești slujba ca un mijloc de a te ascunde de demonii tăi. Mai întâi a fost Lucy. Acum e Kendall.”

Am ridicat vocea în apărare. „Ce îmi sugerezi să fac?”

Nu te plătesc să-mi spui ce dracu să fac?

„Până nu știi ce s-a întâmplat cu Kendall, nu vei găsi acea pace interioară. Să vin aici a fost un prim pas bun, dar nu pot face nimic pentru a împiedica asta să te bântuie.”

"Ți-am spus. Am încercat să o contactez. Nu știu unde este.”

— Ai spus că ai o posibilă adresă în Texas. De ce să nu mergi acolo, să vezi dacă poți afla ce se întâmplă în viața ei?”

Nu m-am putut decide să răspund, deși știam adevărul; Mi-a fost frică de rahat. Speriată de ceea ce trecuse, speriată să nu o supere, speriată de necunoscut. Un lucru era sigur; dacă aș ști că vrea să mă vadă, aș fi acolo într-o clipă.

SESIUNEA DE TERAPIE mă lăsase epuizat. În loc să mă simt mai bine, am simțit că porțile care îmi păzeau mintea s-au deschis.

În acea noapte, înapoi la apartamentul meu din Boca, îmi agățam uniformele pe care le luasem de la curățătorie când ochii mi-au aterizat pe blana albă din colțul din spate al dulapului meu. Era exact acolo unde l-am aruncat cu luni în urmă.

Boca Raton

Cumpărasem un ursuleț de pluș în Venezuela și plănuisem să i-l dau lui Kendall dacă ea mă acceptase cu oferta mea. Am luat ursul și m-am uitat la el în timp ce mă așezam pe marginea patului meu.

„Ar fi trebuit să te arunc la gunoi. Atunci, nu ar trebui să mă uit la tine chiar acum.”

Grozav. Acum, vorbeam cu obiecte neînsuflețite.

"Tu ce crezi? Ar trebui să merg în Texas? Încercați să o găsiți?”

Ești nebun, Carter.

„Ce am de pierdut? Am pierdut totul, nu?”

Aducând ursul mai aproape de fața mea, i-am spus: „Te las pe tine să iei decizia. Dacă continui să taci, voi presupune că nu te opui.”

L-am așezat deasupra comodei mele și m-am dat pe spate, încrucișându-mi brațele și privind în continuare la el.

„Vorbește acum sau taci pentru totdeauna”, am spus înainte de a mă întinde pe pat și de a deschide laptopul.

Cu trei zile libere înainte de a zbura la Rio, mi-am folosit milele și am rezervat un zbor către aeroportul DFW.

Întorcându-mă spre comoda, am arătat spre animalul de pluș. „Dacă asta îmi explodează în față, te învinovățesc.”

FERMA întinsă avea cel puțin opt acri. Puneau câțiva cai, dar părea destul de pustiu și neîngrijit, având în vedere dimensiunea proprietății.

Infamul Sparks Ranch.

Sparks Ranch

Întotdeauna mi-am dorit să văd unde a crescut Kendall; Pur și simplu nu mă așteptam să vizitez acest loc fără ea.

O femeie blondă care arăta de parcă ar fi fost frumoasă acum douăzeci de ani a deschis ușa. Avea o țigară atârnată de gură și mirosea a băutură. "Vă pot ajuta?"

"Locuiești aici?"

„Da, aceasta este proprietatea mea.”

„Tu ești Annabelle?”

"Da. Cine ești tu?"

— O caut pe fiica ta, Kendall. Numele meu este Carter Clynes . O cunoșteam pe ea.”

Ea a tras o lovitură lungă, apoi a suflat fumul, arătând cu degetul spre mine. "Oh, Doamne. Esti tu. Tu ești pilotul.”

"Da. Ea a vorbit despre mine?”

"Ea a facut."

Asta m-a încântat.

„Este aici?”

"Nu. Fiica mea nu a mai fost aici de luni de zile.”

Plin de groază, am întrebat: „Unde este ea?”

„Ma bate al naibii. Kendall a spus clar că nu vrea să știu unde se află.

„Când a fost ultima dată când a fost aici?”

„Făcuse o călătorie în Germania. Nu mi-ar spune ce s-a întâmplat acolo. Călătoria a durat aproximativ două săptămâni. Am aflat doar că s-a dus acolo din biletul de pe bagaj, altfel nici nu mi-ar fi dat atât de mult.”

„Cât timp a fost aici după ce s-a întors din Germania?”

"Câteva zile. Ea a spus că tocmai își ia lucrurile și pleacă din nou. Mi-a spus să nu-mi fac griji pentru ea.”

„Nu a spus dacă trece prin inseminare?”

"Nu. Fiica mea preferă mult să mă tortureze, și-a schimbat numărul de telefon, făcându-mi imposibil să o găsesc. Ea ar prefera să mă lase aici suferind, întrebându-se dacă voi pierde totul sau nu. Nu mai avem mult timp. Dacă nu a născut un copil de sex masculin, totul va dispărea în curând. Va fi sfârșitul lumii mele așa cum o știu eu.”

Femeia asta era de necrezut. A fost nevoie de tot în mine să nu-i spun să se ia dracu. Dar aveam nevoie de ea să nu mă dea afară încă. — Aș spune că este puțin dramatic, doamnă. Știi, există opțiunea de a reduce personalul și de a obține un loc de muncă. Nu este sfârșitul lumii doar pentru că nu poți menține această proprietate sau stil de viață. În acest moment, cred că ar trebui să fii mai preocupat de bunăstarea fiicei tale.”

Ea a ales să ignore comentariile mele. „Ce vrei?”

„Trebuie să o găsesc.”

Annabelle se apropie de o scrumieră și stinse țigara. "Imi pare rau. După cum am spus, nu te pot ajuta.”

Privind în jurul spațiului vast de locuit, am întrebat: „Are un dormitor aici?”

"Da."

„Ar fi în regulă dacă aș arunca o privire înăuntru ca să văd dacă pot găsi vreun indiciu despre locul ei?” Când a părut să ezite, i-am spus: „Ne-ar fi de folos amândoi dacă o putem găsi”.

Și-a aprins o altă țigară, a tras o pufătură lungă și a ridicat din umeri. „Mergi înainte. A doua ușă pe stânga, sus pe scări.”

Dând din cap o dată, am spus: „Mulțumesc”.

Ușa s-a deschis scârțâind când am intrat în camera lui Kendall. Soarele se revărsa în spațiu, aruncând o umbră pe cuvertura ei galben deschis. Totul era atât de curat, delicat și feminin, la fel ca ea. Mi s-a simțit inima grea când mi-am tras degetele de-a lungul obiectelor ei personale.

Mâna mea s-a oprit de-a lungul unei poze înrămate cu Kendall cu un bărbat mai în vârstă care ar fi putut fi bunicul ei. Avea câțiva ani. Văzând din nou zâmbetul ei frumos, m-a făcut mai hotărât ca niciodată să o găsesc.

După ce am străbătut camera, nu a apărut nimic cu valoare informațională. M-am simțit învins. Deschizându-i dulapul pe jumătate gol, am ridicat câteva dintre rochiile rămase una câte una, mirosindu-le pe fiecare, sperând să-i recunoaștem mirosul.

Mâna mea a aterizat pe ceva neobișnuit. Am înghețat. Atârnat în colțul din stânga dulapului era un costum mic făcut pentru un băiețel. Era bleumarin, cu țevi pe părțile laterale și arăta ca o uniformă mică de pilot. M-am uitat la etichetă. Numele mărcii era Carter's.

Sfinte rahat.

L-am dat jos de pe suport și atunci am văzut-o: o pereche de aripi de pilot prinse în partea din față a costumului. Plin de dor dureros, mi-am închis ochii și mi-am amintit cuvintele ei dintr-una dintre ultimele noastre conversații înainte ca totul să fie distrus.

„Am cumpărat azi ceva care mi-a amintit de tine.”

Asta trebuie să fi fost ceea ce avea de gând să-mi aducă. Era dovada că plănuise să mă accepte la ofertă. Și ea și-a dorit copilul, la fel de mult ca și mine. Mi-am prins costumul la piept.

Ea a mințit că s-a hotărât asupra Germaniei. Dar adevărul a fost că ea a ajuns să meargă acolo. Trebuia să știu ce s-a întâmplat, unde era ea. Trebuia să-i spun că încă o iubesc și că accept orice decizie ar fi luat-o.

Aș mai iubi-o dacă ar naște copilul altui bărbat?

Da.

Fir-ar sa fie. Da as putea.

Trebuia să o găsesc.

Gândi.

Gândi.

Gândi.

Aș putea implica FBI-ul? Politia? Ea plecase de bunăvoie. Nu aveau de gând să-și petreacă timpul căutând-o. Aș putea angaja un detectiv privat, dar asta o va enerva dacă ar afla că am făcut asta împotriva voinței ei?

Apoi, am avut un moment de bec. În două zile, aș fi din nou la Rio. Dacă a fost cineva care ar putea ajuta la rezolvarea acestui mister, a fost fundul ei nebun. Aceasta nu era o treabă pentru poliție.

Aceasta a fost o slujbă pentru Maria Rosa.

CHAPTER 23

carter

Era aproape miezul nopții când ma lăsat taxiul. Un pensionar a răspuns la ușă și s-a întors în camera lui. Mi-am urmat nasul, ceea ce m-a condus direct in bucatarie. Maria amesteca o oală mare pe aragaz cu o mână, în timp ce îl hrănea lui Pedro cu o felie de mango cu cealaltă. Ea nu s-a întors și nu am sunat înainte ca să-i spun că vin, așa că am presupus că ea credea că sunt altcineva.

“ Venha comer. Conversaremos , então .” Vino sa mananci. Vom vorbi.

„É Carter, Maria.” Sunt Carter, Maria.

Ea tot nu s-a întors. În schimb, a scos un castron din dulapul de lângă ea și a scos niște feijoada. Când s-a întors și a pus castronul pe masă, nu a fost deloc surprinsă să mă vadă. Ea știa că vin tot timpul.

Feijoada

„Hai! Vino!” Mânca. Mânca.

Era destul de psihică încât să știe că voi veni, dar am luat-o cu garda neplăcută când mi-am lăsat bagajele și am îmbrățișat-o. Din anumite motive, faptul că sunt acolo m-a făcut să simt ceva ce nu mai simțeam de aproape un an - speranță. Nu am lăsat-o mult timp, dar când am făcut-o, ea mi-a strâns fața și mi-a sărutat ambii obraji. După aceea, am stat și am mâncat împreună într-o liniște confortabilă. Când am terminat, începusem să fiu îngrijorat de ceea ce voiam să vorbesc cu ea. Nu am întrebat-o niciodată nimic despre viitorul meu. Ea ieșea la întâmplare cu lucruri când se uita la mine uneori. Nici măcar nu eram sigur dacă îmi putea răspunde la întrebări. A fost clarvăzător o abilitate la cerere?

După ce am curățat masa, începusem să-mi fac nervii să întreb, când ea mi-a luat brusc ambele mâini în ale ei. Nu a trebuit să pun niciodată o singură întrebare. Nu a fost necesar, deoarece ea mi-a spus să stau și a început să-mi spună totul despre viitorul meu.

Trei ore mai târziu, eram în camera mea și mi se învârtea capul. Am încercat să adorm, dar a fost aproape imposibil pentru că singura cameră disponibilă era cea pe care Kendall și cu mine o împărțisem. Încă îi simțeam spiritul chiar și după unsprezece luni.

Unsprezece luni.

Cum ar arăta ea însărcinată? Sânii ei plini de lapte, iar fundul ei puțin mai plin. Am fost atât de greu de înțeles încât gândul la o Kendall foarte însărcinată mă îngreunează? La dracu. Ea a fost singurul lucru care mă mai putea îndurera. Unsprezece luni de celibat. A fost cea mai lungă perioadă din viața mea de când aveam șaisprezece ani.

Hotărâsem la zborul lung deasupra că cu adevărat nu-mi păsa dacă ea poartă copilul altui bărbat. Într-un mod nenorocit, aproape că mi-am dorit să o facă. Să obțină tot ceea ce își dorea ar face ca timpul petrecut separat să conteze pentru ceva cel puțin. Pentru că gândul că amândoi ne irosim ultimele unsprezece luni din viața noastră fără un motiv al naibii de întemeiat a fost suficient pentru a-mi strânge pieptul.

M-am gândit la tot ce spusese Maria în seara asta iar și iar în capul meu. Ca de obicei, mesajele ei erau criptice și era dificil să descifrez ceea ce încerca ea să-mi spună. Dar eram hotărât să ascult sfaturile ei indiferent de ce ar fi fost. Problema era că nu eram sigură ce voia ea să fac.

O raspuns está no céu . O raspuns está no céu .

Ea a tot repetat aceeași frază iar și iar.

Răspunsul este pe cer. Răspunsul este pe cer.

Din moment ce era dimineață înainte să mă prăbușesc în sfârșit, era după-amiaza târziu când m-am trezit. Zborul meu a fost abia a doua zi, așa că am avut destul timp să încerc să-mi dau seama ce încerca Maria să-mi spună. Era afară la piață când am fost s-o caut, așa că m-am dus la o plimbare pe plajă în încercarea de a-mi limpezi capul.

După aproximativ o milă de mers sub soarele zgomotos, am dat de un scaun singuratic așezat la malul apei. Mi-am dat seama că ultima dată când m-am plimbat pe plaja a fost cu Kendall. Aproape exact în acest loc, am întâlnit două scaune aleatorii. Am sperat că acesta nu a fost un semn... că de acum înainte voi avea nevoie de un singur scaun.

Simțindu-mă disperată, m-am așezat să încerc să dau un sens vieții mele nebune. Lăsându-mi capul pe spate, am închis ochii și am lăsat soarele să strălucească pe fața mea, în timp ce îmi aminteam ce sa întâmplat ultima dată când am stat chiar în acest loc cu Kendall. S-a jucat în capul meu ca un film. Scaunele noastre erau față în față și ne jucam la picioare pe nisip. Am întrebat-o de ce era în călătorie și inițial fusese vagă. În curând aveam să aflu că evită să-mi spună secretul ei pentru că îi era jenă să recunoască adevărul. Ea a crezut că o voi vedea ca superficială și disperată.

Dar adevărul adevărat era că, înainte să-l cunosc pe Kendall, eu eram cel care îmi trăia viața superficială și disperată. Trecând de la femeie la femeie, fără să vrei să stai niciodată într-un loc prea mult timp. Femeia care credea că este disperată s-a dovedit a fi ceea ce aveam nevoie disperată. Dragoste adevărată.

Nu numai că Kendall îmi spusese secretul ei în acest loc, dar am vorbit și despre Lucy. Era prima dată când spuneam cuiva despre Lucy. Nici măcar nu le-am vorbit niciodată cu părinții mei despre tot ce s-a întâmplat. Cu toate acestea, îmi împărtășisem demonii cu Kendall și, în ciuda tuturor, ea și-a deschis inima oricum. Cel puțin am crezut că a făcut-o.

Soarele s-a simțit atât de bine încălzindu-mi fața. Sunetul valurilor care se întâlnesc ușor cu valuri m-a amânat să mă relaxez. Am respirat adânc și am permis plajei să-mi spele o parte din stres. Nu mai avea rost să mă sfâșie din trecut. Singurul lucru pe care l-am putut controla era viitorul acum.

Viitorul meu.

O raspuns está no céu . O raspuns está no céu .

Cuvintele Mariei Rosa mi-au jucat mereu în cap.

Răspunsul este pe cer. Răspunsul este pe cer.

Ce naiba încerca să-mi spună?

Răspunsul este pe cer. Răspunsul este pe cer.

Folosindu-mi mâna pentru a-mi proteja ochii, mi-am ridicat privirea spre soare. Deodată, răspunsul m-a lovit într-un moment de claritate.

Răspunsul este pe cer.

Lucy în cer cu diamante.

Maria încerca să-mi spună să mă duc să o văd pe Lucy. Cum am putut să fiu atât de dens?

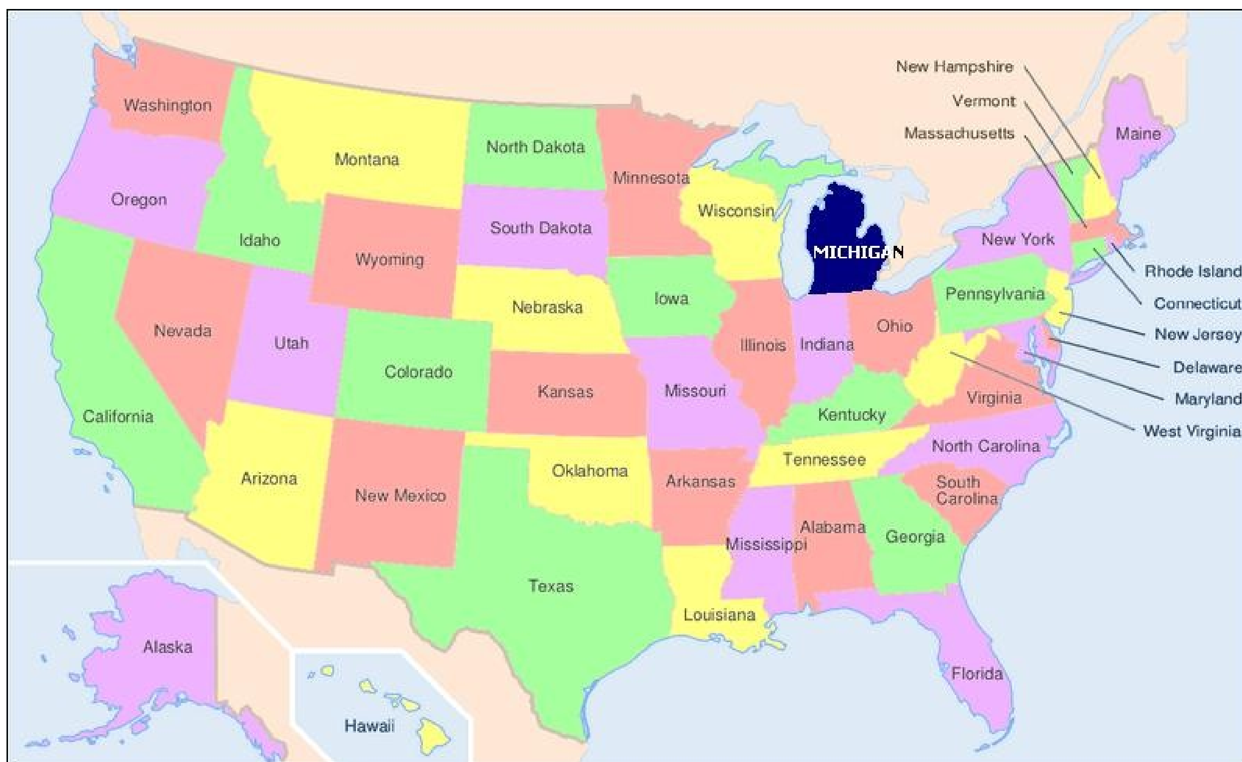
AM SUMAT LA CÂTE FAVORI ca să se întâmple. Având în vedere că am luat fiecare zbor disponibil pe care oricine mi-a cerut să-l iau în ultimii cinci ani, nu a fost atât de dificil pe cât credeam să-mi obțin acoperire pentru cinci zile. După zborul meu înapoi în Statele Unite astăzi, aș zbura în așteptare înapoi în Michigan. Trecuse mai bine de un an de când eram acasă și chiar mai mult de când o vizitasem pe Lucy. De fapt, ultima dată când am mers la mormântul lui Lucy a fost... niciodată.

Sosise vremea.

Nu știam cum sau de ce, dar Maria știa. Răspunsul este pe cer.

A fost o dimineață tipică de sfârșit de martie în Michigan. Zăpada a acoperit pământul, iar gheața a acoperit zăpada. Pașii mi-au scârțâit sub mine în timp ce mergeam pe iarba înghețată pentru a vâsli șaizeci și opt în secțiunea Crestwood din cimitirul Fairlawn.

US map, Michigan

USA, Michigan, Crestwood Memorial Cemetery

Când țărușii numerotați din pământ au ajuns la rândul desemnat, m-am uitat în jur și am respirat adânc. Din fericire, nu era nimeni în vedere din câte am putut vedea. Am fost ușurată pentru că cu siguranță nu eram pregătită să dau de familia lui Lucy. Să văd pe cineva astăzi a fost mai mult decât puteam suporta.

Rândul lui Lucy avea vreo douăzeci de pietre funerare. Am mers încet, citind numele de pe fiecare până când am dat peste ale ei.

Lucy Langella

10 iulie 1986 – 7 septembrie 2004

Durerea mi-a străbătut pieptul. Am tras respirația întreruptă înainte de a citi epitaful sculptat sub numele ei.

Uneori iubirea este pentru un moment.

Uneori dragostea este pentru o viață.

Uneori, un moment este o viață întreagă.

Al nostru pentru o vreme.

Aripi pentru eternitate.

Trecuseră doisprezece ani, dar timpul nu închisese rana care a fost ruptă de moartea lui Lucy. Încă durea ca naiba. Durere proaspătă. Abia astăzi, în loc să-l alung, l-am salutat.

Am citit din nou începutul cuvintelor înscrise.

Uneori iubirea este pentru un moment.

Uneori dragostea este pentru o viață.

Asta voia Maria să văd? Am încercat să-i dau sens. Lucy a fost momentul meu și Kendall toată viața mea?

Aripi pentru eternitate.

Încerca ea să-mi spună că nici eu nu meritam? Că am fost destinat să zbor în jurul lumii pentru eternitate și să nu mă așez niciodată?

Durerea s-a intensificat. Mi-am strâns ochii, când gustul lacrimilor sărate mi-a lovit pasajul nazal. Aceasta a fost pedeapsa mea? Lucy iubise și pierduse. I-am făcut asta. M-a făcut să realizez că viața mea era mai ușor de trăit înainte ca Kendall să intre vreodată în acel bar de la aeroport. Ei spun că este mai bine să fi iubit și să fi pierdut decât să nu fi iubit niciodată, dar acum mă gândeam că e o grămadă de prostii. Lucy și cu mine nu am fi fost mai bine dacă nu am fi iubit niciodată? Nu mi-aș fi dat seama că viața mea era nasol înainte ca Kendall și Lucy să fie... încă aici.

Umerii au început să-mi tremure cu mult înainte să vină sunetul. Când m-a lovit totul, a trebuit să mă așez în zăpadă, altfel aș fi căzut. Oricât am încercat să mă lupt, nu am mai putut. Suspinele s-au ridicat din adâncul meu și am plâns pentru toate pierderile. Pentru părinții lui Lucy care nu au ajuns niciodată să experimenteze bucuriile pe care le-au avut părinții mei. Pentru Lucy și Kendall, pentru că le-am dezamăgit pentru că nu puteam să-mi țin pula în pantaloni. Și pentru a realiza că...

Uneori, un moment este o viață întreagă

... și asta este tot ce primești.

CHAPTER 24

carter

CINCI ZILE DE R&R nu au ajutat. Hotărâsem să renunț să-mi vizitez părinții, deși eram la o scurtă călătorie cu mașina până la casa lor. Eram o mizerie, iar dacă m-ar fi văzut în această stare, nu i-ar fi făcut decât să-și facă griji.

Din păcate, abia așteptam să mă întorc la muncă. A fi în aer devenise casa mea și înnebunisem oriunde altundeva. Am ajuns la aeroportul din Detroit cu trei ore și jumătate mai devreme pentru zborul meu. Înregistrarea echipajului nu se deschisese încă, așa că m-am îndreptat către Sky Lounge pentru a lua micul dejun în timp ce așteptam. Tocmai comandasem un curcan și omletă elvețiană și m-am așezat să citesc ziarul când o voce familiară mi-a strigat numele.

„Hei, Trip.”

Alexa Purdy cu siguranță nu era îmbrăcată în uniforma standard de căpitan. Părea mai degrabă că merge la plajă decât să comandă un zbor comercial. Picioarele ei tonifiate erau lungi de la început, dar pantalonii scurti pe care îi purta împreună cu sandalele cu toc înalt au făcut-o să pară ca și cum ar putea fi o Rockette din New York.

„Alexa.” Am dat din cap.

„Unde te îndrepți azi?”

"New York. Tu?"

Ea mi-a dat un zâmbet „Te voi mânca la cină” și a tocat: „New York”.

„Planul de zbor l-a inclus pe Ken Myers ca al doilea meu.”

"Oh. Sunt doar un pasager. Trebuia să mă întâlnesc cu prietenul meu în oraș pentru câteva zile. Dar ea m-a anulat în ultimul moment.” Ea a făcut bofă și s-a legănat cochet înainte și înapoi. „Acum sunt singur.”

Mi-am dres glasul. „Este un oraș aglomerat. Sunt sigur că vei găsi multe de făcut.”

Fără să fie invitată, s-a așezat vizavi de mine și și-a înclinat capul. „Mai ai iubita aceea blondă? Care era numele ei? Kylie?”

Nu m-am obosit s-o corectez pentru că a durea prea tare să-i spun numele. "S-a sfârșit."

Alexa nici nu s-a prefăcut că ascunde că răspunsul meu a făcut-o fericită. — Și cât timp ești în New York, Trip?

„Doar o noapte. Luați un zbor spre Copenhaga mâine seară.”

— Într-o noapte, nu?

Am fost recunoscător când a venit chelnerul cu omleta mea. Chiar dacă nu mi-a fost foarte foame, m-am băgat să-mi ocup gura ca să nu mai fiu nevoită să vorbesc.

Alexa a optat pentru un parfait de iaurt și cafea neagră. Cu rama ei înaltă și subțire, părul lung și negru și ochii mari căprui, ea era într-adevăr o femeie frumoasă. Deși totul la ea era aproape opusul a ceea ce arăta Kendall. Dacă mi-am amintit corect, ea era și opusul polar față de ceea ce era Kendall în pat. În timp ce Kendall avea un apetit sexual sănătos, îi plăcea ca eu să preiau conducerea și să joc rolul partenerului dominant în pat. Alexa, pe de altă parte, era agresivă și îi plăcea să îndepărteze misterul a ceea ce o făcea să treacă, spunându-i iubitului ei foarte precis ce își dorește. În acel moment, asta a funcționat pentru mine. Ne-a asigurat un sfârșit fericit rapid și ușor pentru amândoi. Întrucât timpul petrecut cu ea se limitase la câteva escale, eram nerăbdător doar pentru o eliberare, urmată de un ochi bun.

Gândindu-mă la Alexa în acest fel, m-a făcut să mă simt supărat pe mine însumi. Dar m-a și enervat pe Kendall. În ultimele cinci zile, mi-am dat seama că faptul că ea este însărcinată cu copilul altui bărbat nu era suficientă pentru a mă face să fug în sens invers. Acum știam că voi rămâne cu ea, indiferent dacă este însărcinată. Ar fi dezordonat, dar în mintea mea, ea a meritat orice era nevoie. Cu toate acestea, ea mă părăsise înainte de a fi chiar sigură că am un copil. Trecusem de la trist la supărat și revenim de câteva ori în ultimele zile. Și starea mea de spirit era momentan în zona furioasă.

Pentru următoarea oră, Alexa și cu mine am ajuns la câteva dintre locurile în care ne-am petrecut timp și am vorbit despre cine s-a pensionat. Orice lucru legat de muncă mi-a adus un sentiment de confort. Pentru că era tot ce mai aveam.

„Ai încă un loc rezervat pentru escală?” ea a intrebat.

De fapt, nu făcusem rezervare nicăieri pentru că nu mi-am verificat misiunea de zbor până când m-am trezit azi dimineață. „Probabil că voi rămâne la JFK Radisson. Cred că acolo ne-au pus încă”.

„Am o cameră la Plaza. Ce zici, vii cu mine în oraș și petreci noaptea. Putem ieși să dansăm? Sau, dacă nu ai chef, putem sări peste dans și să mergem direct în pat.” Ea și-a arcuit o sprânceană. Alexa nu era altceva decât un trăgător direct.

Deși nu aveam nicio dorință, m-am gândit că aș putea la fel de bine să sară înapoi în viața mea. Asta avea să fie pentru mine. Nu mai fusesem cu o altă femeie de mai bine de unsprezece luni. Dacă aș reveni în acțiune, ar putea fi la fel de bine cu o femeie cu care știam că sunt compatibilă și, de asemenea, nu aveam așteptări de la nimic mai mult decât o dracu. Ce naiba? Era mai bine decât să mai fii singur. "Sigur de ce nu."

După ce am aterizat, a trebuit să aștept ca unul dintre mecanicii locali ai International Airlines să vină. Unul dintre gabaritele avionului încetase să funcționeze în timpul zborului. Nu a fost esențial pentru siguranță, dar politica noastră ne cerea să rămânem până când ne întâlnim cu tehnicianul de service, astfel încât să putem explica problema în primul rând. I-am spus celui de-al doilea ofițer al meu să plece, iar eu voi rămâne în urmă și voi aștepta. Spre deosebire de mine, avea o familie care îl aștepta acasă. Am avut-o și pe Alexa să-mi țină companie în timp ce așteptam. Aparent, a existat o rezervă în apelurile de service și urma să stau până la o oră. Alexa mi s-a alăturat în cabină pentru a aștepta.

„Îți amintești de momentul în care aproape că am fost prinși în Berlin în timp ce eram în întârziere? Stăteam în poală călare pe tine, iar ușa era deschisă către cockpit și nu am auzit anunțul că vor începe în sfârșit îmbarcarea?” Stătea pe scaun lângă mine și își freca degetele în sus și în jos pe brațul meu în timp ce vorbea.

Am dat din cap, incapabil să răspund vocal pentru că știam că vocea mea va ieși plină de dezgust. Mi-am amintit ziua despre care vorbea, deși gândul la asta mă făcea să mă simt rău în acest moment. Fără dragoste. Ce s-a întâmplat cu mine că nu mă mai interesa? Eram sigur că dacă i-aș fi spus să se pună în genunchi chiar în acel moment, în timp ce așteptam mecanicul, ar fi făcut-o fericită. A fost o vreme când a intra capul în cockpit era mai bine decât orice înalt. M-aș întoarce vreodată la acele zile în care am simțit așa? Cu siguranță nu a avut chef în acest moment.

„Avem o oră de ucis. Am putea să punem parasolarul și să-l înainte de joc?”

„Aș prefera să mă ocup de asta și să mă duc la hotel.”

A rămas tăcută o clipă. „Ce se întâmplă cu tine, Trip? Nu pari ca tine.”

"Nimic. Doar obosit de zbor.” Nu aveam de gând să o insult și să spun adevărul – că simțeam că aș aștepta să merg înaintea plutonului de execuție, decât să aștept cu nerăbdare să fiu din nou în ea. Niciun motiv să-i rănești sentimentele. Rahatul prin care treceam era toată problema mea.

Trebuie să fi simțit că mintea mea era în altă parte. „Ce s-a întâmplat cu tine și cu micuța blondă, oricum? Zvonul în jurul echipajului era că cineva l-a pus la pământ în sfârșit pe căpitanul Bigcock ?

Sprâncenele mele s-au adunat. — Căpitanul Bigcock ?

„Nu te preface că nu știi cum te numesc însoțitorii de bord. Nu este un secret că îți place să tragi și ești bine echipat.”

Am clătinat din cap, dezgustat de mine însumi. Doamne, chiar am fost un nenorocit înainte să-l cunosc pe Kendall.

Când nu am răspuns, ea a apăsat din nou. "Ce? Erai îndrăgostit de ea sau așa ceva?”

Cap peste călcâi.

„Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine, Alexa.”

"De ce? Am fost căsătorit o dată. Am fost îndrăgostit. Aș putea fi și eu un prieten, știi. Pentru mine este mai mult decât un loc în care să-ți bagi pula din când în când. Pur și simplu nu ai avut niciodată vreun interes să mă cunoști înainte.”

M-am uitat la ea. Avea perfectă dreptate. Înainte de Kendall, nu aș fi fost de acord cu ea, dar acum știam cum e să lași pe cineva să intre – să mă deschid către mai mult decât doar sex – așa că am putut să văd lucrurile clar. Nu i-am dat niciodată jumătate de șansă. „Îmi pare rău pentru asta, Alexa.”

Și-a coborât garda dură și, pentru o secundă, am văzut o latură vulnerabilă a ei pe care nu o mai văzusem niciodată. "Este în regulă. Am luat ce am putut obține de la tine.”

Din fericire, mecanicul a apărut mai repede decât se aștepta și ne-a încheiat micuța inimă la inimă. După ce i-am arătat ecartamentul spart și am trecut printr -o listă de alte întrebări, am terminat și am fost eliberat din datorie. Alexa și cu mine am debarcat și ne-am îndreptat spre terminal și ne-am început plimbarea către ieșirea din aeroport.

Pe măsură ce ne făceam drum prin sală, mintea mea năvălea. A fost acesta modul corect de a mă face să mă simt din nou ca bătrânul eu? Înșurubați fără minte cu un coleg de muncă? De ce s-a simțit greșit acum? Kendall dispăruse, trecuseră mai bine de unsprezece luni și nu avea niciun motiv să rămân fidel unei fantome.

Când am trecut pe lângă un stand de știri Hudson, am crezut că am văzut de fapt o fantomă. O femeie răsfoia reviste, cu spatele îndreptat spre mine, dar din spate semăna exact ca Kendall. Bătăile inimii mele au început să se accelereze mai mult în acel fulger rapid decât a făcut-o în mult timp. Să văd fantoma lui Kendall m-a trezit mai mult decât să mă gândesc la ceea ce aveam să fac cu Alexa. M-am uitat la femeie când treceam. Dându-mi seama că purta o uniformă de însoțitor de bord pentru o companie aeriană soră, National Elite, m-am simțit dezumflată și m-am forțat să privesc în altă parte. Chiar începeam să-mi pierd mințile.

O conștiință pe care nici măcar nu mi-am dat seama că o dețin începuse să intre în loc când am ajuns la ieșire. Nu aveam cum să fac asta cu Alexa. Oricât de mult m-am urât pentru că nu puteam merge mai departe, pur și simplu nu eram pregătit. Linia de taxi avea o singură persoană care aștepta. Ne-am urcat la coadă și un taxi a oprit repede. Când șoferul a coborât și a deschis portbagajul, am așteptat până ia bagajele lui Alexa.

„Alexa. Imi pare rau. Apreciez invitația, dar nu pot face asta.”

"Fă ce?" Părea sincer perplexă.

"Merg cu tine. La hotelul tău. Nu sunt pregătit."

"Nu e gata? Vrei să spui…"

„Nu, nu așa. Nu este o problemă fizică. Sunt doar... mintea mea este în altă parte și nu e corect să-ți faci.”

S-a apropiat și a prins reverele uniformei mele. "Eu nu mă supăr."

Am forțat un zâmbet trist. "Imi pare rau. Dar eu fac."

Ea oftă tare. — Pot să vă ofer ceva pentru a vă convinge?

Poți face o fantomă să se transforme în realitate?

"Nu. Imi pare rau." Am deschis ușa din spate a mașinii și am așteptat să intre.

S-a strecurat înăuntru și părea cu adevărat tristă, mai degrabă decât supărată. „Dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești.”

"Mulțumesc. Ai grijă de tine, Alexa.”

Am închis portiera și am bătut cu degetele în partea de sus a mașinii galbene pentru a-i anunța șoferului că se poate îndepărta. Apoi am stat acolo timp de zece minute, uitându-mă la nimic altceva decât la trotuar. Nu știam ce să fac cu mine. Aș putea să merg la un hotel, dar acest gând m-a deprimat chiar mai mult decât a făcut-o incidentul cu Alexa. Așa că am făcut singurul lucru care părea să mă facă să mă simt mai bine în ultima vreme – și m-am întors la aeroport.

Mâncarea Sky Lounge nu era pe jumătate proastă și avea să dureze ceva timp înainte de a merge singură la hotelul meu deprimant. M-am îndreptat prin paza de securitate din care tocmai ieșisem și am coborât înapoi în sala Elitei Naționale. Când am trecut de poarta treizeci și doi, am întrezărit ceea ce am crezut că este fantoma blondă Kendall care mergea pe pasarelă pentru a se îmbarca în zborul ei. Chiar semăna cu ea din spate. Oscilația șoldurilor ei era chiar similară. M-am oprit să o privesc mergând tot drumul în jos, fără să se miște până când nu a dispărut din vedere. Din nou, inima mea scăpa de sub control doar văzând o femeie care semăna cu Kendall.

Ce dracu a fost în neregulă cu mine?

Am clătinat din cap, am clipit de câteva ori și m-am forțat să merg în continuare. Mai făcusem două sau trei porți când m-am întors brusc înapoi. „Îmi pierd mințile”, am mormăit în sinea mea. A fost ridicol, știam. Dar inima îmi batea în continuare și n-aș putea niciodată să dorm în noaptea asta dacă nu aș întreba măcar.

Am stat la coadă în spatele unei femei care voia să-și schimbe locul. Când a venit rândul meu, m-am asigurat că pălăria mea de căpitan era pe capul meu. „Bună, sunt Carter Clynes de la International. Aș fi putut jura că tocmai am văzut un vechi prieten cu care lucram pe poartă.

„Vrei să spui căpitanul Reisher ?”

"Nu. Un însoțitor de zbor. Obișnuiam să lucrăm împreună.”

"Sa vedem. Avem pe Melissa Hansen, Nat Ditmar și...” Femeia se întoarse către colegul ei de muncă. „Cum se numește din nou noul însoțitor de bord? Blonda?”

Inima a început să-mi bată cu nerăbdare.

„Cel care tocmai a terminat antrenamentul săptămâna trecută?”

„Da, asta este ea. Tocmai s-a îmbarcat în zborul de astăzi.”

"Oh. Numele ei... este Kendall.”

Am înghețat. Nu putea fi. — Ai spus Kendall?

"Am facut. Acesta este cine credeai că este?”

Trebuie să fie o coincidență uriașă.

„Kendall... numele ei de familie este Sparks?”

"Da, asta este. Acum lucrează cu transferul de la New York la Boston.”

Îmi imaginez ce aud? Mi-am pierdut restul bilelor? Sau chiar poate fi posibil ca Kendall să fi devenit însoțitor de bord și să fi fost chiar în hol?

Gândul părea nebunesc.

Am ridicat privirea la bordul de zbor. Arăta Boston, dar clipea cu întârziere. „La ce oră ar trebui să pleci?”

„Timpul de ridicare a roților este de cincisprezece minute, dar ne spun să ne așteptăm la cel puțin o oră de întârziere din cauza vântului puternic.”

„Zborul este plin?”

Ea a băgat câteva chestii. „Au mai rămas câteva locuri chiar acum.”

"Mă întorc." Am decolat cât de repede am putut, alergând la ghișeul de bilete de unde puteam cumpăra un loc.

Întrucât NU ERA COMPANIA MEA AERIANĂ, a trebuit să aștept la rând cu toți ceilalți și începeam să fiu nervos. Am verificat ora de pe telefon de zeci de ori în cele cincisprezece minute pe care le așteptam. Tipul din fața mea trebuie să fi observat.

— Arăți de parcă ești îngrijorat că vei pierde zborul, amice. Avea ceea ce credeam că ar putea fi un accent australian.

„Încerc să merg într-un zbor întârziat. Totuși, nu au mai rămas multe locuri.”

— Ești pilot, nu-i așa?

Am dat din cap.

„Nu-i dau niciun preffy băiatului cel mare din capul avionului? La ce aștepți pe linie ca noi, vitele?”

„Nu este compania aeriană pentru care lucrez.”

"Ah. Ei bine, poți să mergi înaintea mea, dacă te ajută. Am trei ore mai devreme pentru zborul meu.” Tipul avea o ladă mare de transport pentru câini în fața lui.

„Ești devreme să-ți înregistrezi câinele sau așa ceva?”

"Sau ceva." El a chicotit. „Eu și soția mea am fost în vizită aici, în New York. Nu-l va lăsa pe Mutton aici acasă singur. Nenorocitul de lucru merge oriunde mergem.”

"Carne de oaie?"

S-a aplecat înăuntru și a șoptit: „Asta e o capră pe care am băgat-o acolo”. Apoi și-a dus degetul la gură dând semnul universal pentru shhh . „Nu le spune oamenilor de la compania aeriană. Soția mea crede că nu vor observa.”

M-am aplecat și m-am uitat în ladă. Destul de sigur, tipul avea o capră mică înăuntru. — Nu crezi că vor ști că este o capră?

— Nu ai cunoscut-o pe soția mea, Aubrey. S-a dus să se lovească în cap. Dar până terminăm la acest ghișeu, ei vor oferi Pixy aici Milk-Bones. Ea poate vinde lemn unei păduri. Dacă mă gândesc bine, cel mai bine e să mergi înaintea mea. Pentru că dacă încearcă să facă acest lucru să zboare cu animale de fermă, vom fi aici pentru o mulțime de lucruri.”

Am clătinat din cap, amuzată. Tipul era atât de carismatic și arătos, ceva mi-a spus că le poate vinde doamnelor din spatele tejghelei că capra era un pisoi dacă încerca. Am vorbit câteva minute, ridicându-ne puțin pe rând.

„Deci, încotro te îndrepți? Să mergi într-o aventură?

— Sper că da, am spus.

Când însoțitorul de bord a strigat „în continuare”, australianul mi-a spus să merg înaintea lui. Mi-am întins mâna. "Mulțumiri. Succes cu... animalul tău de companie.”

"Mulțumiri. Sper că veți găsi această aventură.”

Si eu sper la fel.

CHAPTER 25

carter

A fost EA.

Pieptul mi s-a strâns.

Sfinte rahat. Nu mi-am imaginat toate astea.

În timp ce stăteam pe scaunul meu din spatele avionului, mi-am mijit ochii pentru a vedea fiecare mișcare pe care Kendall o făcea în timp ce lucra în fața Boeing-ului 737. A fost suprarealist să o văd în acest rol. Parcă lumile mele se ciocneau în cel mai ciudat mod.

Cumva, ea nu mă văzuse la bord. A fost o binecuvântare pentru că aveam nevoie de timp să procesez. Ajutase un bătrân să pună ceva în partea de sus, când m-am furișat pe lângă ea, neîncrezător.

Am dezbătut să confruntăm cu ea chiar atunci, dar acesta nu era nici momentul, nici locul să ne ocupăm de tot ce trebuia să vorbim. Cea mai mare speranță a mea a fost că nu s-a speriat când m-a observat inevitabil.

Să o concediez a fost, de asemenea, ceva ce vroiam să evit. Știam afacerea. Erau o mulțime de oameni care așteptau în aripi pentru posturi de însoțitor de bord. Majoritatea celor care trec prin formare nu ajung nici măcar să fie angajate de compania aeriană. Chiar dacă nu am înțeles cum a ajuns ea să fie aici, în mod clar, era ceva ce și-a dorit. Nu aveam de gând să risc să-i iau asta.

Confuzia care se învârtea în capul meu a amorțit mintea.

A avut copilul sau nu?

Formarea însoțitorilor de zbor a durat doar câteva luni. Din punct de vedere tehnic, ea ar fi putut să se antreneze în timp ce era însărcinată, apoi a zburat până la un anumit punct când au încetat să-l permită. Ceea ce sa întâmplat cu ea în tot acest timp a fost un mister total.

Zborul spre Boston ar dura doar o oră. Slava Domnului. Nu aș fi putut rezista mai mult, fiind blocat în acest loc și incapabil să obțin răspunsuri.

Pe fruntea mea se formau margele de sudoare. Inima îmi bătea atât de repede încât, pentru prima dată într-un avion, chiar am intrat puțin în panică. Nu mi-a plăcut niciodată să zbor cu excepția cazului în care controlam lucrurile din cabina de pilotaj.

Kendall și-a asumat poziția în față pentru decolare. Odată ce vom fi transportați în aer, probabil că ea s-ar îndrepta spre bucătărie la un moment dat. Nu aveam cum să mă pot ascunde neobservat până la sfârșitul zborului. Gândul de a veni față în față cu ea în fața tuturor acestor oameni m-a îmbolnăvit.

Lucrul ca pilot mă pregătise să mă confrunt cu zeci de scenarii potențial catastrofale. Cu toate acestea, nu m-am simțit deloc pregătit să-l înfrunt pe Kendall.

Am studiat-o cât am putut de departe de departe. Purta o fustă creion gri și o bluză albastru deschis cu mâneci de trei sferturi de inch. Era o dungă albastră mai închisă care curgea pe mijloc. Părul ei, în mod normal, indisciplinat, era strâns cu grijă într-un coc jos.

Părea păzită și mecanică atunci când interacționa cu pasagerii. Zâmbetul pe care mi-l aminteam și care obișnuia să lumineze camera, acum părea fals, cu un indiciu de întuneric sub el. Kendall mi-a amintit de mine înainte să o cunosc. Nu există profesie mai bună decât zborul pentru oamenii care vor să fugă de problemele lor.

M-a speriat să mă gândesc la ce ar putea fuge în acest moment.

A avut copilul și s-a simțit vinovată că a renunțat la el?

La dracu.

Nevoia urgentă de a ști ce s-a întâmplat îmi făcea pielea să se târască.

Kendall vorbise cu unul dintre pasageri când ea începu brusc să-și croiască drum pe culoar, spre spatele avionului.

Ea a vorbit cu unul dintre ceilalți însoțitori de bord. „Am nevoie de un bandaj pentru pasagerul din 6C. Unde le păstrăm din nou?”

„O voi lua”, a spus colegul ei.

S-a întâmplat să se uite în direcția mea în timp ce își aștepta colegul să-și ia Aid-ul.

Ochii ni s-au blocat și nu mai era cale de întoarcere.

Părând ca și cum ar fi văzut o fantomă, Kendall a apucat spătarul unuia dintre scaune pentru echilibru. Ne-am uitat unul la altul cel mai mult timp. Expresia de pe chipul ei mi-a dat impresia că dacă nu eram la mii de picioare în aer, ea ar fi fugit de mine, nu spre mine. De fapt, părea mai degrabă că se dezbate dacă să sară.

Chiar dacă se afla chiar în fața mea, părea la kilometri depărtare, departe de a fi gata să mă înfrunte. Poate că a crezut cu adevărat că nu mă va mai vedea niciodată. M-am întrebat adesea dacă asta ar fi și eu cazul.

„Trebuie să vorbim”, am spus cu voce joasă, înainte de a grăi în tăcere: „Mai târziu.”

Înainte ca ea să poată răspunde, cealaltă însoțitoare s-a întors. „Am bandajul”.

Kendall nu sa mișcat. Ea încă se uita la mine, clipind, tulburată.

Femeia flutură bandajul pentru a-i atrage atenția. „Kendall...”

Rupându-și privirea, Kendall și-a dres glasul și a luat-o. "Oh, multumesc."

Mersul ei înapoi în față a fost lent și aproape clătinat. Ea se ținea de spătarul fiecărui scaun în timp ce își făcea drum pe culoar. Știam că apariția mea va fi un șoc, dar în mod clar a făcut o treabă cu ea. Transpirand abundent, nu eram într-o formă mai bună.

Până a aterizat avionul, nu mai aveam nicio interacțiune cu Kendall.

Vocea ei a venit odată prin interfon. „Vă rugăm să nu uitați să vă luați toate lucrurile înainte de a debarca.”

Am așteptat ca toți pasagerii să iasă din avion înainte de a merge încet spre locul în care ea începea să curețe. M-am oprit scurt la sunetul căpitanului i se adresa.

„Kendall, ai chef să bei un pahar cu noi în centru?”

Pumnii mi s-au strâns instinctiv. Știam prea bine ce face. Era un nenorocit de șarpe. Acesta era oala care numea ceainic negru, desigur; Eu am fost o viperă la un moment dat.

"Nu. Mulțumesc. Sunt cam obosit. Mă duc acasă .”

Acasă?

Locuia în Boston?

Nu se uita la mine când treceam pe lângă ei spre ieșire. Cu ochii tuturor asupra ei, nu puteam risca să o fac să se prăbușească aici, în avion. În schimb, pur și simplu am mers cu un nod în gât pe calea de zbor spre terminal și am așteptat.

Zece minute mai târziu, Kendall a apărut, flancând pe cei doi piloți și pe restul echipajului. Facea rost de o valiză mică, neagră. Când s-a oprit, Căpitanul s-a întors.

— Ești sigur că nu te pot convinge să vii?

"Sunt sigur. Ne vedem săptămâna viitoare."

„Bine.”

I-am dat ochiul rău. Când nu au fost la îndemână, Kendall s-a întors în cele din urmă către mine.

Sugându-mi maxilarul, am stat acolo, cu fața ei, încă abia reușind să respir, cu atât mai puțin să vorbesc.

Am reușit să spun: „Bună, Perky”.

Ochii i s-au umplut încet de lacrimi care nu au căzut. "Ce faci aici?"

"Tu ce crezi? Aveam nevoie să te văd.”

„Ar fi trebuit să pleci destul de bine singură.”

Am făcut câțiva pași mai aproape. „Trebuia să știu că ești bine.”

Ea s-a dat puțin înapoi. "Sunt bine."

"Nu nu ești."

"Cum m-ai găsit?"

„Am încetat să mai caut și apoi s-a întâmplat.”

De înțeles, părea confuză. Oamenii treceau pe lângă noi, dar pur și simplu stăteam nemișcați în același loc.

— Trebuie să știu ce se întâmplă cu tine, Kendall.

Dând din cap, ea a strigat: „Ei bine, nu vreau să știu ce se întâmplă cu tine. Pentru că nu mă descurc.”

Am ridicat vocea. „Nu poți suporta gândul că voi avea un copil cu o altă femeie pentru că încă mă iubești.” La câțiva centimetri de fața ei acum, i-am spus: „Urăsc să ți-o fac, dar ai plecat degeaba”.

"Ce vrei să spui?"

„Copilul nu este al meu. Nu e al meu, Kendall! Un test ADN a confirmat-o. Ea încerca să mă prindă în capcană.”

"A cărui este?"

„La naiba dacă știu.”

Gândindu-mă la toată această situație mă făcea incredibil de supărat dintr-o dată.

Ea și-a dus mâna la gură. "Oh, Doamne." Am rămas liniștiți timp de aproximativ un minut în timp ce vocea unei femei a răsunat prin interfon pentru a anunța că cineva s-a pierdut.

Când zgomotul s-a oprit, am continuat: „În tot acest timp am fi putut fi împreună. Aș fi putut fi cel care să împărtășească asta cu tine. Unde este?"

„Unde este ce?”

"Copilul! ai facut-o? Ai trecut până la capăt?”

Ea a clătinat încet din cap și a șoptit: „Nu”.

O durere de cap mi-a rupt capul. "Nu?"

"Nu."

„Vrei să-mi spui că toate astea...” M-am oprit ca să mă liniștesc. „S-a întâmplat... degeaba?” Frecându-mi tâmplele, am spus: „Nici nu știu ce să-ți spun. Sunt amorțit.” M-am uitat neîncrezător spre podea înainte de a-i întâlni din nou privirea. „Nu ai putut să rămâi însărcinată sau nu ai putut să treci cu asta?”

„Putem merge în altă parte să vorbim despre asta, departe de toți acești oameni?”

"Unde vrei sa mergi?"

„Am o mașină parcata în garaj.”

„Bine.” Luând geanta mea de călătorie, am urmat-o pe Kendall până la locul unde era parcat SUV-ul ei Ford Explorer mai vechi.

Am intrat și am stat în tăcere până când ea a început să vorbească.

„M-am dus în Germania, am petrecut ceva timp cu Hans și Stephen după ce te-am lăsat în lounge-ul aeroportului. Trebuia să merg acasă, să-mi iau lucrurile și să mă întorc. Am ajuns să mă întorc la Dallas și să împachetez niște lucruri. Aveam un bilet dus-întors în Germania, dar în timp ce eram la aeroport, am decis că nu pot merge până la capăt, că nu pot aduce un copil pe lumea asta din motive greșite. Mai mult, nu puteam să aduc un copil pe lumea asta și să renunț la el. Banii au încetat să mai conteze cu mult înainte de acel moment, cred. Moștenirea nu a mai însemnat nimic.”

„De ce nu ai venit la mine în acel moment?”

"Îmi era frică. Nu credeam că pot face față la ceea ce credeam că se întâmplă cu tine și femeia aia. A fost atât de devastator.”

Am ales să nu-i spun că am vizitat ferma din Texas. Nu voiam să mă abat de la problema în cauză, care era să aflu ce naiba făcuse ea în ultimele unsprezece luni.

„Deci, nu ai mers în Germania. Unde ai mers?"

„Mă simțeam atât de pierdut. Am simțit că a fost cel mai de jos punct din întreaga mea viață. Singurul loc în care am simțit că mă duc a fost înapoi la acea plajă din Rio.”

Inima a început să-mi bată mai repede. — Ai fost la Rio?

"Da. Am stat cu Maria Rosa.”

Ce?

"Ce?"

„Da.”

„Nu mi-a spus niciodată”.

"Știu. Am făcut-o să jure că nu-ți spun niciodată că am fost acolo. A fost un internat care vorbea engleza care mi-a tradus tot timpul. Chiar dacă m-a speriat, am rugat-o pe Maria să mă citească, să-mi spună ce ar trebui să fac cu restul vieții”.

"Ce a spus ea?"

„S-a tradus în răspunsul este pe cer.”

Sfinte rahat.

Cu falca căzută, am lăsat-o să continue.

„M-am gândit mult și bine la ce ar putea însemna asta. Primul lucru pe care l-am presupus a fost că ea îmi spunea să mă întorc la tine. Dar nu am putut face asta. În zborul meu înapoi în Statele Unite, m-am gândit că nu mă simțeam cu adevărat că aș aparține nicăieri. Am devenit invidios pe tine, pentru că, în cea mai mare parte, munca ta nu presupunea să fii într-un singur loc. Exact de asta aveam nevoie în acel

moment al vieții mele. Aveam nevoie să zbor, să călătoresc, să trăiesc... să mă regăsesc. Dar aveam nevoie și de destui bani ca să supraviețuiesc. Apoi, a făcut clic. Răspunsul este pe cer. Câteva zile mai târziu, dintr-o cameră de hotel din Texas, am început să cercetez școala de însoțitori de bord, intrând în antrenament o lună mai târziu. După șase săptămâni, am fost angajat și, pentru că sunt mai nou, m-au blocat pe ruta de navetiști de la New York la Boston. Țin un apartament aici, în Everett, dar nu petrec mult timp în el. Zbor în standby ori de câte ori pot pentru a vizita alte locuri. Practic, rătăcesc."

Wow.

„Iartă-mă Kendall, dar aceasta este doar o pastilă greu de înghițit. M-ai lăsat într-un lounge de aeroport, cu inima ruptă în bucăți, ca să poți zbura toată ziua, ca o carapace a unei persoane care fuge de viață. Doamne... asta îmi sună al naibii de familiar."

„Practic am devenit tu."

— Te-ai tras cu pilotul ăla?

"Nu!"

Gândul la ea cu oricine mi-a dat impulsuri criminale. Ceva în aer s-a schimbat în timp ce ne uitam unul la altul și, în acel moment, am avut nevoie doar să o ating, să-i simt buzele lângă ale mele înainte de a fi schimbate orice alte cuvinte. Fără să mă gândesc bine, mi-am pus mâna pe genunchiul ei și i-am strâns-o. Ea închise ochii și și-a aplecat capul pe spate la simpla atingere. Respirația ei s-a accelerat, iar eu mi-am luat mâna și i-am pus-o pe ceafă, trăgându-o în mine și devorându-i gura.

Sărutul a fost fervent și disperat, diferit de toate celelalte pe care le-am avut înainte. Acesta a eliberat aproape un an de emoții reținute și de foame sexuală - cel puțin pentru mine. M-am rugat să fie la fel și pentru ea – că nu fusese cu nimeni.

Chiar dacă eram încă atât de supărată, aveam nevoie să o am de parcă viața mea depindea de asta. Mi-am împins scaunul pe spate cât de mult a putut și am ridicat-o deasupra mea. Prea agitat ca să vorbesc, mi-am spus că o să-i las respirația și corpul ei să continue să mă ghideze, pentru a-mi spune că este în regulă să fac asta.

Când Kendall a început să mănânce cu disperare peste penisul meu dureros de tare, am știut că nu mai există cale de întoarcere. Când și-a ridicat brusc fusta, astfel încât să fie sus până la talie, mi-am desfăcut fermoarul pantalonilor și în câteva secunde ea s-a aruncat asupra mea. Senzația de a se scufunda în păsărica ei fierbinte și umedă după tot acest timp, nu a fost ca nimic din ce am mai simțit înainte. Nu am stat niciodată atât de mult fără sex și nu fusesem niciodată separat de cineva pe care îl iubeam cu adevărat. Cele două lucruri combinate au făcut acest lucru diferit de orice am experimentat vreodată.

A fost frenetic.

A fost de neoprit.

Era total nepotrivit într-un garaj de parcare al aeroportului.

Era peste măsură de cald.

A durat sub un minut.

Când i-am simțit spasmul în jurul meu, mi-am împușcat încărcătura înăuntrul ei, sperând că ea este pe pastilă, dar nu-i pasă suficient de riscul să se oprească. S-a simțit prea bine. A stat deasupra mea o vreme înainte de a se întoarce pe scaunul șoferului. Încă gâfâind și epuizați, ne-am lăsat amândoi capetele pe spate și ne-am uitat unul la altul cu priviri care țipau: „Ce naiba tocmai s-a întâmplat?"

Ea a fost prima care a vorbit în timp ce își ajusta hainele. „Trebuia să-mi dau seama cine sunt, Carter, în afară de târfa bogată Kendall Sparks din Dallas, Texas. Nu eram pregătit pentru un copil. Nu eram pregătit pentru nimic. Aveam nevoie să cresc. Când m-ai cunoscut, eram încă o persoană atât de confuză. Timpul singur m-a ajutat să cresc. Am fost nefericit. Și asta m-a învățat că acesta nu este genul de viață pe care mi-l doresc cu adevărat pe termen lung. Dar deocamdată și-a îndeplinit scopul. Ceea ce mai știu este că nu a existat nici un moment în care să regret că nu am bani. Acea moștenire a mers toată în scopuri caritabile, așa cum a promis bunicul meu. Și știi ce? Nu aș putea fi mai fericit de asta. Banii nu m-ar fi făcut fericit. Nu ar fi schimbat nimic. Singurul lucru pe care l-ar fi făcut era să țină fundul mamei acasă, când ar fi trebuit să lucreze ca toți ceilalți."

Trebuia să știu. „Ai fost cu cineva în tot acest timp?"

"Nu. Nu, nu am." Ea a înghițit. "Ai?"

"Nu. Nu am putut. Chiar dacă credeam că ai plecat pentru totdeauna, tot nu puteam. Dar sunt al naibii de furios, Kendall. Sunt supărat că m-ai părăsit, că nu ai crezut suficient în mine pentru a ține. Sunt supărat că ultimele unsprezece luni de iad au fost practic degeaba. Dar ceea ce mă enervează cel mai mult este că, în ciuda tuturor acestor lucruri... înțeleg. Și încă te iubesc atât de mult." Cuprinzând-o obrazul, am recunoscut în cele din urmă: „Am fost și la Maria Rosa. La fel ca tine, eram disperat. Mesajul pe care mi l-a transmis a fost „A răspuns está no céu .' Știi ce înseamnă asta?"

"Nu."

„Răspunsul este pe cer."

Kendall făcu ochii mari. "Glumești?"

"Nu. Am considerat-o ca având ceva de-a face cu Lucy in the Sky with Diamonds. Din cauza acelui mesaj, m-am dus la mormântul lui Lucy, mi-am strigat ochii. Nu am vizitat-o niciodată. Oricât de dureros a fost, mi-a dat un pic de închidere de care era nevoie cu disperare. Momentul acelei călătorii, care mi-a rupt rutina obișnuită, m-a pus în New York exact în aceeași oră în care te-am zărit în aeroport. Altfel nu te-aș fi văzut niciodată."

„Amândoi am primit același mesaj."

„Niciunul dintre noi nu ar fi aici chiar acum dacă nu ar fi aceste cuvinte. Maria ne-a dat o foaie de parcurs înapoi unul altuia. Am interpretat-o în felul nostru, am luat diferite rute, dar am ajuns aici. Acum depinde de noi să ne dăm seama următoarea etapă a călătoriei, fie că este împreună sau separat."

CHAPTER 26

kendall

Amândoi am fost liniștiți toată călătoria până la apartamentul meu. Erau doar zece mile, dar traficul mi-a dat mai mult de o jumătate de oră să mă gândesc. Carter privea pe fereastră, părând pierdut în propriile sale gânduri. După frenezia noastră în parcare, l-am întrebat dacă vrea să vină acasă cu mine. M-a surprins că răspunsul lui imediat nu a fost afirmativ. De fapt, sugerase că poate că era mai bine pentru el să stea la un hotel pentru a ne acorda amândurora ceva timp. Dar l-am convins să-și petreacă noaptea la mine. Și acum... începeam să-mi dau seama că nu era cel mai inteligent lucru de făcut. Capul mi se învârtea gândindu-mă la tot ce se întâmplase în ultimele două ore. Mai ales ce a însemnat pentru noi de aici.

Am tras SUV-ul în locul meu de parcare și am rupt tăcerea. „Nu este la fel de primitor ca Silver Shores, dar aici locuiesc."

Carter se uită la semnul de pe gazon. „Charleston Chew Lofts, nu? Destul de sigur că nimeni de la Silver Shores nu poate mânca Charleston Chews. Aceste lucruri au fost întotdeauna ucigașe pe dinți. Am ciobit un dinte de lapte mâncând unul congelat o dată. Probabil mai dur cu protezele dentare."

„Clădirea este de fapt vechea fabrică de bomboane din Charleston Chew. A fost transformat în apartamente, dar încă mai are o mulțime de detalii originale din fabrică, cum ar fi cărămidă expusă și grinzi de lemn. Locul meu este mic, doar o garsonieră pe care abia mi-l permit acum că sunt o fată care lucrează, dar clădirea are o terasă grozavă pe acoperiș pe care petrec mult timp." Am arătat în sus spre vârful clădirii. „Am petrecut ore întregi privind la cer și gândindu-mă în ultimele câteva luni."

Boston, Charleston Chew Lofts

Mă uitam la blocul meu și, când m-am întors către Carter, mi-am dat seama că se holba la mine. "Ce?" Am întrebat.

A scuturat din cap. "Nimic."

Carter ne-a luat bagajele, iar eu am condus spre locul meu. În lift, mi s-a părut aproape suprarealist să stau din nou lângă el. În ultimul an, visasem adesea că el este aici cu mine. Așa că nu a fost surprinzător că în prezent mă simțeam ca și cum aș fi în mijlocul unei fantezii neclare, mai degrabă decât a realității. De aceea, probabil, când ușile liftului s-au deschis la etajul trei, nu m-am mișcat.

„Acesta este podeaua ta? Ai împins trei când am intrat.”

"Oh. Da. Scuze.”

Mi-am bătut cheile când am descuiat ușa apartamentului meu. Odată înăuntru, m-am învârtit ținându-mi mâinile întinse. „Acesta este turul tău. De aici puteți vedea aproape cea mai mare parte a locului.”

Carter ne lăsă bagajele jos și se uită în jur. "Foarte frumos. Este modern, dar cald. Ți se potrivește."

"Mulțumesc. Vecinii mei de ambele părți lucrează și la companiile aeriene. Gabby este în 310; este însoțitoare de bord la Delta. Max în 314 este pilot la American. Facem grătar împreună din când în când, cu rarea ocazie în care programele noastre sunt sincronizate.”

Am prins falca lui Carter încordată. — Un pilot locuiește alături?

"Da."

El a dat din cap.

Faptul că își reținea comentariul m-a făcut să ofer mai mult. „Tocmai a împlinit cincizeci și trei de ani și se gândește să se retragă în Florida. Poate că atunci când îmbătrânește puțin, poate fi vecinul tău.”

„Înțelept.”

Mi-am dat pantofii jos și m-am dus la frigider, luând niște băuturi. „Vorbind de Florida. Cum e grupul tău? Muriel, Bertha, Gordon?

Fața lui Carter căzu. Gordon nu se descurcă prea bine, de fapt. A avut un accident vascular cerebral în urmă cu aproximativ patru luni și kinetoterapie nu merge așa cum sperau. Și-a pierdut complet utilizarea unui braț, iar vorbirea lui este încă destul de tulbure.”

"Asta e teribil. Îmi pare atât de rău. Are vreo familie aproape de tine?”

"Nici unul. Mi-am luat câteva săptămâni de vacanță după ce sa întâmplat să-l ajut. Dar când sunt plecat patru sau cinci zile, nu prea iese. Muriel și Bertha se uită pe rând la el, dar nu-l pot ridica. Kinetoterapeutul vine acasă să-și facă exercițiile, dar în afară de asta, a fost greu cu el.”

„Este norocos că te are.”

„Vrei să spui Brucey .” Carter a zâmbit.

„Da, fiul lui minunat, Brucey .” Am ezitat înainte de a continua, nesigur dacă ar trebui să fiu atât de nerăbdător. În cele din urmă, am decis că ceea ce voiam să spun este despre Carter și nu despre noi, așa că am spus-o. „Știi... că prima dată când am fost să-l vizităm pe Gordon și mi-am dat seama că nu doar aveai grijă de un bărbat care odată a fost străin pentru tine, dar îl lăsai să-ți spună Brucey și umplea golul lipsei fiului său. , acela a fost momentul în care mi-am recunoscut că sunt îndrăgostit de tine. Pentru că nu erai doar acest bărbat frumos pe dinafară cu care era distractiv să-ți petreci timpul, erai la fel de frumos pe dinăuntru.”

Carter se uită la mine. Când vorbea, vocea îi era răgușită. „Dacă m-ai iubit cu adevărat, cum ai fi putut să mă părăsești, Kendall?”

Rușinat, mi-am întors privirea. "Nu știu."

„Regreți acum?”

„Am regretat în fiecare zi de când te-am lăsat în acel bar din aeroport.”

„De ce nu ai făcut ceva în privința asta? Știai unde să mă găsești. Știai unde am lucrat, unde am trăit... știai tot ce era de știut despre mine, pentru numele lui Hristos.” Și-a trecut degetele prin păr.

Chiar dacă mi-am pus aceeași întrebare iar și iar în ultimul an, tot nu aveam un răspuns. "Nu știu. Îmi pare rău, Carter.

După câteva minute tensionate, Carter vorbi. "Ți-e foame? Vrei sa comanzi ceva? Sau vrei să dormi puțin? Trebuie să te trezești devreme pentru a lucra cu naveta.”

„De fapt, sunt foarte obosit.”

"Bine. Deci hai să dormim puțin.”

M-am uitat prin apartament, ciudat de nesigură care ar fi aranjamentele noastre de dormit, deși tocmai am fost intim în mașină. „Pot dormi pe canapea dacă vrei. Poți avea patul.”

Carter s-a îndreptat spre mine, mi-a ridicat bărbia, astfel încât privirile noastre să se întâlnească. „Sunt confuz în legătură cu o mulțime de lucruri care au legătură cu noi. Dar dorința de a împărți un pat cu tine cu siguranță nu este una dintre ele. Dacă ești bun cu el, nu mi-aș dori nimic mai bun decât să dorm din nou lângă tine.”

"Mi-ar place."

Mâna lui de la bărbia mea s-a mutat să-mi cuprindă fața și s-a aplecat astfel încât nasurile noastre să se atingă aproape. "Și încă ceva. Când ne trezim, plănuiesc să te trag pe patul ăla pe care îl vom împărți. Numai că de data aceasta nu va dura două minute, așa cum a făcut în parcare.”

am înghițit. „Și mie mi-ar plăcea asta.”

"Bun. Acum hai să-ți dormim puțin. Pentru că vei avea nevoie de el.”

EU ȘI CARTER stăteam pe puntea de pe acoperiș, lângă un încălzitor electric care funcționa ca stâlp de lumină. Era puțin după miezul nopții și am fost încovoiat în el pe canapeaua de răchită, cu o pătură peste noi. Nu glumea când spusese că a doua oară când eram intimi, avea să dureze mai mult de două minute. După o oră și jumătate de somn, am petrecut trei ore mergând la el în patul meu. Eram săturat și mulțumit în timp ce el îmi mângâia părul și ne-am uitat amândoi la stele.

„Am cunoscut-o pe mama ta”.

Ei bine, asta mi-a atras atenția. Cu siguranță, niciodată nu m-am așteptat ca acele cuvinte să iasă din gura lui Carter. Mi-am tras capul pe spate să mă uit la el. „Tocmai ai spus că...”

„Am cunoscut-o pe Annabelle.”

"Unde? Cum?"

„M-am dus la Dallas după ce am aflat că copilul nu este al meu. Aveam nevoie să te văd.”

„Cum ai primit adresa?”

„Nu este greu să găsești oameni pe internet, Kendall. I-am trimis o scrisoare și nu mi-a răspuns niciodată. Terapeutul meu mi-a spus că am nevoie de închidere, așa că am decis să risc și m-am dus la adresa căreia i-am trimis scrisoarea.”

Erau atât de multe în acel răspuns, încât aveam mai multe întrebări despre. Terapeutul? Închidere? Dar curiozitatea mea față de draga mamă bătrână a câștigat. „Ce ți-a spus ea?”

El a ridicat din umeri. "Nu prea mult. Practic, ea a spus că nu știe unde ești și a insinuat că ai lăsat-o săracă.”

„Am făcut-o. Stilul meu de viață nu a fost singurul care s-a schimbat drastic prin deciziile pe care le-am luat. Am fost egoist în a-mi face alegerile.”

Carter s-a înfuriat. „La naiba cu asta. Nu tu ai fost cel egoist. Nu avea dreptul să se aștepte ca tu să treci cu acea clauză nebună pe care bunicul tău a pus-o în testament. Când am crezut că există șansa să fiu tată, la început m-am gândit mult la ce ar însemna asta pentru mine. Apoi, într-o zi, stăteam în fața avionului, salutând pasagerii și un cuplu s-a îmbarcat cu un copil. Nu le cunoșteam, dar m-am uitat la acel mic monstru cu ochi albaștri care țipă și mi-am dat seama că nu mai conta cum mă afecta. Nu aș avea ce să-i dau copilului meu, dar i-aș oferi tot ce este mai bun din mine, indiferent de ce. Oricine poate avea un copil, dar un părinte bun pune nevoile copilului înaintea nevoilor sale. Un părinte ar trebui să fie altruist, nu egoist. Ceea ce se aștepta mama ta să faci a fost egoist. Nu ar fi trebuit să te preseze niciodată.”

"Wow. Se pare că ai fost cu adevărat pregătit ca acel copil să fie al tău.”

„Nu știu despre asta. Dar am decis, dacă așa s-a dovedit, aveam de gând să-i dau totul.”

"L. A avut un băiat?”

„Da.”

Era întuneric, dar am văzut durere în ochii lui Carter. — Te-a durut când ai aflat că nu este al tău, nu-i așa?

El a dat din cap. „Nu mă așteptam la asta. Dar, da, a fost. Oricât de mult nu voiam să am un copil cu ea, am început cumva să am grijă de copilul nenăscut.”

M-am ridicat în genunchi pentru a-l privi drept în ochi. „Ești un om uimitor, Carter Clynes . Într-o zi vei fi un tată incredibil.”

A doua zi dimineața a venit prea repede. Chiar dacă nu trebuia să fiu la serviciu până a doua zi, Carter avea un zbor de după-amiază și mai trebuia să se întoarcă la New York înainte de asta. M-am trezit uitându-mă la ora la fiecare câteva minute în timp ce el era la duș. Când a ieșit cu cămașa și pantalonii lui de pilot eliberați de compania aeriană deja îmbrăcați, mai degrabă decât cu prosopul în care mă așteptam să-l văd, am fost dezamăgit.

„Abia așteptam să-ți văd corpul ud după duș, știi.”

S-a așezat pe pat și și-a tras șosetele. „Nu pot fi pe jumătate goală în preajma ta. Asta s-ar termina cu mine pe jumătate goală în tine. Și trebuie să ajung la aeroport dacă am de gând să prind naveta de la ora zece înapoi la New York și să-mi iau zborul.

Încă nu vorbisem despre ce avea să se întâmple după ce a plecat astăzi. Ne-am întors împreună? A fost asta doar fizic pentru el? Știam că încă mă iubește, dar aveam sentimentul clar că nu era la fel de sigur că vrea să fie cu mine pe cât eram eu despre el. Ar fi dureros dacă nu ar vrea să încerce din nou, deși s-ar putea să fie ceea ce am meritat după ce am fugit de el când a avut cea mai mare nevoie de mine.

Am abordat subiectul ezitant. — Vei fi în Boston în curând?

S-a uitat la mine și a clătinat din cap fără să spună nimic. Inima mi s-a scufundat.

„Ce zici de New York? Trebuie să ai o escală în New York în programul tău."

Și-a strecurat unul dintre picioarele mari în pantof. „Nu am verificat." Când a terminat de îmbrăcat, s-a ridicat și a închis valiza. „Probabil ar trebui să mergem pe drum în cazul în care este trafic."

Am dat din cap și am reușit cumva să-mi țin lacrimile la distanță. Înghițindu-le pe gât în timp ce mă îmbrăcam, mi-a lăsat un bulgăre mare de emoții înfundat în piept.

La fel ca drumul de la aeroport ieri, călătoria spre aeroport a fost tăcută. Fiecare minut care trecea făcea din ce în ce mai greu de concentrat. Abia ne găsisem drumul înapoi unul la altul și nu eram gata să-l pierd din nou. Nu aveam nevoie de un angajament, dar trebuia să știu că acesta a fost începutul a ceva. Că am încerca să ne dăm seama. Totuși, când am ieșit de pe autostradă în aeroportul plin de viață din Boston, începea să par mai mult ca sfârșitul decât începutul.

Oh, Doamne.

A fost sfârșitul? Aceasta a fost încheierea despre care vorbise cu terapeutul său? A fost un lucru bun că eram aproape de coborârea terminală pentru că mă luptam cu palpitațiile din piept și începeam să simt că se apropie un atac de panică în stil hiperventilație.

Am parcat la bordură și m-am uitat drept înainte. Știam că dacă mă uitam la fața lui, aveam să o pierd. Carter mă privea atent; L-am putut simți.

"Infatuat…"

Lacrimile au început să-mi umple ochii și am refuzat să le las să se reverse. Mâinile mele s-au apucat de volan atât de tare încât degetelor mi-au devenit albe.

El a continuat: „M-am distrat de minune".

Auzind începutul loviturii lui, tristețea mea s-a transformat brusc în furie. — Nu îndrăzni, Carter. Știu că am greșit. Dar să nu îndrăznești să petreci noaptea cu mine și apoi să-mi dai însoțitorul de bord căpitanul Carter Clynes . M-am întors în cele din urmă spre el. "Te iubesc. Nu m-am oprit niciodata. Și știu în adâncul sufletului că și tu încă mă iubești. Așa că nu ieftini ceea ce avem tratându-mă ca pe un haremul tău... unul dintre însoțitoarele tale de zbor se dracu. Spune-mi că s-a terminat dacă vrei, dar măcar acordă-mi atât de mult respect."

Carter lăsă capul. Vocea îi era blândă și încordată când vorbi din nou. "Imi pare rau. Nu asta am vrut să fac.”

Chiar atunci, o bătaie puternică în geamul pasagerului m-a tresărit. Securitatea aeroportului ne spunea că trebuie să coborâm și să mergem mai departe. Carter i-a spus că vom termina într-un minut și apoi mi-a întins mâna. "O să te sun. Bine, frumoasă?”

"Când?"

Din nou, a privit în altă parte. "Nu știu."

Îmi doream atât de mult să savurez ultimul sărut pe care mi l-a dat. Dar nu am putut. Totul era amorțit. Și-a trecut ușor buzele pe ale mele și apoi mi-a luat fața cu ambele mâini. — Ieri, șopti el.

Am zâmbit și am dat din cap. Beatles au rezumat perfect momentul nostru. Revenirea dragostei a făcut ca ziua de ieri să pară mult mai ușoară. Dar ce ar aduce ziua de mâine?

CHAPTER 27

carter

„ASTA ESTE A DOUA VIZITĂ într-o săptămână. S-a întâmplat ceva care să te aducă înapoi aici astăzi?” întrebă doctorul Lemmon.

"Eu nu pot dormi."

„Problema este de a adormi sau de a rămâne adormit?”

"Ambii. Am această energie incredibilă în mine și pur și simplu nu pot scăpa de ea.”

„Cum arzi în mod normal excesul de energie?”

„Nu este o opțiune.”

Dr. Lemmon dădu din cap de parcă tocmai i-aș fi dat răspunsul, deși nu spusesem rahat. „Deci să vorbim despre asta. Greșesc când presupun că în trecut ai folosit sexul ca o modalitate de a te relaxa suficient pentru a te odihni?

„Nu te înșeli în privința asta.”

„Și când spui că nu este o opțiune, presupun că nu este în sensul literal. Ești un pilot arătos. Opțiunile trebuie să fie nelimitate.”

„Nu, nu am vrut să spun că nu există opțiuni. Am vrut să spun că nu voi lua niciuna dintre opțiunile disponibile.”

— Deci a trecut ce, acum o săptămână de când tu și Kendall ați petrecut noaptea împreună?

„Azi o săptămână.”

— Și au trecut trei zile de când ai fost aici.

„Vrei să pun prostiile astea într-un calendar pentru tine?”

Dr. Lemmon a zâmbit. „Nu, cred că am înțeles acum. Ai vorbit recent cu Kendall?

„Doar acea dată despre care ți-am spus deja. Când m-a sunat.”

„Ce noapte a fost când ai vorbit cu ea, din nou?”

Ce dracu a fost cu femeia asta și întâlnirile ei astăzi? m-am gândit înapoi. Tocmai aterizasem în Florida din zborul meu din Dubai când a sunat, așa că trebuie să fi fost marți. "Marți."

— Și ai vorbit aproximativ o oră, dacă îmi amintesc bine.

„Dă sau ia, da.”

„Și cum ai dormit în noaptea aceea?”

Sa vedem. Kendall și cu mine vorbisem toată călătoria spre casă și apoi în timp ce făceam un sandviș în apartamentul meu. Mă trezisem a doua zi dimineață încă în uniformă la aproape zece. „Aceasta a fost ultima mea noapte bună de somn. Dar eram obosit de la un zbor lung.”

„Ai zburat ieri?”

"Am facut."

„Pentru câte ore?”

"Nouă."

„Și câte ore a fost zborul de la care erai obosit când ai vorbit cu Kendall în acea noapte în care ai dormit bine?”

"Cam la fel."

Dr. Lemmon doar s-a uitat la mine.

„Deci spui că nu pot să dorm fără să mai vorbesc cu Kendall?”

„Spun că cele două sunt foarte probabil legate. Simți anxietate. Nestabilit. Agitat. Toate acestea te împiedică să dormi. Există vreun alt motiv pentru care să te simți așa, în afară de felul în care ai părăsit lucrurile după întâlnirea cu Kendall?

M-a enervat că avea atâta dreptate. "Nu."

„Ei bine, iată.”

„Deci ce ar trebui să fac? Sună-o în fiecare seară ca să-mi poată cânta un cântec de leagăn?

„Știi deja ce trebuie să faci.”

„Deci pentru ce naiba te plătesc dacă știu deja toate răspunsurile?” Am scos un oftat frustrat.

„Trebuie să iei o decizie fie să mergi mai departe cu Kendall, fie să tăiezi legăturile. Am vorbit despre asta zilele trecute. Te pot ajuta să-ți rezolvi gândurile și să-ți dai seama de următorii pași, dar numai tu poți lua decizia dacă să fii cu femeia pe care o iubești sau nu. Ai probleme de încredere cu Kendall. E de înțeles. Ea te-a părăsit o dată și ți-e teamă că o va face din nou când lucrurile devin grele.” Dr. Lemmon și-a scos ochelarii și și-a frecat ochii. — Carter, Lucy a avut o boală.

„Lucy? Aici vorbim despre Kendall, doctore.

„Cele două sunt foarte împletite. În sesiunile noastre anterioare, ai recunoscut că simțeai că Lucy a luat calea ușoară cu sinuciderea ei. Aceasta este o concepție greșită comună a celor dragi lăsați în urmă. Dar adevărul este că oamenii care se sinucid cred că nu există altă opțiune. Depresia este o boală, nu spre deosebire de astm, rujeolă sau Ciuma. Dacă nu sunt tratate, toate se înrăutățesc și, în cele din urmă, boala ia viața.”

Mi-am trecut degetele prin păr. "Bine. Dar nu înțeleg ce legătură are toate astea cu Kendall.”

„Ai avut două femei speciale în viața ta. Lucy, pe care o percepi, te-a părăsit când lucrurile au devenit grele. Și Kendall, care a făcut același lucru. Ți-e frică să nu se întâmple din nou.”

Nu eram sigur că are dreptate, dar m-am simțit epuizat și am vrut ca conversația să meargă mai departe. „Deci, în concluzie, trebuie să iau o decizie dacă pot avea din nou încredere în Kendall sau nu voi dormi niciodată?”

Dr. Lemmon chicoti. „Îți pot prescrie ceva care să te ajute să dormi noaptea pe termen scurt. Dar în afară de asta... la rahat sau dă jos oală.”

La naiba sau scapi de oală? Plăteam două sute cincizeci de dolari pe oră pentru sfaturi pe care mi le dădea tatăl meu în clasa a treia.

MI-a fost frica sa iau somnifere. Deși completasem rețeta, eticheta de avertizare avertizase împotriva conducerii de mașini grele timp de douăzeci și patru de ore după administrarea medicamentului. Aș spune că Boeing-ul meu 747 s-a calificat drept mașinărie destul de grea și, din moment ce aveam un zbor mâine după-amiază, trebuia să găsesc alte modalități de a mă epuiza pentru a dormi puțin.

După ce am alergat cinci mile în jurul periferiei dezvoltării mele, am decis să mă opresc și să-l verific din nou pe Gordon. Din păcate, vizita nu făcuse decât să mă simt mai rău. Nu eram un expert în niciun caz, dar părea să se deterioreze ceva mai mult în fiecare zi. Gleznele îi erau în mod constant pline de lichid, iar în seara asta a avut probleme în a-și mișca degetele de la un picior. Chiar dacă a fost după ore, l-am sunat pe doctorul lui pentru a-i da o actualizare. Practic, îmi spusese că ar trebui să încerc să mă asigur că se simte confortabil, că nu puteau face prea multe pentru un bărbat de vârsta și sănătatea lui Gordon.

Era târziu când m-am întors la apartamentul meu. Simțind o tristețe intensă pentru modul în care evoluau lucrurile cu Gordon, nu voiam altceva decât să ridic telefonul și să o sun pe Kendall. În afară de Dr. Lemmon, ea era singura persoană căreia mă deschisem cu adevărat în viața mea. Știam că va înțelege ce simțeam. Dar asta nu a fost corect să-i faci. Trebuia să-mi dau seama dacă pot să văd un viitor pentru noi înainte de a-mi descărca rahatul deprimant asupra ei.

Chestia naibii a fost că nu știam cum să văd un viitor pentru noi. Totuși, nu puteam vedea un viitor pentru mine fără ea. Eram blocat în purgatoriu. Povestea vietii mele.

La miezul nopții, am decis să-mi fac bagajul pentru zborul meu a doua zi dimineață. Muriel îmi spălase și mișcase toate uniformele, chiar dacă i-am spus că nu era necesar de un milion de ori. Ceea ce mi-a plăcut la oamenii de aici de la Silver Shores a fost că știau că uneori au nevoie de ajutor, dar nu au vrut niciodată să-l ia gratuit. I-a făcut să se simtă bine să schimbe lucruri pe care le puteam folosi în schimb. Erau oameni buni.

Dulapul meu era plin de cămăși presate crocant. Am luat trei și le-am împăturit în geantă. Slăbisem puțin în ultimele luni, așa că mi-am împins jachetele foarte mari în lateral și am întins mâna mai mult în dulap pentru a scoate o mărime mare care era ascunsă în spate.

Umerașul pe care l-am prins avea o jachetă mai mică pe el. Numai că era cam patruzeci de mărimi prea mică. În mâna mea era micuța uniformă de pilot pe care o găsisem în dulapul lui Kendall când căutasem indicii în dormitorul ei. L-am băgat sub cămașă și l-am luat cu mine dintr-un motiv oarecare în ziua aceea. După ce m-am întors acasă, m-a enervat să-l văd în fiecare zi, așa că până la urmă l-am împins în spate unde nu îl vedeam. Totuși nu am scăpat niciodată de el.

M-am uitat lung la uniforma mică. Viziunile unui băiețel cu părul de cârlig purtând-o în timp ce făcea cerc în jurul mamei sale în timp ce râdea erau clare ca ziua. Băiatul avea ochi albaștri strălucitori la fel ca mama lui. Și Kendall părea mai frumoasă ca niciodată. De fapt, am închis ochii și am zâmbit uitându-mă la scena care se desfășoară în capul meu.

În noaptea aceea, am dormit ca un bebeluș. Am visat la acel băiețel și la mama lui. Era atât de viu, atât de real, încât am fost confuz când m-am trezit. Pentru o clipă, m-am așteptat să vină în fugă în dormitorul meu.

Dar nu au făcut-o.

Ceea ce mi-a provocat o durere în piept.

Și asta a fost totul asupra mea.

În timp ce mă grăbeam să mă pregătesc pentru zborul meu, costumul micuțului pilot era încă întins deasupra comodei mele. Mi-am frecat degetul peste aripioarele de pe rever și mi-am amintit chipul băiețelului din visul meu. Desprinzând aripioarele de pe geaca copilului, am schimbat-o cu aripile pe propria mea uniformă. Nu erau atât de diferiți ca înfățișare, dar făcuseră toată diferența pentru mine.

Mi-am putut vedea viitorul.

Mi-am putut vedea familia.

O vedeam pe femeia pe care o iubeam.

Acum trebuia doar să-mi dau seama cum să îndrept lucrurile din nou.

M-am hotărât să-l verific rapid pe Gordon înainte de a pleca la aeroport, deoarece aveau să treacă câteva zile până mă voi întoarce acasă din nou.

Una dintre femei a venit de obicei la el acasă dimineața târziu și a rămas până când a apărut un kinetoterapeut, dar probabil că nimeni nu era încă acolo.

Știind că ar putea doarme, am avut grijă să deschid ușa încet.

"Tata?" am strigat cu voce joasă.

Nu a fost nici un raspuns. Gordon a fost întotdeauna un sforăitor greu, așa că era ciudat că nu venea niciun zgomot din dormitor.

Stătea întins pe spate, complet nemișcat.

"Tata?"

El nu a răspuns.

Stând pe marginea patului, am repetat mai tare în timp ce îi dădeam umărul: „Tata, sunt Brucey . Trezește-te."

Punându-mi cele două degete pe gâtul lui, am verificat dacă are puls.

Nu era niciunul.

Coborând capul, am ascultat bătăile inimii care nu era acolo.

Mi-am ținut obrazul pe pieptul lui și am plâns. Poate că a fost tatăl meu fals, dar nu era nimic fals în lacrimile care îmi cădeau din ochi.

CHAPTER 28

kendall

UN SIMPLU MESAJ DE TELEFON era pe cale să schimbe totul.

Trecându-mi valiza prin aeroportul Logan, mi-am dat seama că pierdusem un apel de la Carter. Trebuie să se fi stins telefonul în timp ce conduceam la serviciu, cu muzica aprinsă.

Am ascultat mesajul.

„Hei, Kendall. Sunt pe cale să mă îmbarc pe zborul meu. Am vrut să-ți aud vocea înainte de decolare, dar cred că nu va fi posibil. A fost o dimineață foarte proastă. Hm…”

A urmat o pauză lungă.

„Gordon a murit. L-am găsit în pat. Nu respira. Probabil că a murit în somn. Era singur.”

Mi-a căzut inima.

Oh nu.

O respirație lungă îi scapă în telefon.

„A murit singur, fără ca nimeni să-l țină de mână. E atât de trist. Nimeni nu ar trebui să moară singur.”

O lacrimă mi-a căzut pe obraz în timp ce mesajul continua.

„Oricum, chiar a adus acasă ceea ce contează. Mi-e dor de tine. Va trebui să - ți aud vocea în seara asta ca să adorm. Eu doar te anunt.”

A fost puțină tăcere înainte să spună: „La naiba. Trebuie să plec . O să te sun când voi ateriza la Rio.”

Stând acolo înghețat în mijlocul terminalului, m-am simțit brusc ca un pește complet ieșit din apă în acest aeroport. Transpirat prin uniformă, știam că nu puteam lăsa asta să continue.

Ce făceam eu aici?

Trebuia să fiu cu el.

Mingea era atât de departe în terenul meu, încât nici nu era amuzant. Eu eram cel care plecase; Trebuia să fiu cel care ne aduce înapoi împreună.

Timpul despărțit de când ne-am reunit fusese bun pentru noi, ne dăduse timp amândoi să gândim, dar era timpul. N-ar fi putut să funcționeze nimic între noi dacă aș păstra această slujbă. Din cauza programului său, a fost dificil să aibă o relație. Luați în considerare doi oameni care lucrează pentru companii aeriene diferite și a fost practic imposibil. În ritmul ăsta, nu l-aș vedea niciodată. Ceva trebuia să dea.

A fost rândul meu să dau.

MARIA ROSA M-a lăsat să intru cu minimă inchiziție. Oricum nu că aș fi înțeles întrebările ei. Cred că știa foarte bine pentru ce eram acolo.

Am dat din cap. „ Obrigada ”. În sfârșit, învățasem cum să spun „mulțumesc” corespunzător în portugheză.

Pedro a sărit pe umărul meu și, spre surprinderea mea, nu a urinat pe mine înainte să fugă din nou. Poate că, după trei vizite, am fost în sfârșit cu mulțimea de maimuțe.

Maria mi-a îndreptat spre camera potrivită, făcându-mi semn cu degetul arătător să tac din moment ce Carter dormea. Deschizând încet ușa, am fost întâmpinat cu o vedere pentru ochi dureroase.

Nu știam la ce visase Carter, dar era clar că era... ud. Penisul lui era tare și strălucitor, lipindu-se drept în aer. Era complet și glorios gol. Atât de obosită de călătoria mea, nu voiam altceva decât să mă târesc în pat cu el. Dezbrăcând fiecare ultim fir de îmbrăcăminte, m-am târât pe mâini și în genunchi pe saltea.

Ochii lui Carter clipiră și se înfiora înainte să-și dea seama că eram eu.

"Infatuat?"

"Da."

"Oh, Doamne. Am crezut că visez.”

"Nu sunteți."

"Ce faci aici?"

„Shh”, am spus în timp ce îmi coboram gura peste penisul lui. Cuvintele i s-au oprit când și-a pierdut capacitatea de a vorbi. Aplecându-și capul pe spate, a renunțat la orice control când am căzut pe el. Ținându-mi de spatele părului, mi-a ghidat mișcarea gurii.

Îmi plăcea să ascult gemetele joase ale extazului care îi scăpau. La un moment dat, el s-a îndepărtat și mi-a ridicat corpul pe al lui.

Patul s-a cutremurat când ne-am dus la el. Era destul de devreme dimineața și eram sigur că îi întrerupem pe ceilalți internați, care dormeau sau luau micul dejun, dar nu-mi păsa. Aveam nevoie de asta. Am venit amândoi în mai puțin de câteva minute. Trecuse mult prea mult.

Înmuiat în beatitudinea post-coitală, i-am răspuns la întrebarea lui anterioară.

„Am primit mesajul tău de la telefon. Le-am spus că este o urgență familială. De îndată ce am aterizat la New York, am rezervat un bilet pentru următorul zbor către Rio.”

„M-ai mințit?”

"Nu. Nu a fost o minciună. Ești singura familie adevărată pe care o am acum. Și chiar aveam nevoie să te văd de parcă viața mea depindea de asta. Deci, aceasta este o urgență în cartea mea.”

Încă zăceam goi unul peste altul când a întrebat: „Cât timp poți sta?”

„Atâta timp cât ai nevoie de mine.”

„Atunci la naiba pentru totdeauna?”

"Bine."

S-a tras înapoi să-mi examineze fața. "Bine?"

"Da."

„Nu te întorci la muncă?”

„Zborul nu a fost niciodată pentru mine, Carter. A fost doar un mijloc de a fugi în timp ce în același timp, cumva în zadar, te conectezi cu tine. A fost o experiență bună, și-a îndeplinit scopul, dar trebuie să pot să te văd ori de câte ori ești acasă.”

"Ce vei face?"

"Tu." Am râs. Te voi face... până când îmi spui să fac altceva.”

Trecându-și degetele prin părul meu, el a zâmbit. „Se întâmplă să am un post cu normă întreagă deschis pentru asta.”

„Sincer, voi găsi ceva – ceva ce îmi place. Deocamdată, doar te iubesc. Îți datorez atât de mult, că ai venit să mă găsești și că nu ai renunțat la mine, deși te-am abandonat. Am încetat să alerg. Și nu există loc mai bun pentru a te opri decât de unde a început totul.”

„Avem două zile aici. Apoi, mă întorc în Florida pentru înmormântarea lui Gordon.”

„Ne întoarcem în Florida.”

„Vii cu mine?”

— Dacă Silver Shores nu-i deranjează un rezident în plus?

„Asta chiar se întâmplă?”

"Da. Dacă mă ai, sunt al tău. Vreau să-ți cânt să dormi în persoană ori de câte ori ești acasă.”

„Aceasta este cu adevărat cea mai fericită zi din viața mea, Perky. Vreau să știi asta.”

Mai târziu în acea după-amiază, Carter și cu mine eram pe plajă, sorbind Caipirinha, așa cum făcusem la începutul călătoriei noastre. M-am gândit la cât de înfricoșător a fost pentru mine, în comparație cu pacea pe care o trăiam acum.

„Ultima dată când am fost aici, făcând asta, nu știam cine sunt. Eram doar o fată care stătea cu un pilot fierbinte, sorbând băuturi pe plaja din Rio. Eram o persoană confuză, gata să-și vândă sufletul și pe cel al copilului ei nenăscut.”

"Si acum?"

„Acum, sunt doar... iubit. Nu vreau altceva decât să fiu fata care stă pe plajă cu pilotul care mă iubește. Tot ce am avut nevoie vreodată, am avut de fapt în ziua aceea. Doar că nu știam încă. Și viitorii mei copii nu numai că mă vor avea, dar sunt atât de norocoși că te vor avea ca tată.”

— Vrei să ai un copil cu mine, Perky?

„Într-o zi, da. Dar vreau să mă bucur mai întâi să fiu cu tine o vreme.”

S-a uitat la mine o lungă perioadă de timp înainte de a spune: „L-am păstrat”.

Mi-am înclinat capul. „A păstrat ce?”

„Costumul pe care l-ai cumpărat de la Carter’s, care arăta ca o uniformă de pilot.”

„De unde ai știut despre asta?”

„Era agățat în dulapul tău din Texas. Când l-am văzut, așa am știut.”

„Atunci, știai că o să-ți spun că vreau să am copilul tău, că am mințit în lounge-ul aeroportului când am spus că am luat decizia de a continua cu inseminarea.”

„Acel mic costum a fost ceea ce m-am ținut ca speranță în tot acest timp.”

„Eram sigur când l-am văzut la magazin cu numele tău că era un semn.”

"A fost. Am avut doar câteva ocoliri între timp.”

„Sunt semne peste tot, nu-i așa?”

Se auzea zgomotul unui avion mic deasupra capetelor.

Carter arătă spre ea. „Există unul chiar acum.”

Ne-am uitat amândoi spre cer la unison. Un banner cu un mesaj urmărea avionul mic.

Carter bufă: „La naiba! Nemernicii l-au stricat. Bannerul trebuia să spună: Răspunsul este pe cer: Kendall îl iubește pe Carter (Kendall Loves Carter). Știam că tipul ăla nu mă înțelege!”

În schimb, scria: Răspunsul este deghizat: Ken Doll Loves Farting (Papusa Ken iubeste sa dea besini).

Carter și cu mine ne-am întors la Silver Shores după slujba de pomenire a lui Gordon. Era o zi ploioasă, potrivită pentru sarcina pe care o aveam. Îi făceam curățenie apartamentul, alegeam ce obiecte să dăm și pe care Carter le va păstra.

„Nu am cum să arunc aceste poze cu el și fiul său. Le voi ține cu mine atâta timp cât voi trăi. Este cel puțin ce puteam face pentru el.”

Gordon nu avea nicio familie despre care să știm, așa că dacă Carter nu ar fi păstrat aceste lucruri, toate suvenirurile ar fi fost probabil distruse.

În timp ce făceam curățenie în dulapul dormitorului, am râs când am văzut perechea de pantaloni pe care Carter o împrumutase în noaptea accidentului nostru cu îmbrăcămintea dispărută lângă lac.

— Îți amintești de astea, căpitane?

"Cum aș putea uita? Asta îmi amintește că ai observat că bătrânul George a apărut la înmormântare într-una din uniformele mele? Pur și simplu nu-mi dau seama cum intră în locul meu și îmi fură rahatul. Se pare că le-a înșelat toate aceste doamne, spunându-le că a fost pilot de avion. El le face croite pentru a se potrivi și totul. Are noroc că nu-i arunc în aer acoperirea.”

„Lasă-l să se distreze. El este un bătrân nevinovat . ”

Chiar atunci o bătaie în ușă ne-a întrerupt râsul.

Când l-am deschis, un bărbat într-un costum gri stătea acolo, ținând un dosar.

"Vă pot ajuta?"

„Da, îl caut pe Carter Clynes .”

Carter puse jos cutia prin care cernuse. "Sunt eu. Cu ce vă pot ajuta?"

„Gary Steinberg. Sunt avocatul lui Gordon Reitman.”

"Avocat? A avut un avocat? Nici măcar nu avea telefon mobil.”

"Da. Sunt cu Gordy de ani de zile.”

"Cu ce vă pot ajuta?"

„M-a instruit să vă dau acest bilet la moartea lui. Poate ar trebui să-l citiți mai întâi, iar apoi putem trece peste testamentul lui.

"Voi?"

"Da. Domnul Reitman avea o sumă importantă de bani. Te-a lăsat ca singur beneficiar.”

„Nu, nu înțelegi. Își pierduse mințile cu câțiva ani în urmă. A crezut că sunt fiul lui. Voia să lase totul în seama lui Brucey . Nu pot, cu bună-credință, să iau nimic de la el, știind că intenționa ca asta să ajungă la fiul său.”

„Tu ești Carter Clynes ?”

"Da."

„El te-a numit în mod special, nu Bruce Reitman.”

"Nu înțeleg."

„Poate că scrisoarea o să explice.”

Avocatul i-a dat micul plic alb. Carter o deschise și desfăcu cu grijă hârtia înăuntru. După ce a citit-o, părea uluit. Apoi, mi-a dat-o.

Știu.

Mulțumesc că m-ai lăsat să prefac că este adevărat.

Nu te-aș putea plăti niciodată, dar o să încerc.

Cu sinceritate,

Gordon C. Reitman, III

Wow.

Chiar acum.

Carter clătină din cap neîncrezător. "Nu înțeleg. În tot acest timp a știut că nu sunt fiul lui?

Avocatul dădu din cap. "Asa se pare."

Îngenunchind în locul unde stătea Carter, mi-am pus mâna pe umărul lui. "Oh, Doamne."

Avocatul a continuat: „Așa cum am menționat, domnul Reitman a acumulat o cantitate considerabilă de active de-a lungul vieții. Fără familie apropiată, te-a numit singurul moștenitor al averii sale, care este evaluată la peste douăzeci de milioane de dolari.”

Am simțit că o să mă prăbușesc.

Ce tocmai a spus?

Ochii lui Carter se izbiră. "Scuzați-mă?"

„Gordon a investit considerabil în imobiliare când era mai tânăr și și-a vândut proprietățile treptat în ultimii cincisprezece ani. Ca rezultat, a avut destul de mulți bani. Cu toate acestea, a ales să trăiască modest.”

lui Carter căzu falca. „ Ce ... când mi-a pus numele acolo?”

„Acum aproximativ un an, a venit la mine și a schimbat beneficiarul. Anterior lăsase totul unui nepot în mod implicit. Îmi amintesc în mod special că el a subliniat că, în cuvintele lui, „negotul de cățea nu este bun” nu i-a făcut niciodată vizite. El știa că nu știai complet averea lui. Pentru că era sigur că îl ajuți din bunătatea inimii tale, a vrut să facă asta pentru tine.”

"Ce inseamna asta?"

„Înseamnă că douăzeci de milioane de dolari vor fi puse în numele tău foarte curând. Vom stabili o altă întâlnire la biroul meu pentru a ne asigura că toate fondurile din diferitele conturi sunt transferate în mod corespunzător.”

Tocmai am stat acolo fără cuvinte.

Carter s-a uitat la mine, apoi la avocat. „Nu știu ce să spun. Nu simt că merit asta.”

— Ei bine, dacă meritați sau nu este irelevant, domnule Clynes . Banii sunt ai tăi.”

A TREBUIT CÂTATE LUNI până să se cufunde cu adevărat.

Carter a ajuns să doneze o parte din bani unor organizații de caritate și să înființeze o bursă în numele lui Bruce Reitman. Cu siguranță au rămas multe, suficiente pentru a ne menține pregătiți pentru viață. Nu ne-am simțit vinovați că am păstrat restul banilor, pentru că asta a vrut Gordon.

Ironia nu a fost pierdută pentru noi, că odată ce am încetat să ne mai gândim la bani și am încetat să-i lăsăm să ne influențeze viața, am ajuns să ne întâlnim cu mai mult decât știam cu ce să facem.

Carter a continuat să lucreze ca pilot deocamdată, în timp ce eu m-am mutat definitiv în apartamentul lui din Florida. A spus că va ști când va fi momentul potrivit să renunțe. Era un sentiment bun pentru el să nu trebuiască, totuși, să lucreze, ci să zboare doar pentru că îi plăcea. Abia când i s-a dat posibilitatea de a renunța, Carter și-a dat seama că îi plăcea cu adevărat să fie pilot. Va veni un moment în care copiii intrau în imagine, când probabil ar fi tăiat sau renunțat. Ne-am ocupa de asta când va veni.

Cât despre mine, le dădeam bătrânelor de aici, la Silver Shores, o fugă pentru banii lor. I-am înștiințat pe Carter's Angels (așa cum i-am botezat) că ar putea reduce mesele pentru bărbatul meu. De fapt, mi-a făcut o plăcere imensă să învăț să gătesc lucrurile pe care le iubea.

Florida era casa mea acum. Până și pisica Matilda renunțase la hotărârea ei de a mă speria odată ce și-a dat seama că sunt acolo pentru a rămâne.

Simțindu-mă veșnic recunoscător pentru viața confortabilă pe care mi-a oferit-o Carter, descoperisem și o modalitate de a da înapoi. Bunica spunea mereu că dacă vrei să schimbi lumea sau să faci diferența, nu trebuie să călătorești foarte departe. Doar caută în propria ta curte oamenii care au nevoie de tine.

Carter a fost cel mai bun exemplu în acest sens. Într-o zi, mă gândeam la ce făcea el pentru Gordon și m-am gândit că erau multe lucruri de bază pe care bătrânii nu le mai puteau face singuri. Lucrurile pe care le luăm de bune, cum ar fi capacitatea de a se apleca și de a-și tăia unghiile de la picioare, au fost sarcini imposibile pentru ei.

După ce am urmat un scurt curs de cosmetologie, am început să-mi ofer gratuit serviciile în jurul comunității Silver Shores. Călătorind câteva ore pe zi de la apartament la apartament, aș programa

întâlniri pentru a le oferi unor femei pedichiură și manichiură. Le-aș acorda timpul meu și, în schimb, mi-au spus povești și mi-au oferit sfaturi grozave. Unele dintre femei au devenit ca niște figuri materne pentru mine. Înstrăinat de propria mea mamă, am apreciat asta mai mult decât știau ei.

Cele mai bune zile, desigur, au fost cele care l-au adus pe Carter acasă la mine. Nu era neobișnuit să-l salut complet gol în bucătărie, ținând în mână o Caipirinha proaspăt făcută când se întorcea dintr-o călătorie lungă.

Într-o zi anume, totuși, mi-a cerut să mă întâlnesc cu el la aeroport. Mi-a spus să-mi fac o valiză împreună cu pașaportul. Ne-am întâlni chiar în salonul unde ne-am întâlnit prima dată.

Când am ajuns, Carter stătea la aceeași masă la care stăteam noi în prima zi. Purta, de asemenea, aceeași jachetă de piele maro, cu aripile prinse de ea. Mi-a dat un sentiment serios de déjà vu. Pe masă erau așezate bețișoare de brânză mozzarella, aripioare și rulouri de ouă – aceleași aperitive pe care le comandase atunci.

Eggrolls

Fried mozzarella sticks

Mi-a făcut semn să stau. — Știi ce este astăzi, Perky?

Mi-am zdrobit creierul. "Eu nu."

"Tu nu?"

"Nu."

„Azi acum doi ani, Kendall.”

„Este aniversarea a doi ani de la ziua în care ne-am întâlnit? Cum de nu am știut asta?”

„Ei bine, nu o voi uita niciodată. Douăzeci și opt iulie.”

„Se pot întâmpla atât de multe în doi ani, nu?”

"Da. Dar unele lucruri rămân la fel. Sunt încă un bărbat îndrăgostit de o blondă frumoasă, fără sutien.”

„Deci, spune-mi, unde mergem?”

„În conformitate cu tradiția, asta ține de tine să decizi.” Trasând programele de zbor pe telefon, el a spus: „Lumea este la îndemâna ta, iubito”.

"Vorbesti serios? O să mă lași să aleg?”

"Da. Vom merge oriunde vrei tu. Dar alege cu înțelepciune. Aceasta va fi o călătorie importantă de care îți vei aminti pentru tot restul vieții.”

Corpul mi s-a umplut de adrenalină.

Oh, Doamne.

Avea de gând să mă ceară în căsătorie acolo?

"Chiar așa?"

"Da. Aveți încredere în mine."

— Nu știu, căpitane. Ultima dată când am făcut asta, am ajuns să mă enervez pe o maimuță, am fost arestată în Dubai și m-am transformat într-o curvă din Amsterdam."

A închis ochii. „Acea noapte în Cartierul Roșu a fost atât de fierbinte. A fost prima dată când m-ai șocat cu adevărat." Scuturându-l, a spus: „Ok, unde să?"

Derulând în jos lista de opțiuni de zbor, am spus: „Ce zici de Australia?"

El a zâmbit. „Asta îmi amintește de o fată pe care am întâlnit-o odată. Numele ei era Sydney. Opera din Sydney. Avea sâni uimitoare și suple."

L-am pocnit jucăuș. — Atunci, Sydney?

A luat telefonul. "Da. Zborul Qantas 853, plecând în două ore. Hai să o facem."

TREBUIA SĂ ȘTIU că nimic cu căpitanul Carter Clynes nu era previzibil.

Ne instalasem pe locurile noastre de primă clasă în timp ce aeronava naviga. Era noapte, iar avionul era întuneric. Am ațipit și mă trezisem la vederea lui Carter privindu-mă.

„M-ai privit dormind?"

"Am fost."

„Și la ce te gândeai?"

„Mă gândeam cât de ușor a fost să-ți treci inelul pe deget în timp ce ești afară."

Inima parea sa tresara. M-am îndreptat pe scaun și când m-am uitat în jos, o piatră masivă tăiată în pernă stătea înfășurată în jurul degetului meu inelar.

Massive cushion-cut rock

Acoperându-mi gura cu cealaltă mână, am spus: „O, Doamne!”

„Kendall Sparks, îmi vei face onoarea de a deveni soția mea în timpul călătoriei noastre în Australia?” O șoptise, dorind să păstreze acest moment privat între noi doi.

"Da. Da!" Am clătinat din cap iar și iar. „Nu a fost ceea ce mă așteptam.”

"Știu." Mi-a dus mâna la gură și a sărutat-o. „Îți place inelul?”

„Este fenomenal.”

„Este Carter cu un „I” în mijloc.” Făcu cu ochiul.

Mi-au luat câteva.

Oh!

Cartier.

Ne-am îmbrățișat câteva minute.

„Te iubesc atât de mult, Carter.”

— Și eu te iubesc, doamnă Clynes . El a zâmbit. „Hei, pot să te întreb ceva?”

"Da. Orice."

— Mă vei mai iubi când voi avea șaizeci și patru de ani?

„Este o vârstă ciudată. De ce ai ales asta?”

Făcu cu ochiul. „Cântecul Beatles, iubito. Când am Șaizeci și Patru.”

"Ar fi trebuit sa stiu. Să nu te schimbi niciodată, nebunule.” Trasându -l într-un sărut, i-am spus peste buze: „Te iubesc atât de mult! Abia aștept să mă căsătoresc cu tine Down Under.”

Ne-am sărutat câteva minute. Oamenii din jurul nostru păreau să nu țină seama de momentul care ne-a schimbat viața.

Carter a rupt sărutul. „Știi... apropo de jos... mi-ar plăcea să merg acolo chiar acum. Dintr-o dată trebuie să folosesc baia. Vrei să vii cu?”

„După tot acest timp, cum suntem abia acum pe punctul de a ne alătura clubului de o milă înalt împreună? Tu ești pilot, iar eu am fost stewardesă, pentru numele lui Hristos!”

Carter a radiat. „Niciodată nu prea târziu pentru a începe.”

EPILOGUE

FIVE YEARS LATER

carter

„Haide, ridi-l! Nu vrei să câștig cursa, nu? M-am uitat înapoi la fiul meu, care stătea în spatele meu. Purtam amândoi căști asortate în timp ce ne plimbam pe drumul gol. Eram pe Segway-ul meu, în timp ce el mergea cu un scuter tradițional pentru copii.

Zile ca acestea, nu am regretat niciodată că m-am retras din compania aeriană. Nu mi-aș putea imagina să pierd aceste momente prețioase cu Brucey .

Astăzi, l-am dus să viziteze vechiul cartier de la Silver Shores. Ne mutasem într-o casă mai mare, la vreo două mile distanță, când el avea un an, dar totuși ne-am întors să-i viziteze pe rezidenți tot timpul.

Am arătat spre vechiul meu apartament. „Te-am dus acasă în casa aceea chiar acolo când erai copil.”

„Acolo am fost făcut?”

Nesigur cu privire la cum să răspund, am spus: „Tehnic, ai fost făcut în Australia, dar te-ai născut aici”.

"Australia?"

"Da."

„Sunt ca un urs Koala?”

"Așa cred." am chicotit.

Kendall aflase că este însărcinată cu Brucey la scurt timp după ce ne-am întors de la nunta noastră privată din Australia. Ne-am căsătorit sub un apus de soare chiar în afara Operei din Sydney.

Am locuit modest într-o casă tipică cu un singur nivel, cu trei dormitoare, în Boca. Kendall a fost fermă că nu vrea ca fiul nostru să crească așa cum a făcut ea. Ea nu voia ca el să pună atât de mult preț pe lucrurile materiale.

Kendall îi plăcea să fie o mamă acasă. Între timp, am ocupat un post de pilot contractual pentru o companie de avioane private care mi-a permis să aleg când vreau să lucrez. A fost cel mai bun din ambele lumi; Tot trebuie să zbor, dar în propriile mele condiții.

În timp ce continuam drumul, am avut grijă să mă uit la orice mașini care veneau din sens opus.

Am arătat spre vechiul apartament al lui Gordon. „Vezi casa asta aici?”

„Da?”

„Acolo locuia bunicul tău Gordon.”

„Gordon? Ca Trash Gordon din Sesame Street?”

„Același nume, da. Bunicul tău a fost un om grozav, mult mai cool decât Trash Gordon. Într-o zi, când vei fi puțin mai mare, îți voi spune o poveste foarte frumoasă despre el și despre cum ți-ai primit numele.”

"Bine."

Încetinind, am întrebat: „Ești obosit? Vrei să iei o pauză de gustare?”

El a dat din cap.

Am ajuns să ne oprim sub un copac umbros. Am scos cutiile cu suc și diverse gustări pe care le împachetase Kendall.

Brucey și-a ridicat privirea spre mine. Avea părul meu negru și ochii albaștri ai lui Kendall. „Tati, spune-mi una dintre poveștile tale.”

"Care?"

„Lucy.”

Am zâmbit și i-am zdrobit părul. Începând de când avea vreo doi ani, inventam povești pe care să i le spun la culcare. Uneori, îmi cerea la întâmplare să recit una în timpul zilei. Lucy in the Sky with Diamonds era cea preferată a lui, parțial pentru că - așa cum a subliniat întotdeauna - Lucy a rimat cu Brucey .

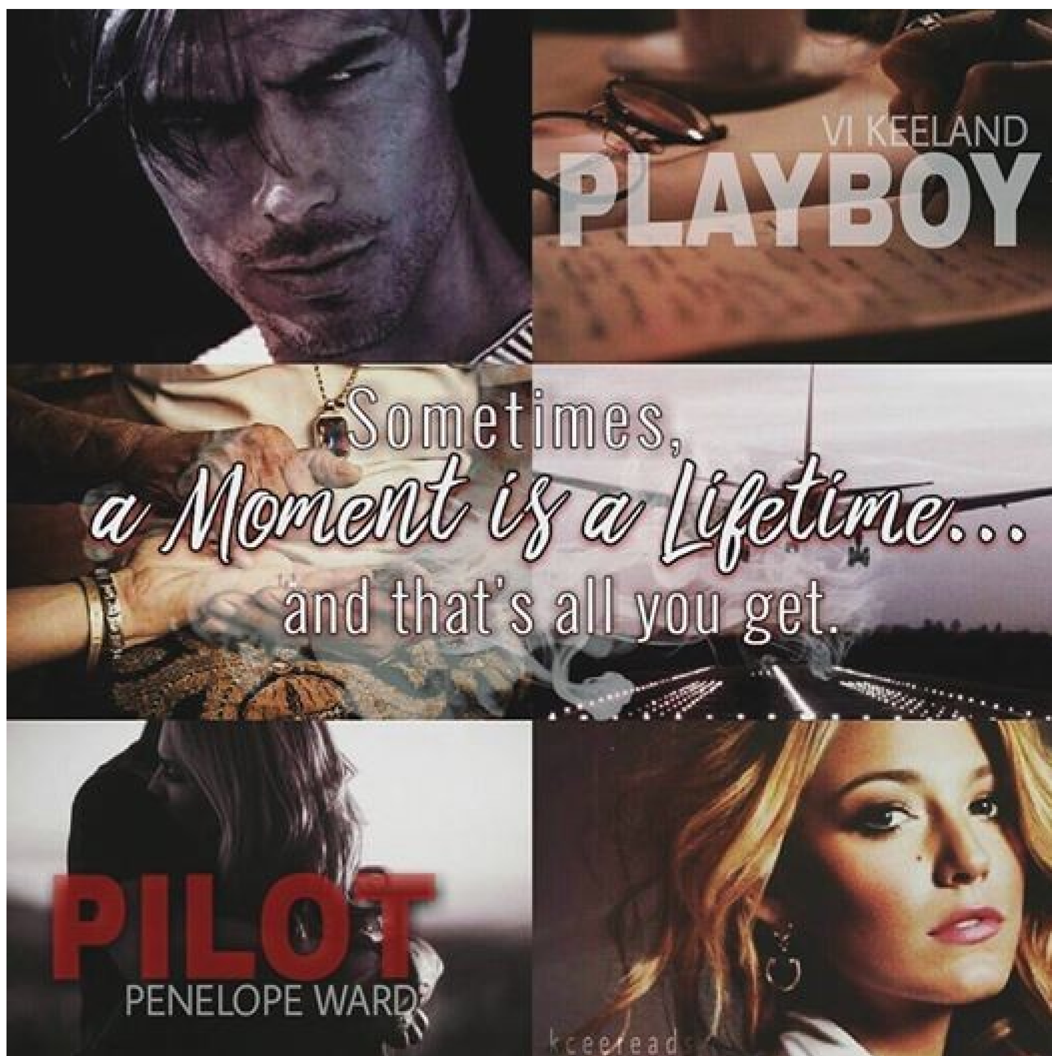
"Bine. Lucy in the Sky with Diamonds, așa este.”

Respirând adânc, mi-am pus brațul în jurul lui și am început.

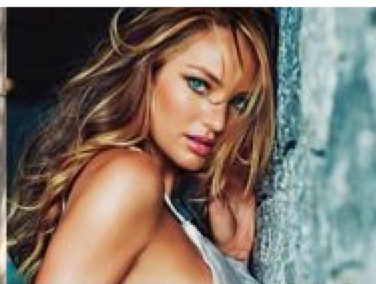
„A fost odată ca niciodată o fată pe nume Lucy care trăia pe cer...”

SFARSIT

PLAYBOY
Vi Keeland
Penelope Ward
PILOT
@STEAMYREADS

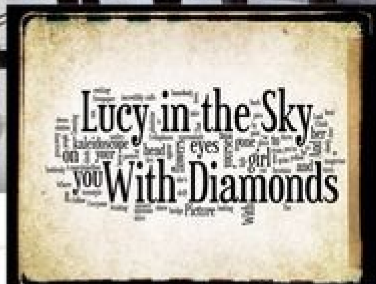

VI KEELAND
PLAYBOY
Sometimes,
a Moment is a Lifetime...
and that's all you get.
PILOT
PENELOPE WARD

PLAYBOY
PILOT
New York Times Bestselling Authors
PENELOPE WARD

Lucy in the Sky
With Diamonds

PLAYBOY
PILOT
Departures